

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PRESENTS

HIS WEDDING DAY REVENGE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Kim Lawrence

Harlequin

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PRESENTS

HIS WEDDING DAY REVENGE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Kim Lawrence

Harlequin

Draco, onu aşığıladığı günleri hatırlayarak bir anlık nefret duydu, geceleri uyanık kalıp onu özlemiş olduğu günleri hatırladı.

Şimdi ona bakıyor ve burnunun eğimini, geniş aralıklı çarpıcı yeşil gözlerini, öpülesi dudaklarını ve inatçı çenesinin eğimini hayranlıkla izliyordu...

"Beni mi arıyordun?" diye sordu Jane.

Draco dikleşti ve ona baktı. "Seni aramam mı gerekiyordu?"

Bunu bekliyor muydu? Bu tepkiyi mi bekliyordu? Bu durumu kasten mi yaratmıştı? Kaçan gelinini kovalamamıştı. Bunu yaparsa, bir kadına takıntılı olduğu için yıkılan babası gibi olurdu.

Kaderin varlığına inansaydı, bunun kaderinde yazılı olduğunu söylerdi, ama Draco insanın kendi kaderini kendisinin yazdığına inanıyordu.

"Hayır, bunu beklemiyordum," dedi sessizce ve boğuk bir sesle ekledi, "Neden buradasın?"

Ağızını tembel, alaycı bir gülümsemeye bükerek, şimdi kendine de aynı soruyu sordu.

Bu bir fırsat mıydı? Öyleyse, ne için? İntikam mı?

Kim Lawrence, üniversite öğretmeni olan kocası, sokaklardan gelip bir daha gitmeyen çeşitli evcil hayvanları ve bazen de boomerang oğullarından biri veya ikisiyle birlikte Anglesey'deki bir çiftlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, açık havada bahçe işleriyle uğraşmayı veya adanın ünlü plajlarından birinde yürüyüş yapmayı seviyor. Bu plajlar, Prens William ve Catherine'in ilk evlerini kurdukları yer!

Kim Lawrence'ın kitapları

Harlequin Presents

Yunan patronu tarafından talep edildi Düşmanın sarayında uyandı

Milyarderden Bir Yüzük

*Onun Kraliyet Yatağında
Uyanmak İtalyanın Kağıt
Üzerinde Gelini*

Jet-Set Milyarderler

Sicilyalı'nın Sarayında Masum

Gizli İkiz Kız Kardeşler

*Prensin Yasaklı Sindirella
Yunanistan'da Yasaklı Uyanışı*

Daha fazla kitap için [Harlequin.com](https://www.harlequin.com)'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

Düğün Günü İntikamı

Kim Lawrence

 Harlequin
PRESENTS

İçindekiler

ÖNSÖZ

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ONUNCU BÖLÜM

ONBİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM ON

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PIPPA ROSCOE'NİN "*FORBIDDEN UNTIL MIDNIGHT*" ADLI
ESERİNDEN ALINTI

PROLOG

FEDERICO, kendisi ve ekibinin o ana kadar çektiği düzenlenmemiş kareleri gözden geçirirken, mesleki tatmin duygusuyla küçük bir gülümseme attı.

Normalde düğün çekimleri yapmazdı, ama bu sıradan bir etkinlik değildi. On yılın düğünü pek orijinal bir isim değildi, ama konuk listesi ve bugünkü haberler ve sosyal medyada yer alan haberler göz önüne alındığında abartılı da değildi.

Bazı alaycı kişiler, uluslararası çapta tanınmış birçok konuğun uzak mesafelerden gelmek zorunda kalmaması nedeniyle, bu zamanlamanın romantizmden çok pratiklikle ilgili olduğunu öne sürdüler. Birçoğu, önceki gece, damadın sponsorluğunda düzenlenen, çevresel sürdürülebilirlik alanında genç yenilikçilere yönelik ödül törenine katılmak için Birleşik Krallık'ta bulunuyordu. Damat, son birkaç ayını Londra'da geçirerek, Birleşik Krallık merkezli son yüksek teknoloji satın alımının geçiş sürecini sorunsuz hale getirmeye çalışmıştı.

Şüpheciler bir yana, etkinlik halkın ilgisini çekmişti ve herkes bu konuyu konuşuyordu.

Mutlu çift hariç.

Draco Andreas, az konuşan ve tüm sözlerinin Ancak onun sert bakışlarına maruz kalmanın, binlerce sayfalık kelimelerden daha değerli olduğu söyleniyordu!

Gelin ise... Normalde insanlar gelinliğin hakkında spekülasyon yaparlardı, ancak bu durumda spekülasyonlar gelinin kendisi hakkındaydı. İnternette dolaşan,

Bu fotoğraflar, gelinin kızıl saçlı olduğunu ya da fotoğraf çekildiğinde kızıl saçlı olduğunu ve minyon bir yapıya sahip olduğunu gösteriyordu.

Bu gizem, sekiz yıl içinde adı küresel bir marka haline gelen adamı kapmış olan kadına olan ilgiyi daha da artırmıştı. İnternette çılgınlardan daha çılgınlara kadar pek çok komplo teorisi dolaşıyordu.

Federico da herkes kadar meraklıydı ve kendisine verilen programa göre artık çok fazla beklemesi gerekmiyordu. Saatine baktı: iki dakika.

İki dakika süreceğinden hiç şüphesi yoktu. Tüm etkinlik askeri bir hassasiyetle organize edilmişti. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı.

şans. Hava durumu bile tahminlerin aksineydi, bu da onu mutlu etmişti. O bir dahi olabilir, ama havanın da kendi lehine olması zararı olmazdı.

Şimdi tek yapması gereken gelini güzel göstermekti. Draco Andreas'ın kolunda, çarpıcı güzellikte olmayan bir kadın görmediği için bunun zor olmayacağını düşündü, ancak şimdiye kadar hiçbiri uzun süre onunla kalmamıştı!

Zenginliğin iyi bilinen bir afrodisyak olduğunu öne süren kıskanç kişiler vardı, ancak magazin dergilerinde yer alan dedikodu haberlerinin yarısı doğruysa, Draco nispeten tanınmayan birinden küresel şöhret ve servete kavuşmadan önce bile, biriyle çıkmakta pek zorlanmamıştı!

Bugünkü profiline bakıldığında, sadece sekiz yıl önce Draco Andreas'ın atalarının adını ve görünüşünü miras aldığını, ancak parayı almadığını inanmak zordu. Çoğu insan, onun İtalya ve başka yerlerdeki birçok toprak zengini ama yoksul eski ailenin izinden gidip mülklerini satmasını bekliyordu, ancak

Andreas, bariz yolu seçmeyen bir adam olduğunu kanıtlamıştı ve bariz bir yol yoksa kendi yolunu kendisi çiziyordu.

Ve büyük bir yol açtı!

Teknoloji girişiminde ürettiği ilk şey olan mobil uygulama, dünya çapında milyonlarca insanın kişisel finansmanında devrim yaratmıştı. Draco, finansal sahneyi değiştirmekte, yeni teknolojileri teşvik etmekte, yenilikçiliği desteklemekte ve yepyeni bir girişimci nesil yaratmakta önemli bir rol oynadığına inanılıyordu.

Sınırsız gibi görünen enerjisinin çoğunu Toskana'daki aile mülküne harcamıştı ve bu mülk artık yaratıcı, ileri görüşlü yeşil teknolojilerle donatılmış, istihdam yaratmış ve gençleri nüfusu azalmış kırsal bölgelere geri getirmişti. kırsal bölgelere geri getiriyordu.

O şöhret peşinde koşmuyordu, ama şöhret onu bulmuştu. Federico, gelin adayı olan Draco'nun son zamanlarda çekilmiş ve şimdiden ikonik hale gelmiş fotoğrafını çeken şanslı yürüyüşçüyü kıskançlıkla düşündü. At sırtında, seksi sakalları, rüzgarda dalgalanan saçları ve mükemmel profiliyle, Toskana'nın muhteşem gün batımına karşı karamsar ve düşünceli bir ifadeyle, malikanenin ünlü peynirine süt sağlayan bufaloları güden Draco. Eh, artık ünlüydü en azından.

Yine de, her şeye sahip olamazsınız, ne yazık ki İtalyan ortamı da dahil, diye felsefi bir şekilde kendine söyledi. Lensi ayarladı ve kestane ağaçlarının gölgesinden, Toskana'nın parlak ışığına sahip olmasa da kendine özgü

büyülü, ama sade bir havası vardı. Hava bozarsa diye hazırladığı yedek planına gerek kalmayacaktı; güneş masmavi gökyüzünden parlıyordu ve ufukta tek bir bulut bile yoktu.

Takım elbiseli ve botlu güvenlik ekibinden biri kulağındaki sese cevap verdi ve fotoğrafçıya beklediği işareti yaptı. Fotoğrafçı, gölgeli alandan çıkıp doğrudan güneşin altına adım attı. Kendi ekibine başparmağını kaldırarak işaret verdi ve çakıl taşları üzerinde lastiklerin çıkardığı sesin giderek yükselmesini bekledi.

Bu, gelini ilk kez görmesiydi, çünkü daha önce gayri resmi olarak görmemişti. En ünlü aktrislerin ve ünlülerin kendisi için poz vermesine alışkın olan Federico, gelin ortaya çıktığında keskin bir nefes aldı. Gelinin anonimlik günleri sona ermişti.

Eleştirel profesyonel gözü, gelinin narin yüz hatlarından, geniş aralıklı yeşil gözlerinden ve giydiği istiridye rengi ipek gelininin soluk kristal berraklığındaki teninden büyük zevk aldı.

Gelin zarif bir şekilde çıkışını tamamlayıp orada durduğunda, incecik, güneşin parlak saçlarını aydınlattığı anda, Federico o anı fotoğrafladı. Ciddi bir şekilde keyif alan Federico, çekmeye devam etti. Gelinin narin burnu, tek başına duran nedime, kenarlarına narin el dikişi inci boncuklarla süslenmiş ağır saten eteğini düzeltmek için eğildiğinde, profilden hafifçe eğimli görünüyordu.

* * *

"Oh, Janie, rüya gibi çok güzelsin."

Jane uyanmış gibi gözlerini kırptı. O ana kadar tüm gün, sanki içinde yüzdüğü bir rüya gibi gelmişti. Draco'nun, tüm tasarımcıların sunduğu seçenekler arasından karar veremediği için seçtiği gelinlikle süzölmüştü. Çiçekleri de o seçmişti ve Jane, el yapımı orkideleri saplarından sıkıca tutan ellerini bilinçli bir şekilde gevşetmeye çalışarak, çiçeklerin güzel ama ne yazık ki onun açısından kokusuz olduğuna karar verdi.

Kan parmaklarına geri dönerken küçük eline baktı, yüzüğünün ışıltısı güneşi yansıtıyordu. Draco, yüzüğü parmağına takarken, yüzüğün gözlerine uyduğunu söylemişti, bu yüzden elmaslarla çevrili ağır kare kesim zümrütten biraz daha gösterişsiz bir şey tercih edeceğini söylemek istememişti.

Bu ona yakışmıyordu, geçimini sağlamak için üç part-time işte çalışan ve ilk kez aşık olmanın heyecanını yaşayan bir öğrenci olarak... İlk ve son sevgilisi olan biri olarak - ki bu da iyiydi. Draco onu başka bir erkek için şımartırdı.

Draco, yüzüğün ona yakıştığını düşünüyordu ve o da Draco'nun düşündüğü kişi olmak için çok çaba sarf ediyordu.

Sadece bugün bir rüya gibi gelmiyordu. Draco'yu gördüğü ve onun elinden düşürdüğü boş kahve fincanını almak için diz çöktüğünde parmakları birbirine değdiği ilk andan itibaren, son iki aydır uyurgezer gibi hissediyordu. Ayağa kalktığında, hayatında ilk kez derin ve çaresiz bir şehvet duyuyordu.

Onun ilk sözleri, "Sen mükemmelsin" olmuştu.

Onun sözlerini dikkate almadan, duygusal bir şekilde "Sen çok güzelsin" diye patlamıştı.

Geceyi onun otel odasında geçirmişti; sonraki iki gün ve gece boyunca odadan çıkmamışlardı.

Onun onu istemesi, onu sevmesi, hayal edebileceği en güzel adam tarafından sevilme, hepsi bir rüyaydı ve uyanmak istemiyordu.

"Gergin misin?"

Gergin miydi? Carrie'nin sesi sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Jane başını hafifçe salladı. Düşünmek istemiyordu, sadece o anı yaşamak istiyordu. Draco'nun onu sevdiği ve onun da Draco'yu sevdiği gerçeği dışında hiçbir şeyin önemi yoktu, diye kendi kendine söyledi, bu sözleri kafasında tekrar etti.

duymak istemediği şeyleri söyleyen diğer sesi bastırmak için bir mantra gibi.

"Hayır, gergin değilim," diye inkar etti, titreyen elini ağzına götürerek, dolgun dudaklarını narin bir pembe gül rengiyle boyadı. "Bunu her şeyden çok istiyorum," diye ekledi, boğuk bir meydan okuma tonuyla, ama bu ton, nefes nefese itiraf ederken kayboldu. "Aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım. Aşk, önemli olan bu, değil mi...?"

Carrie hiçbir şey söylemedi, sadece arkadaşının soğuk elini sıktı. Jane derin bir nefes aldı, dar omuzlarını kaldırdı, eteğini topladı ve sığ taş merdivenlerden ilk adımı attı.

Kaç gelin ondan önce bu yolu yürümüştü ve kaçı mutlu olmuştu, kaçı pişmanlık içinde yaşamıştı?

Yarı yolda durdu ve arkadaşına döndü. "Gerçek önemli, değil mi Carrie?"

Ani soru, nedimesinin gözlerini kırpmasına ve tiz bir kahkaha atmasına neden oldu. "Sakın bana suçluluk duyduğun bir sırrın olduğunu söyleme, Janie, çünkü sana inanmam

...' Jane ona üzgün bir bakış attı ve uzun boylu esmerin gülümsemesi kayboldu. 'Son dakika gerginliği,' diye yatıştırdı. 'Sadece derin bir nefes al.'

Jane başını salladı ve derin nefes aldıktan sonra birkaç adım ilerledi, ta ki uzun boylu ve seçkin, güzel İtalyan sevgilisi Draco dönüp ona bakana kadar. Onun koyu renkli, ağır kapaklı gözlerinin genişlediğini gördü ve ondan yayılan sahiplenici sıcaklığın aralarındaki mesafeyi aştığını hissetti.

Hiçbir zaman istediği şeyden daha çok, yürümek, onun kollarına koşmak istedi, ama utanç onu sardı, içindeki ateşi soğuttu ve tüm sevincini öldürdü.

Gözleri kilitlendiğinde, inkarının zayıf tutunmasını kaybetti, parmaklarından düşen çiçekler de eski taş levhaların üzerine beyaz bir leke oluşturdu.

Sessizliği başlı başına bir yalandı.

Sırrı iki gün boyunca kendine saklamıştı.

Ona söylemek için iki günü vardı, ona cevap verme fırsatı vermek için, ama yapmadı çünkü kalbinde bu cevabın ne olacağını biliyordu. Draco bir çocuk istiyordu, tutkuyla bahsettiği aile arazisinin varisi olacak bir çocuk, ve o da bundan mutluydu çünkü hayatı boyunca bir aile istemişti, ait olmak istemişti.

Son doktor randevusundan sonra Jane, ona bunu verme şansının çok az olduğunu, hatta hiç olmadığını biliyordu.

Draco'nun koyu saçlı bir bebeği olmayacaktı, ona istediği şeyi veremiyordu ve bir gün o da bunu anlayacak ve ondan nefret edecekti. Göğsündeki ağrı, uzun süredir çektiği fiziksel acıdan daha fazla acı veren fiziksel bir acıya dönüştü, artık bir adı olan bir acı: endometriozis.

Ona bunu yapamazdı. Onu çok seviyordu.

Küçük, kaybolmuş bir çığlık atarak Jane ağır eteklerini kaldırdı, yüzünden gözyaşları akarken dönüp koştu.

Topuklarının sesi kaybolduktan sonra gelen sessizlik o kadar sağır ediciydi ki, eski kırımlardan yankılanıyordu. Tüm gözler, soğuk taştan oyulmuş gibi görünen yüzüyle

, soğuk taştan oyulmuş gibi görünen bir yüze çevrilmişti. Ateş, gözlerindeki buz gibi öfkenin alevlerinde yanıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

DAR KIRSAL yol, eski ağaçların gölgeliklerinin altında alıç meyveleriyle renklenen, düzensiz çitlerle çevrili İngiliz kırsalında sonsuz gibi uzanıyordu. Draco, daha önce hiç ziyaret etmediği bu kırsal İngiltere köşesini başka bir vesileyle keyifle gezebilirdi.

Şık siyah arabasının direksiyonunu hafifçe kavrayan Draco'nun, uzun, sivri kahverengi parmaklarının vuruşları, yüzeyin altında kaynayan hayal kırıklığının tek dışsal göstergesiydi. Bulutlu gökyüzü, onun ruh halini yansıtan yağmur tehdidiyle kaplıydı.

Buna hiç gerek yoktu! Parmaklarının deriye vurma sesi daha da yüksek hale geldi. Aşırı hevesli, sabırsız ve etkileyici olmak isteyen bir şantiye müdürü sayesinde bir gecede tartışmalı hale gelen bir inşaat alanını ziyaret etmek, onun için eğlenceli bir gezi değildi.

Adam, kesilmesi gerekmeyen köşeleri kesmiş ve haber döngüsünün durgun olduğu bir dönemde çeşitli medya kuruluşlarına başvurarak toplumun sinirine dokunan yerel halkı öfkelenmişti.

Parlak bir traktör canavarı, Draco'nun zaman çizelgesini kasıtlı olarak hiçe sayan bir hızla ağır ağır ilerleyerek görüş alanına girdi. Sürücü, Draco'nun görünmezmiş gibi davranıyordu.

Andreas Company'nin CEO'su sabahını böyle geçirmemeliydi. Duygusal bir şekilde şekillendirilmiş dudaklarının köşeleri yarı gülümsemeyle yukarı kalktı. En azından henüz kendine gülme yeteneğini kaybetmemişti... ama kaybettiğinde bunu ona kim söyleyecekti?

Üzücü gerçek şu ki, bu günlerde hayatında bunu yapacak kimse yoktu. Her zaman böyle olmamıştı, ama o her zaman milyarder olmamıştı. İnsanlar milyarderlere ne yapmaları gerektiğini söylemezlerdi.

Dördüncü denemede traktörü manevra yaparak geçip gaza bastığında, sıkılmış dişlerinden zafer dolu bir tıslama sesi çıktı.

Bu tartışma önlenebilirdi — işte onun hayal kırıklığının kaynağı da buydu. Draco'nun bu duruma karşı başlangıçta hissettiği rahatsızlık, artık öfkeye dönüşmüştü. İşte bu yüzden bir ekibi vardı — en azından teoride yetenekli bir ekip, bu kadar düşük seviyeli bir projede onun kişisel müdahalesine gerek kalmaması gereken bir ekip.

Ancak bu, projenin kendisi veya mali harcamaların ötesine geçmişti; burada onarmak için bulunduğu şey, itibar kaybıydı.

Dar yol aniden açıldı ve arı kovanını karıştıran geniş ormanlık alanı ortaya çıkardı; uzakta birkaç dağınık ev ve bir kilise kulesi görünüyordu.

Saha müdürünü gördüğü anda adam da onu fark etti ve akıllıca ağaçların arasına saklandı. "Tembel, maliyet düşürücü..." Draco mırıldandı, sonra hızını kesip derin bir nefes alarak sakinleşti. Tek gereken bir cazibe saldırısıydı ve o, kızgın insanları yatıştırıp yerlilerin güvenini kazanma yeteneğinden şüphe duymuyordu.

Ve bu sadece halkla ilişkiler ve hasar sınırlama değildi. Draco bu projeye inanıyordu ve inancını destekleyecek gerçekler ve rakamlara sahipti. Anavatanı İtalya'da bulunan iki benzer lüks eko tatil köyü faaliyete geçmiş ve bulundukları yerel kırsal topluluklara büyük faydalar sağlamıştı.

Finansal piyasaların koruma yatırımlarını teşvik etme potansiyelini erken fark etmesi, onun hızlı başarısının bir kısmının nedeniydi. Tüm bu heyecana rağmen, Draco yaklaşımının devrim niteliğinde olduğunu düşünmüyordu. Aksine, bu yaklaşım pratikti ve sadece inovasyonun sınırlarını kabul etmek, paydaşlarla işbirliği yapmak ve mevcut araçları kullanmakla ilgiliydi.

Yavaşça ilerlerken kalabalığı taradı ve önündeki çimlerdeki güvenli bir park yerine doğru yöneldi. Kaosun içinde sorumlu gibi görünen birini ararken, kaçınılmaz olarak kameralar ve mikrofonlu gazeteciler dikkatini çekti.

Slogan atan, pankart sallayan kalabalığın içinde kimse ona bağırmadı, ama köpek tasmaşı takan bir adam bir haber kanalına konuşuyordu; Draco, adamın çok öfkeli görünmediğine karar verdi.

Protestocuların birinin ön cama pankartını vurmasını önlemek için manevra yaptı ve Manor Hotel'in tabelasına çarpmak üzereydi. Ağaçların arasından söz konusu binayı gördü — yumuşak taştan yapılmış kare bir yapı — ve bir zamanlar orada yaşamış olan aileyi merak etti.

Toskana'daki kendi aile evi de aynı kaderi paylaşabilirdi, ancak Draco'nun, öyle olmadı ve o da vazgeçmedi.

Onun gözetiminde böyle bir şey asla olmazdı. Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırdı. Bugün mesele aile mirasını korumak değildi, o zaten güvendedeydi. Mesele şirketin itibarını korumaktı.

Sonra olan oldu.

Görüş alanının kenarında, kırsalın soluk yeşil ve kahverengi renkleri arasında parlak kırmızı bir ışık gördü. Draco'nun ayağı içgüdüsel olarak fren pedalına bastı ve arabası aniden durdu.

Dünya durmuş gibiydi, gürültü azaldı, bir nefeslik süre içinde arabanın içindeki hava emildi ve bir boşluk kaldı.

Draco'nun vücudunda bir şok dalgası yayıldı, tanıma dalgası dalga dalga, elektrik şoku gibi yankılandı.

Jane Smith!

Onu hiç aramamıştı. Onun neden kendisini aşağıladığını bilmekle ilgilenmiyordu ve onun motivasyonu bir sır olarak kalmıştı. Onunla ilgili düşüncelerini, kuryeyle masasına gelen nişan yüzüğüyle birlikte derin bir kasaya koymuş ve anahtarını, kelimenin tam anlamıyla olmasa da, en azından zihinsel olarak son dört yıldır atmıştı.

Kafasında ona yer ayırmamaya bilinçli bir karar vermişti. Hayatına devam etmiş ve geçmişini geride bıraktığı için kendini tebrik etmişti.

Birkaç kez geri adım attığı anlar olmuştu, ama bir veya iki kez kızıl saçlı birini görüp, itiraf etmek istemediği bir açıklıkla karışık, içini burkan bir öfke hissettiği anları saymamıştı.

Bu durumlarda, kalabalığın içindeki parlak renkli kişi, sıradan bir kızıl saçlı kadın çıkmıştı.

Bu sefer değil! İkinci kez bakma ya da "öyle mi, değil mi?" anı yoktu.

Yüzü ondan başka yöne dönmüştü, ama bunun önemi yoktu. Kendini tutuş şekliydi — neredeyse bir dansçı gibi, ince ve zarif — başını sallama şekli. Onun muhteşem, gür sesli kahkahasının hatırası zihninde duvarlarla çevrili bir kutuya hapsettiği... Kafasında o sesi duyabiliyordu, zihninden çıkaramadığın eski bir melodi gibi. Anıları uyandıran bir melodi, ama tüm güzel anılar, o aşağılayıcı son sahne, kahkahaların olmadığı sahne tarafından silinmişti. Bir an için, o anı o kadar güçlüydü ki, unutulmaya mahkum ettiği o an, o kadar burada, şimdi ve o anda idi ki, ağzında aşağılanmanın tadını alabiliyordu.

Gözleri gece yarısı kadar karardı, vücudunun fiziksel tepkisi üzerindeki kontrolünün olmaması aşağılanmayı daha da artırıyordu. Kontrolünün olmaması,

Onun için doğal olan bir şey, dramatik bir şekilde başarısızlıkla sonuçlanınca, içinde biriken öfkeyi daha da besledi.

Biriken tek şey bu değildi — uzun süredir sakladığı yasak görüntüler ortaya çıkmaya başlamıştı.

Güneş, kadının saçlarına dokunuyor ve onu kör ediyordu.

Onun dokunuşunun hatırası cildinde karıncalanmaya neden oluyordu, yumuşak ipeksi saçları göğsünü okşarken, ağzı ise hafif değildi ama... Çenesini sıktı, birbirine bağlı sinsi ağları sertçe geri itti ve dikkatini şimdiki ana çekti.

Şimdiki zamanda Jane Smith'in ateşli bukleleri rüzgarda dans ediyordu, diğer protestocuların sessiz tonlarıyla keskin bir kontrast oluşturunuyordu.

Sadece birkaç dakika sonra daha sıradan ayrıntıları fark etti: saçları daha kısaydı, omuzlarından daha uzun değildi ve bir bebek mi vardı?

Geçmiş ile şimdiki zamanın çarpışması, boğazından boğuk bir ses çıkmasına neden oldu. Bir bebek mi? Bu görüntüyü reddederek karnındaki kasların gerildiğini hissetti.

Neden bebek sahibi olmasın ki? O hayatına devam etmişti, o da hayatına devam etmişti... Bu, Draco'nun tahmin etmediği bir hikâye dönüşümüydü.

Öngörmek! Kendini alay etti. Sanki bunların hiçbirini öngörmüş gibi. Neden öngörsün ki? Jane Smith geçmişte kalmıştı ve Draco anı yaşayan bir adamdı.

O anı reddedebilirdi ama içindeki mazoşist bir yan, o anın, zamanda donmuş anların, geçmişin anlık görüntülerinin, tanıştıkları günün oynatılmasına izin verdi. O günden önce, parmakların dokunmasının erotik olabileceği fikrini alay ederdi.

O ince figürü izlerken, kot pantolon ve botlar kayboldu ve kız ipek ve saten bir bulutun içinde duruyordu, parıldayan yeşil gözleriyle ona bakıyordu ve sonra... Draco, öfke ve arzu gibi duyguların akıntısından acımasızca uzaklaşarak trans halinden çıktı. Ayak frenini bıraktığında, araba sessizce ilerleyerek bir boşluğa girdi ve Jane Smith'in kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlama fırsatını memnuniyetle karşıladı.

Zaten bildiği bir şeyi neden kendine kanıtlaması gereksin ki?

* * *

Jane protestonun kenarında duruyordu. Sırtında, yastıklı bir giysiye sarılmış Mattie'nin uykuya daldığının farkındaydı. Bobble şapkalı küçük kafası

bobble şapkalı küçük kafası boynuna baskı yapıyordu.

Uzun süre uyumayacaktı. Bir sonraki beslenme zamanı gelmişti ve... Esnemesini bastırdı. Kendisi de biraz uykuya ihtiyaç duyuyordu. Mattie gece boyunca uyanık kalmıştı. Bazen, aslında oldukça sık, onun ne yaptığını bilmediğini hissettiğini düşünüyordu.

Ya da belki sadece kızgındı. O kızgındı, ama Mattie... Onun kaybı hesaplanamazdı. Bir dakika önce iki güzel, sevgi dolu ebeveyni vardı ve şimdi, aptal bir kaza yüzünden, ona yük olmuştu. Açıklığa göz gezdirdi. Şimdi gidersem kimse beni özler mi?

Sayılar o kadar az değildi ki, onun yokluğu fark edilmeyecekti. O özenle kaçındığı kameralar, beklenenden daha büyük bir kalabalık çekmişti.

Yerel gazetenin editörünün ofisine gidip görüşmek istediğini söylemiş, haklı öfke ve kızgınlıkla kararlılığını pekiştirmiş, ona gösterdiği kanıtları, buldozerlerin ve ekskavatörlerin, tam bir yıkımın fotoğraflarını elinde tutuyordu.

Ne beklediğini bilmiyordu — bir makale, belki bölgesel bir radyoda bahsedilme, ama kesinlikle ulusal haberler değil. Köy uyurken değerli ağaçları kesen projenin adının Andreas olduğunu bilseydi, oraya gider miydi?

Jane öyle yapacağını düşünmekten hoşlanıyordu.

Andreas... Bu ismin hala böylesine içgüdüsel bir tepki uyandırması gerçekten acınası bir durumdu. Bu küçük proje Draco'nun radarına girecek bir şey değildi. Birkaç ağaç ve ayaklanan yerliler kesinlikle onun maaş seviyesinin altındaydı!

Umarım öyledir, diye düşündü. Onun dikkatini çekmek, istediği son şeydi. Hayatına devam etmişti.

Kilise bahçesinde koşan, onu rugby gibi yere devirmek üzere olan güvenlik görevlisini atlatan ve çitin üzerinden atlayarak gelinlik eteğini paramparça eden, ardından Arnavut kaldırımlı bir yan sokağa doğru koşan ağlayan genç kadın... O kişi ona bir yabancı gibi geliyordu.

Ne kadar da perişan bir halde olduğunu hayal bile edemiyordu. Beklenmedik yağmur seli onu saniyeler içinde sıırıslıklam etmişti ve birinin yardım teklif etmesi bir birinin yardım teklif etmesi bir mucizeydi. Tanrı bilir, içinde gürültücü bir aile olan büyük SUV'nin sürücüsü yavaşlayıp ona yardım gerekip gerekmediğini sormamış olsaydı, o günün geri kalanı nasıl geçecekti. Carrie,

kiliseden çıkarken onu takip ettiğini bilmiyordu, gelmişti.

Nefes nefese ve sırsıklam haldeyken, gözyaşları içindeki Jane hala nazik yabancılara sözlerini söylemeye çalışıyordu.

Aile, ikiliyi Carrie'nin dairesine götürmüştü. Jane, havlularla sarılmış halde, kupa bardaklardan şarap içerken hikâyesini anlatmıştı, daha doğrusu damla damla dökmüştü.

"Draco'ya bundan bahsetmedin mi?" diye sordu Carrie.

Jane başını sallamıştı ve şimdi de bu anıyı silmek için aynı hareketi yaptı. Neden son zamanlarda Draco'yu bu kadar çok düşünüyordu? diye sordu kendine kızgın bir şekilde.

Belki de annesiz bir bebeğin annesi olmakti. Anne olamayacağını keşfetmesi, ilk başta kaçmasının sebebiydi.

Açıklamak için mektup yazmayı düşünmüştü, ama ne anlamı vardı ki? Onu küçük düşürdüğü için asla affetmeyecekti. Hayır, tek tepkisi, bir sonraki uzun bacaklı, göz alıcı güzellik hayatına girmeden önce, kısa süreli bir rahatlama olurdu. Aşk hayatı, döner kapı gibiydi... Yargılamıyorum, diye mırıldandı kendi kendine.

O şanslı bir kaçış yaşamışsa, o da öyle. Son dört yıldır güvenli bir mesafeden izlerken, ona bir varis verememesinin aşılmaz bir engel olmasa bile, evliliklerinin yürümeyeceği oldukça açıktı. Ona köle gibi bağılyken, aşık olma fikrine çaresizce aşırken, gelecek sadece pembe gözlüklerle görülen, güzel bir yerdi.

Geriye dönüp baktığında, neredeyse tüm konuşmalarının, onun duymak istediklerini söylemeye çalışmaktan ibaret olduğunu fark edince şok olmuştu. Onun sadakatsiz olabileceği hiç aklına gelmemişti, gelseydi bile, eğer ondan sıkılırsa bunun kendi suçu olduğunu söylerdi kendine.

Tüm bu durum, başından beri felakete davetiye çıkaran bir durumdu. Bugünlerde bu durumu, ortadaki kısmı atlayıp doğrudan sonuca ulaşmak olarak görüyordu; uzun vadede daha az acı ve hayal kırıklığı yaşayacaktı.

"Bayan Smith."

Jane, tanınmış bir doğa programının muhabiri, kameramanıyla birlikte ortaya çıktığında, şok olmuş bir yavru baykuş gibi gözlerini kırıştırdı.

Tanrım, diye düşündü ve zoraki bir gülümseme takındı.

"Bugünkü katılımdan memnun olmalısınız."

Derin bir nefes aldı. "İnsanların bu bariz çevre tahribatına ilgi göstermesinden, şok olmasından ve rahatsız olmasından memnunum ama şaşırmadım. On yıl önce yapılan bir araştırma, bu bölgenin dört yarasına ev sahipliği yaptığını, burada baykuşların ve ağaçkakanların yaşadığını ve sayısız diğer vahşi hayvanın evlerini kaybettiğini göstermişti. Burası koruma altındaki bir habitat, ağaçları korumak için düzenlemeler vardı, yasa çiğnendi ve ne için? Hızlı para kazanmak için!"

Muhabir kameraya döndü. "Bu, yetkilileri bu olaydan haberdar eden Jane Smith'ti."

Muhabir kameraya konuşmaya devam ederken Jane derin bir rahatlama iç çekişi yaptı, muhabir ona gülümsedi ve teşekkür etti, ardından papazın yanına doğru yeni bir rota belirledi.

"Vay canına, Henry beş dakikalık şöhretinin tadını çıkarıyor," dedi karısı Jane'in yanına gelerek.

"Benim şöhretimden yararlanabilir... çok korkutucuydu... Tanrım, kendimi tamamen rezil mi ettim? Adımı nereden biliyordu?"

"Sen ünlüsün, bunu sen başlattın... Kendini rezil etmek konusunda ise, aslında oldukça zekice davrandın. Oh, kitap kulübüne hala katılacak mısın yoksa başka bir medya programı mı var...?"

Jane güldü ve afişini daha sıkı tutmaya çalıştı. "Oh, ben okumadım..."

"Oh, merak etme, kimse bilmiyor. Bir şişe getir... Hayır," diye düşündü, sonra Mattie'ye bakarak sesini alçaltarak, "Üzgünüm, odadaki odadaki sorumlu yetişkin olacaksın, ama merak etme, yemek yapmayacağım," diye ekledi ve gülerek uzaklaştı.

Jane daha önce hiçbir topluluğa ait olmamıştı. Bunun nedeninin korkunç bir trajedi olması hem güzel hem de çok üzücüydü.

Carrie burada olmalıydı. Jane, çok güzel bir hayat olsa da, arkadaşının yaşaması gereken hayatı yaşamak istemiyordu.

Hâlâ Carrie'yi düşünmeden boğazında neredeyse sürekli bir yumru hissetmeden edemiyordu. Carrie, Jane'in bakım sistemindeki son yılında hayatına girmişti.

Bu, zıt kutupların çekimi gibiydi. Carrie açık sözlüydü, Jane ise yıllar boyunca bakım sisteminde arka planda kalma sanatını mükemmelleştirmişti, ama ikisi anında birbirlerine bağlandılar.

Daha sonra, Jane sanat okulundayken, Carrie sevimli Robert'ı buldu ve evlendiler ve bir bebekleri oldu, ama bu sırayla olmadı.

Hafta sonu tatili, gecikmiş balayıları olmuştu ve Jane, onlar yokken sekiz haftalık değerli bebeklerine bakmakla görevlendirilmişti.

"Onu senden başka kimseye emanet etmem," demişti Carrie. "Sadece üç gece."

Yeni ebeveynlerin İskoçya'ya giderken bindiği tren raydan çıktığında, üç gece sonsuza kadar sürmüştü. Beş ay önce bu trajedi her gün manşetlere taşınırken, şimdi ara sıra bir dipnot veya kişisel ilgi hikayesi olarak yer alıyordu.

Jane ve Mattie için bu asla bir dipnot olmayacaktı. Bu olay hayatlarını sonsuza kadar değiştirmişti. Hiç anne olacağını düşünmemiş olan Jane, anne olmuştu ya da neredeyse olmuştu. Resmi evlat edinme süreci son aşamasına gelmişti ve şehirli olan Jane, Robert ve Carrie'nin büyük teyzesinden miras kalan küçük kırsal kulübede yaşıyordu.

Jane, Mattie için kırsal yaşama uyum sağlamaya kararlıydı, ancak sonuçta bu, beklediği kadar zor olmamıştı.

kırsal bölgeyle hemen bir bağ kurmuş ve bu bölgenin sunduğu her şeye kendini kaptırmış, bir yürüyüş kulübüne katılmış, köy salonunda yerel bir şef tarafından verilen haftalık aşçılık dersleri için ve ormanlık alanlarda yiyecek toplama hakkında bilgi edindi. Köy salonunda yerel bir şef tarafından verilen haftalık aşçılık dersleri için malzemeler topladı. Yerel okul çocuklarıyla birlikte köy meydanındaki çöpleri toplamaya katıldı ve bir akşam rehberli yarasa gözlem yürüyüşüne katıldı.

İlk kez, insanların gelecek nesiller, Mattie'nin nesli için kırsal alanı korumak istediklerini anladı. Bu

Mattie'nin evi, mirasıydı ve bu acımasız yıkım, onu içgüdüsel, çok kişisel bir düzeyde tepki vermeye itmişti.

Aralıklarla onu vuran hüznün, büyük, kara, ezici bir dalga gibi omuzlarına çöktü ve pankartını indirdi. Jane uzaklaştı. Bir molaya ihtiyacı vardı ve kimse onu özlemeyecekti.

Sonra olan oldu!

Röportaj sırasında, görüş alanının kenarında büyük, şık bir arabanın dikkat çektiğini fark etmişti, ama onun dikkatini çekmemişti. Parlak arabalara hiç ilgi duymamıştı. Bu yüzden, o yöne doğru bakışları ilgisizdi, ama direksiyonun arkasındaki kişiyi tanıdığında ilgisizliği kayboldu. İçinde her şey dondu, nefesi kesildi.

Koyu renkli gözler onun gözleriyle buluştu ve ona bakmaya devam etti... Nefes almakta zorlanıyordu. Kalp atışları hızlandı.

Kulaklarında kanın atışını duyabiliyordu, o kadar yüksek sesliydi ki, aralık dudaklarından çıkan küçük çılgılığı bastırıyordu.

Oydu — Draco Andreas!

Anılar akın akın geri geldi, düzgün bir akış değil, bir dizi kesik kesik görüntü, aşık olma fikrine kapıldığı zamanlardan. Onun şöhretinden ve servetinden, hatta başlangıçta Londra'nın onun evi olmadığı, sadece iki aylığına geçici olarak orada bulunduğu gerçeğinden bile mutlu bir şekilde habersizdi.

O zamanlar, o sadece Draco'ydu — onu güldüren, ona gerçekten değer veren adam, Andreas Company'nin CEO'su değil, normal bir insanın çoraplarını değiştirdiği gibi sevgililerini değiştirmesiyle ünlü olan adam.

Ayakları bile mükemmeldi!

Bu hatırlanması garip bir şeydi, ama diğer mükemmel özellikleri düşünmekten çok daha iyiydi!

Sırtındaki bebek uyandı, ağlamaya başladı, belki de onun gerginliğinden etkilendi, ve kıpırdanmaya başladı. Plaketi daha sıkı tuttu, uzun boylu, seçkin figür arabadan inerken kalabalığın arasından sızan konuşma seslerini duymaktan çok hissetti.

Zihni donduran bir panik dalgası yükseldi. Bu, yüzleşme için uygun bir an değildi.

Öyle bir an yoktu!

Hızlıca etrafına gizlice bakındıktan sonra Jane fırsatı kaçırmadı ve bacakları emrine uyup ağaçların gölgesine kaybolduğunda rahatladı.

Protestodan uzaklaştıkça, sesler belirsiz bir uğultuya dönüştü. Tanıdık, el değmemiş ormanlık alan onu karşıladı, ancak normalde sağladığı huzur ve sükunet bu sefer onu kaçırdı. Bu bir şoktu. O iyiydi. Sadece düşüncelerini toparlamak, geçmişini şimdiki zamanla uzlaştırmak için bir an, ya da belki bir yıl ihtiyacı vardı.

Yosun kaplı bir ağaca ellerini bastırarak dokusunu hisseden Jane gözlerini kapattı. Yaprakların hafif hışırtısı ve uzaktaki kalabalığın mırıldanması yatıştırıcı bir senfoni yaratabilirdi, ama yaratmadı.

Düşünceleri tam bir kaos içindeydi. Tek düşünebildiği Draco'nun yüzüydü: keskin hatlı elmacık kemikleri, geniş alnı ve güçlü, sert çenesi üzerinde gergin duran altın rengi teni. Detaylarda şeytan gizlidir derler, ama Draco ona her zaman düşmüş bir melek

, karanlık ve yıkıcı bir melek gibi hissettirirdi. Simetrik yüz hatlarının detayları büyüleyici ve hipnotize ediciydi.

Kalın kaşlarının altında, koyu, gür kirpiklerle çerçevelenmiş, derin, gece yarısı kadar karanlık gözlerine bakarken mide kasları sarsıldı. Bıçak gibi keskin açılı, heybetli keskin burnu, dramatik ve mideyi eriten bir şekilde, şehvetli ve dolgun ağzıyla tezat oluşturuyordu.

Otorite, şehvetle çatışıyordu ve tamamen, tamamen erkeksiydi.

Yumuşak çenesini sıkı, nostalji, şehvet veya özlem, ya da bu üçünün tuhaf bir karışımı tarafından sürüklenmeyi reddetti ve analiz edecek durumda değildi.

Aklı başında kalmak için, hayatının artık farklı olduğunu, küçük Matthew ve velayetle birlikte gelen sorumluluklar etrafında döndüğünü kendine söylemeye devam etmek zorundaydı. Dostluk ve nezaketle dolu daha sakin bir hayat, kitap kulüpleri ve köy salonunda yoga, ki bu da sorunluydu çünkü orada altmış yaşın altındaki tek kişi oydu — on yaşındaki bir çocuğun esnekliğine sahip olan Maud'u saymazsak.

Jane kararlı bir nefes alarak kendini hazırladı. Draco Andreas geçmişinin bir parçası olabilirdi, ama onun kendisi ve ona bağımlı olan çocuğu için kurduğu hayatı bozmasına izin vermeyecekti. Ağaçların sığınağına doğru ilerlerken, düşünceleri bir karar etrafında dönüyordu: bir zamanlar evreninin merkezi olan adamla kaçınılmaz karşılaşmayı nasıl yöneteceği. Adam ya onun varlığını unutmuştu ya da ondan nefret ediyordu.

Bu kaçınılmaz mıydı?

Onu unutmasından ziyade nefret etmesini mi tercih ederdi? Nasıl davranırdı?

Seni burada görmek ne güzel. Tanrım, uzun zaman oldu...

İKİNCİ BÖLÜM

Uzun boylu, dinamik Draco Andreas, kusursuz bir şekilde kesilmiş gri takım elbise ve açık yakalı beyaz gömlek giymiş olarak ortaya çıktığında, neredeyse duyulabilir bir heyecan uğultusu duyuldu.

Jane, arkasında daha da uzun bir şapka takan uzun boylu bir adamın arkasında, arka sırada oturuyordu.

Gevşek vücutlu adamı göremiyordu ama onun mükemmel görüldüğünü biliyordu. Ayrıca kalabalığı tarayan gözlerin kahverengi-siyahdan çok lacivert-siyah olduğunu ve bakışlarının, lazer ışını altında kalan kişiye, hiçbir şeyin ondan gizlenemeyeceği izlenimini verdiğini de biliyordu.

Öndeki adam şapkasını çıkardı ve Jane koltuğunda biraz daha aşağı eğildi. Birkaç öfkeli bağırış ve mırıldanma duyuldu, ancak uzun boylu, esnek figürün yaydığı doğal otorite karşısında bunlar zamanla kayboldu. Kısa ahşap merdivenleri çıkıp küçük, yükseltilmiş sahneye çıktıktan sonra, papazın elini sıkmak için durakladı ve ardından düşmanca ama artık sessiz olan dinleyicilerine döndü.

Görünüşte tamamen rahat bir şekilde durakladı, koyu renkli gözleri kendisine dönük yüzleri taradı ve Jane, gizlenmiş olmasına rağmen, içgüdüsel olarak biraz daha geri çekilip kirpiklerini indirdi.

Saklanmıyorsun? dedi kafasındaki öfkeli ses. Başka ne diyebilirsin ki?

Onu buraya getiren gururdu, uzun bir iç muhasebenin ardından, geçmişteki hatalarının hayatını rayından çıkmasına izin veremeyeceğine dair kararlılığıydı.

Draco, hayatına girdiğinde olduğu gibi, rahatça çıkacaktı ve o da aynı şekilde tepki vermesi gerekiyordu. Kaçmaya ya da saklanmaya izin vermeyecekti — her ikisi de, utanç verici bir şekilde, ilk içgüdüsiydü — ama bu, varlığını ilan etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bir tahta taşıyan protestocu olarak, çatışmalardan gerçekten nefret ediyordu.

Onu hatırlayacak mıydı ki?

Dört yıl içinde çok değişmişti. Bu günlerde aynaya baktığında... Ne zaman aynaya bakıyordu ki?

Doktor muayenehanesinde resepsiyonist olarak çalışmak ve ocuk bakımı arasında koşturmak, kırışıklıklar hakkında endişelenmek için fazla zaman bırakmıyordu ve bir bebeğın peşinde koşmak, muhtemelen karşılayamayacağı on kilo kaybetmesine neden olmuştu. Yüzünün gençlikteki yuvarlaklığını kaybettiğini biliyordu ve son saç kesimi, banyo lavabosunda tırnak makasıyla yaptığı bir içti...

Ayrıca gardırobunda Draco'nun ona aldığı tasarımcı kıyafetlerinden eser yoktu. Aldığı ve seçtiğı... şimdi ne kadar ne kadar kolay etkilenebilir olduğunu, onu memnun etmek için ne kadar çaresiz olduğunu, onu manken gibi giydirmesine nasıl izin verdiğini düşünüyordu. Draco'nun hayran olduğu saçlarını eliyle okşadı. Draco, saçlarını asla kesmeyeceğine dair asla kesmeyeceğine dair söz almıştı; her zaman saçlarına sarılabilmek istiyordu.

Ve o hiç düşünmeden kabul etmişti.

İki hafta önce gerçekleşmeyen düğünden sonra beline kadar uzanan saçlarını 20 santim kestirmesinin sembolik bir anlamı olmadığını kendine söyledi. Bu şekilde daha rahat olacaktı.

Artık bu cazibeye daha fazla direnemeyen kadın, başını eğip önündeki adamın arkasını baktı ve Draco'nun hâlâ orada durduğunu gördü. Karizmatik gülümsemesiyle rahatlamış görünüyordu. Kadın, o gülümsemenin etkisinde değildi ama yine de onun artçı şoklarını hissediyordu.

Onu tanımıyor mu? diye alay etti kendine, bir kez daha gri saçların arkasına çekildi, kalbi, daha önce bakışlarının buluştuğı anı hatırlayarak hızla atıyordu.

Draco onu görmüştü ve kesinlikle onu tanımıştı.

Yüzünde intikam duygusu okumuştu. Draco affedici bir adam değildi. Onun ifadesini hatırlayarak titredi, aşırı aktif hayal gücü, çok sayıda cezalandırma yapmak üzere olan eski bir tanrıyı canlandırdı!

Bu cezalandırma, yıldırımla değil de yirmi birinci yüzyılın yasal yollarıyla olsa bile, Draco Andreas gibi birisi için bu da büyük bir hasara yol açabilirdi!

Draco onu tanımıştı, tamam.

"Bayanlar ve baylar," diye başladı Draco, hafif aksanlı, sıcak kadife sesiyle. Jane'in derisinin altında uyuyan, birbirine bağlı sinir uçlarını karıncalanma ve acı verici bir şekilde uyandırdı. "Öncelikle, izinsiz ağaç kesimi için senden özür dilemeliyim." Büyük mırıldanmaların dinmesini beklemek için bir süre durakladıktan sonra devam etti. "Olanları mazur göstermeyeceğim. Mazur gösterilecek bir şey yok. Öfkemi anlıyorum. Ben de," diye ciddiyetle açıkladı, "öfkeliyim."

Yanındaki biri alkışladı ve Draco'nun gözleri o noktaya kayarken gülümsedi, oradaki herkes onun kendilerine gülümsediğini düşündü, ama Jane, mide kaslarının kasılmaya başladığını ve bacaklarının arasında utanç verici bir ağrı hissettiğini iddia etmeye hazırды.

"Ben değildim. Seni asla alkışlamazdım..." diye bağtırmamak için kendini zor tuttu. Öpüşmek, dokunmak, tatmak... O başka bir konuydu!

Boğazını temizledi ve tüm o çılgın, ahlaksız davranışların geçmişte kaldığını kendine hatırlattı.

Konuşmasının sonraki kısmı Jane'in kulağına girmedi. Kapalı kapının ve dışarıdaki özgürlüğün, onun sesinin sinsice duyuları öldüren etkisinden ve onun güzel ve şehvetli ağzı hakkında giderek rahatsız edici hale gelen düşüncelerden kurtulmak için tüm gücünü kullanması gerekti. Onun dilinin ne yapacağını çok iyi biliyordu... Kes şunu, Jane!

Onun kafasının üzerinden geçen konuşmasının tamamı iyi olmalıydı, çünkü bu sefer alkışlar daha yaygındı. Dün, onun şirketinde çalışan herkese ağır cezalar verilmesini isteyen en sesli eleştirmenlerden bile birkaçının isteksizce onaylayan homurtuları duyuldu.

Draco onları ikna etmişti. Her zaman kaçınılmazdı, diye düşündü, etrafına bakarak, karizmatik figüre dönük hayran yüzlere baktı.

Bir zamanlar elinde göğsünü tuttuğu ve kafasında onun mükemmel boyutta olduğunu söyleyen sesini duyduğu... Birkaç kez keskin salladı, derin bir nefes aldı ve acı veren şişmiş meme uçlarını sıkkan bluzunu gevşetti. Bu koşullar altında, oldukça Yılların onun erkek aurasına karşı duyarlılığını azalttığını iddia etmek anlamsızdı.

Ama Draco Andreas'a hayran olmak beni benzersiz kılmaz!

Köy sakinlerine bakarken dudakları alaycı, kendini alaya alan küçük bir gülümsemeye büründü. Uzun boylu İtalyan milyarderle ilgili fantezilerle dolu birkaç kafadan fazlası olmalıydı, ama bunlar fantezi olarak kaldıkları sürece sorun yoktu. Tehlikeli olan, Draco'ya aşık olmanın sağduyuyu öldüren gerçekliğıydi.

Elbette izleyicilerini kazanmıştı; bu onun işi idi. Şimdi, tanıştıklarında onun kim olduğunu bilmediğı gerçeğı şaşırtıcı geliyordu. Bu gerçek Draco'yu eğlendirmiş gibi görünüyordu ve ayrıntıları öğrendiğinde bile

, onun gücünün, servetinin ve şöhretinin akıl almaz boyutunu hala kavrayamamıştı.

Bir an için bile olsa onun hayatına uyum sağlayabileceğini düşünmesi, onun hayranlığı ve kendini kandırmasının bir göstergesiydi.

Kendini, onun yanında dolaşan, doğru insanlara doğru şeyleri söyleyen, şık ve zarif bir yaratık haline getirebileceğini düşünmesi.

Bunun işe yarayabilmesinin tek yolu, onun hiç ağzını açmamasıydı, ki bu muhtemelen Draco'nun işine gelirdi. O, teknoloji şirketi veya finans dünyasındaki rolü hakkında hiç konuşmamıştı.

konuşmaları Toskana'daki malikaneleri etrafında dönüyordu ve onun evi olacak yeri anlatırken yüzü gerçek bir coşkuyla parlıyordu

...çocuk yetiştirmek için mükemmel bir yer olduğunu söylerken yüzü gerçek bir coşkuyla parlıyordu.

Bu, onun duymak istediği şeydi, diye düşündü üzüntüyle. O, ona her zaman özlemine duyduğu şeyi sunuyordu.

Bu düşüncenin getirdiği acıyı kabul etmeyi reddeden, artık bir ailesi olduğunu ve bunun ihtiyacı olan tek aile olduğunu kendine söyledi.

Küçük ailesini tamamlayacak bir erkek konusunda ise, öyle düşünmüyordu. Mattie tüm zamanını ve enerjisini alıyordu. Seks konusunda ise, Draco'dan beri libidosu kış uykusuna girmişti ve bir gün duyguları seksten ayırabilmedikçe onu uyandırmaya niyeti yoktu, ki bunu hayal bile edemiyordu.

İşsel diyalogunu sonlandırdı ve zamanı geriye alıp Draco'nun "Projemizin yürütülmesinde hatalar yapıldığını kabul ediyorum" dediğini duydu.

Bir kez daha bakmaya cesaret etti ve Draco'nun düzleştirilmiş avuç içlerini genişçe açarak

"Bütün sorumluluğu üstleniyorum ve sizi temin ederim ki ormana verilen zararı düzeltmek için acil önlemlerin alınacağını, alınmakta olduğunu garanti ederim. Kapsamlı bir ağaç dikme programı yarın başlatılacak ve bu güzel ekosistemin korunması sağlanacak. gelecek nesiller için." Draco, çevre restorasyonu planlarını özetledikten sonra, ekolojik projeden toplumsal refaha sorunsuz bir şekilde geçiş yaparak, köylülerin ilgisini çeken daha büyük bir vizyon ortaya koydu.

Jane, onun sözlerini objektif bir şekilde değerlendirmeye çalıştı, ancak başarısız oldu. Yine de, biraz fazla kurnaz olsa da, konuşması samimiydi. Huysuz ekleme, Jane'i biraz daha mutlu etti.

"Toplumun önemini anlıyorum," dedi Draco, gözleri önündeki yüzleri tarayarak. "Sabrınız ve anlayışınızın karşılığında

ve anlayışınıza minnettarlığımızı göstermek için, Andreas Company yerel kilisenin çatısının onarımını finanse edecek. Bu, bu köyün refahına olan bağlılığımızın bir sembolüdür."

Güzel bir dokunuş, diye düşündü Jane sessizce, salonda takdir dalgası yayılırken. İkna ustası Draco Andreas, köylülerin kalbini kazanacak bir hikaye örüyordu.

Onu yatağına atmak için ikna gücünü kullanmasına gerek kalmamıştı, hatırladı Jane, ilk seferin anısı yüzünü kızartırken, onun ilk erkek olduğunu fark ettiğinde heyecanlanmış, kızarmış yüzündeki şok ifadesini hatırladı.

O anıyı kafasından silip, zamanı geriye çevirerek Draco'nun "İyi niyetimin bir göstergesi olarak, bu topluluğun bir üyesine davetimi sunuyorum

...' dedi. Jane geri çekildi, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı ve sanki üzerine düşmüşler gibi hissetti. Paranoya, dedi kendi kendine, ön

Jane geri çekildi, koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdadı ve sanki tüm gözler onun üzerindeymiş gibi hissetti. Paranoya, dedi kendi kendine, önündeki adamın gri saçlarına bakarak ve iç huzurunu bulmaya çalışarak.

Ve bu konuda başarısız oldu.

"Mülkümde alternatif enerji ekolojik eğitim kursu düzenliyoruz. Yerel temsilcilerin yeşil teknolojinin geleceğini şekillendirmede yer alması gerektiğini düşünüyorum ve topluluğunuza olanlardan ve buna karşı gösterdiğiniz güçlü tepkiyi gördükten sonra, sizin görüşlerinizin çok değerli olduğunu düşünüyorum."

Jane, onun bakışları ona yöneldiğinde ve çenesini kaldırdığında, köylülerin toplu bakışlarını hissetti. Bu bir tesadüf değildi.

Köylüler alkışlarken, Jane sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve birkaç kez "Mattie" diye mırıldanarak kapıya doğru ilerlerken gülümseyerek selam verdi. Aslında, patronu ve aynı zamanda komşusu olan yerel aile hekimi, ona bebek bakıcılığı teklif ettiğinde acele etmesine gerek olmadığını söylemişti.

Jane kapıya kadar geldiğinde, adını çağıran bir ses onu isteksizce geri döndürdü.

"Papaz?" dedi, kilolu ve çok iyi niyetli din adamının ona yetişmesini kibarca bekledi.

"Jane, canım, seni yakaladığım için çok mutluyum. Daha önce seninle konuşmak istiyordum ama Bay Andreas'ın bu akşam bu konuyu açacağını beklemiyordum. Umarım sakıncası yoktur ama bana kursu anlattığında aklıma sen geldin. Toplantımızda bu konuyu tartıştığımızda, orada olmadığın için çok üzuldüm ama oybirliği ile karar verildi. Herkes senin mükemmel bir aday olacağına karar verdi..."

Jane gülerek sözünü kesti. "Mükemmel mi? Benden çok daha nitelikli dört yerel kişi aklıma geliyor... Aslında daha da fazlası, çünkü ben hiç nitelikli değilim."

"Ama senin hevesin ve..."

"Ben amatörüm ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Papaz bir an için telaşlandı, ama hemen toparlandı. "Protestolarımızı sen başlattın. Bu görevi sen almalısın..."

Jane dudaklarını ısırdı. Bu bir komplo gibi gelmeye başlamıştı. "Beni düşündüğünüz için elbette çok gurur duydum, ama..." "Ben hayırseverlik vakası değilim" demek için dilini ısırdı ve gülümsemeye devam etti.

"Korkarım bu söz konusu bile olamaz."

..."

"Mattie'yi düşünüyorsun, ama anladığım kadarıyla konferansta kreş ve biraz İtalyan güneşi, bir mola tam da ihtiyacın olan şey, canım."

Onun yoksul, bekar bir anne olan Jane'in İtalya'da tatil yapmaya parası yetmeyeceğini düşündüğünü anladı. İyi niyetliydi ama yardım fikri onu sinirlendirmişti. "Güneşte yanarım," dedi düz bir sesle. Yaşlı adam, şaka yapmış gibi güldü.

Yaşlı adam, sanki bir şaka yapmış gibi güldü.

"Ciddiyim. Bu iş için benden çok daha nitelikli birçok kişi var... ve ameliyathanede personel eksikliği var."

"Ah, evet, bunu Dr. Grace ile konuştuk ve size tatil hakkınız olduğunu söyledi, bu yüzden sorun yok. Zaten bir geçici çalışan ayarladı."

Jane derin bir nefes aldı. Kaçış yollarının kapandığını görebiliyordu. "Her şeyi düşünmüş gibisin."

"Yani kabul ediyorsunuz? Bence bu, son cemaat konseyi toplantısında önerdiğiniz şehir içi okulla değişim gününü ayarlama da çok yardımcı olacaktır."

Jane iç geçirdi ve "Ben ve benim koca ağzım" diye düşündü. Öte yandan, Draco'yu denklemden çıkarırsak, bu teklif cazip geliyordu... Ama Draco, bir duman bulutu içinde ortadan kaybolan türden bir adam değildi. Onun varlığı, görmezden gelebileceğiniz bir şey değildi.

Çılgın bir fikirdi, ama cazip yanları olduğunu kabul etti: Kurs ilginç olacaktı... Draco'nun evini, hayatını görmek de öyle... Evet, meraklıydı, kim olmazdı ki?

Hâlâ tereddüt ediyordu, ama cazip geliyordu.

Sonunda isteksizce başını salladı. Draco'nun orada görünür bir varlığı olmayacaktı. Bu onun için harika bir halkla ilişkiler fırsatı olsa da, o, bu tür bir görevin

bu tür bir şeyin delege edileceğinden emindi.

"Mattie ile ilgili bazı şartlar olacak elbette. Daha fazla ayrıntıya ihtiyacım var."

"Tabii ki, tabii ki, çok akıllıca. İsteğinizi Bay Andreas'a ileteceğim."

"Oh, eminim Bay Andreas'ın ilgilenmesi gereken daha önemli işleri vardır. Asistanlarından biri ihtiyacım olan şeyi sağlayacaktır."

* * *

"Teşekkürler, ama almayayım," dedi Grace, Jane ona kahve ikram ettiğinde. "Ve biliyorsun, ben çocuk bakmayı çok severim. İki çocuğum küçükken ve bana karşılık vermedikleri zamanları gerçekten özlüyorum. Bu arada, çocuklarımın ödevlerini yapıp yapmadıklarını kontrol etmem gerekiyor. Bildiğin gibi, babalarını parmaklarında oynatıyorlar," dedi gözlerini devirerek. "Biliyor musun Jane, Toskana'ya gitmeyi kabul ettiğin için çok mutluyum. Bir molaya ihtiyacın var."

"Bu tatil değil."

"Doğru, ama eminim biraz güneş ve deniz için zaman bulursun, belki de yakışıklı bir İtalyanla biraz vakit geçirirsin?" diye alay etti ve çınlayan telefonunu kulağına takarak dışarı çıktı.

* * *

Jane kapıyı kapattı, duvara yaslandı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Tek ses, açık şöminenin üzerindeki duvardaki saatin sesiydi. O anda, kafasındaki düşüncelerden uzaklaşmak için, öfkeli bir bebeğin ağlaması bile hoşuna giderdi.

Duvarдан kendini kaldırdığı sırada kapı çalındı.

Grace her zaman bir şeyler unutturdu.

Gülümsemeyi takındı ve kapıyı açtı. "Bu sefer ne bıraktın?" diye sordu.

Gülümsemesi soldu ve ağzı açıldı, gözlerini kapının önünde duran adamın yüzüne doğru kaldırdı, adamın koyu renk saçları açık meşe sundurmanın destek kirişine değiyordu.

"Draco...! Bay Andreas," diye aceleyle düzeltti.

Erkeklik aurası köy salonunda onu rahatsız etmişse de, burada onun eşsiz ham erkekliğine bu kadar yakın olmak, boğazını sıkıştıran, kalbini çarptıran, zihnini boşaltan bir kafa karışıklığına neden oluyordu.

"Oh, Draco olsun," dedi yavaşça. Duygusal ağzının bir köşesi, ağır kapaklı koyu renkli gözlerinin altından ona bakarken, uzun kirpikleri keskin elmacık kemiklerine değecek kadar uzundu, beyaz dişleri ile tam bir alaycı sırıtışa dönüştü. "Yattığım neredeyse tüm kadınlarla ilk isimle hitap ederim, *cara*."

Onun tembel alaycı tavrı, kadını şaşkınlığından kurtardı ve sarsmıştı. Bazen kızmak zihni çok netleştiriyordu, ayrıca onun ağzını düşünmekten de uzaklaştırıyordu. "Ve hepsinin isimlerini hatırlıyorsun. Etkilendim," diye sertçe karşılık verdi kadın.

* * *

Draco zihinsel olarak bir adım geri attı. Artık kendini görünmez yapmaya çalışmıyordu, bu taktik onu her zaman eğlendirmişti — gözlerini kapattığında ortadan kaybolduğuna inanan bir çocuğun yetişkin versiyonu gibi — ve şimdi tam karşısındaydı.

Gerçekten de onun gibi görünen, o gözlere sahip, o vücuda sahip, alev saçlı bir kadının... O düşünceyi, durumu daha da acı verici hale getirmeden önce daha da acı verici hale gelmeden önce bu düşünceyi kesti.

Kendini hor görme duygusu uyandı, onu aşağıladığı günlerde, geceleri uyanık kaldığını ve içki içtiği aralarda onu özlediğini hatırladı. Şimdi ona bakıyor ve burnunun eğimini, geniş aralıklı, çarpıcı yeşil gözlerini, öpülesi dudaklarını, inatçı çenesini hayranlıkla izliyordu... Hafif bir kaş çatma, kendini övme listesini kesintiye uğrattı. İnatçı çene - hep böyle miydi?

Kendini istediğin kadar övebilirsin Draco, ama yine de kaya gibi sertsin, diye alay etti kafasındaki ses.

Sırtında sarılı bir çocuk görüntüsü kafasına geldi ve...

içindeki alaycı ses yardımsever bir şekilde şöyle dedi: "Sen hiçbir şey elde edemeyeceksin, ama başkası edecek."

Bu, onun beklediği gibi bir gelişme değildi. Tanıdığı Jane her zaman sıcak bir mizah anlayışına ve muhteşem bir kahkahaya sahipti, ama alaycılık... Bu büyük bir farklılıktı.

Onu inceledi, merakını itiraf etti ama açlığını itiraf etmedi, kalp şeklindeki yüzünün yumuşak hatlarını detaylıca inceledi. Koyu renkli kirpiklerle çevrili büyük, geniş gözleri ona baktı,

Parlak gözlerinin derinliklerinde ihtiyatlı bir bakış vardı, ağzı hala baştan çıkarıcı bir şekilde cömertti, ama yuvarlak çenesinin açısı, onun tanımadığı bir inatçılığı ima ediyordu.

Sanki onun sevgililerini saydığı izlenimini ortadan kaldırmak için endişeliymiş gibi, Jane, koyu renkli kaşlarını çatarak kibirli bir şekilde, "Beni mi arıyordun?" diye ekledi.

O, etkileyici, esnek ve kaslı 1,80 metrelik boyuyla dikleşti. üç ve ona baktı, gözlerindeki buz gibi sert bakışlar ve hafif küçümsemesi, her şeyi daha da parlak hale getiriyordu. "Seni aramam mı gerekiyordu?"

Bunu bekliyor muydu ve bu tepkiyi mi bekliyordu? Bu durumu kendisi mi kurgulamıştı? Şüphe devam ediyordu, ama hayal kırıklığına uğramış olacaktı. Kaçan gelinini kovalamamıştı. Bunu yaparsa, bir kadına o kadar takıntılı olan ve bu yüzden yıkılan babası gibi olurdu.

Delilik derecesinde takıntılı. Babasının durumunda, takıntısı Draco'nun rahmetli annesini terk ettiği ikinci karısıydı.

Antonio Andreas, ikinci karısının her isteğini yerine getirmişti ve onun tüm istekleri parayla ilgiliydi. Lüks ve aşırılık arzularını besleyecek para bittiğinde ve babasının satabileceği sanat eseri kalmadığında, karısı tahmin edilebileceği gibi onu terk edip istediğini verebilecek başka birine gitmiş ve geride, onun tarzını kısıtlayacak olan küçük oğlu, yani üvey kardeşi kalmıştı. Onun yokluğunda işler daha iyiye gidebilirdi — Draco öyle ummuştu — ama git

O olmadan işler daha iyiye gidebilirdi — Draco öyle olmasını ummuştu — ama gitmemişti. Gerçekliği kabul etmek istemeyen babası, eski karısını internette ve ayrıca bir dizi son derece utanç verici kamuya açık ortamda takip etmiş, ona geri dönmesi için yalvarmıştı.

Aşağılanma isteğini hiç kaybetmemiş gibi görünüyordu ve karısının yaptığı her şeye rağmen, onun aleyhinde kötü bir söz duymak istemiyordu. Draco, artık daha fazla dayanamayarak konuşunca, gençlik yıllarında babasının sert sözlerinin yanı sıra yumruklarını da tatmış oldu.

Kuşkusuz babasını hor görmeye başlaması, düğün gününde terk edilmesine verdiği tepkiyi etkilemişti. Objektif tarafı bunu kabul ediyordu. Kaçan gelini aramamak, neden ve nereye gittiğini sormamak, hatta onu aramaya kalkışmamak bir ilke meselesiydi.

Ve yine de gelin oradaydı. Kadere inansaydı, bunun kaderinde olduğunu söylerdi, ama Draco, insanın kendi kaderini kendisinin yarattığına inanıyordu,

karşısına çıkan fırsatları değerlendirmeyecek değildi.

Bu bir fırsat mıydı? diye sordu kendine.

Öyleyse, ne için?

Öfkesinin arzuladığı intikam mı?

Kendisine bile itiraf edemediği cevaplar mı? Talep etmek istediği cevaplar mı?

Jane'in yüzü suçluluk duygusuyla kızardı. Onun imasını ve çift anlamını anlamamış gibi davranmadı — onun kastettiği şey şu an ve buradaki durum değildi.

"Hayır, bunu beklemiyordum," dedi sessizce ve boğuk bir sesle ekledi, "Neden buradasın?"

Ağzını tembel, alaycı bir yarı gülümsemeye çekerek, şimdi kendine aynı soruyu sordu.

Onunla yüzleşmek, bu durumu onun kurguladığını suçlamak için mi? Merak mı?

Onunla yaşamayı tercih etmek yerine yaşamayı seçtiği yeri ilk elden görmek için ve, onun arkasına bakarak, kiminle... diye düşündü.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sordu, her ne kadar Belli ki değildi. Belki de onu erkek arkadaşına ya da kocasına nasıl açıklayacağını merak ediyordu? Çocuğunun babası, onun varlığını hala tam olarak kabullenemiyordu.

* * *

"Ben..." Açıkça hayır demek istediği halde, başka bir alternatif bulamadan, Draco, iyi davranış kurallarına bağlı kalmayan biri olduğu açıkça belli olan, yanından geçti. Alan dardı ve Draco küçük bir adam değildi.

İçgüdüğü gözlerini kapatıp kendini olabildiğince küçük göstermeye çalışmasına neden oldu, ancak bunun oldukça anlamsız bir hareket olduğunu ve Draco'nun sert kaslı kolunun omzuna değmesinin tüm vücudunda derin bir arzu dalgası yaratmış olduğu utanç verici gerçeği gizleyemeyeceğini hemen fark etti. Vücudunun sıcak erkek kokusu havada asılı kalmış ve onun net düşünmesini zorlaştırıyordu.

Draco'yu sevmek her zaman delilikti — Draco'yu istemek, diye hızla düzeltti. Bu düzeltme nefes almasını kolaylaştırdı.

Draco ile evlenmenin bir hata olacağını ve asla uzun sürmeyeceğini artık biliyor olabilir, ama fiziksel olarak ona karşı hala korkutucu derecede duyarlıydı.

Gerçek bu. Kabullen, Jane, diye kendi kendine söyledi, bu zayıflığa hiç sempati göstermeden.

O gün düğünden kaçtığı günkü kadar kendini yalnız hissetmesi ne kadar delice ve saçma bir durumdu?

Kendine birkaç sakın nefes almaya izin verdikten sonra, dönüp onu küçük, rahat oturma odasına kadar takip etti ve odayı onun gözünden gördü.

Oda pek rahat hissettirmiyordu. Rahat ve Draco? Hayır, kesinlikle hayır!

Sinirli bir şekilde ellerini ovuşturdu, gözleri odanın içinde, açıkçası ona bakmaktan başka her yere kayıyordu. Carrie ve Robert'ın sevgiyle birlikte inşa ettikleri evi gördü ve onun gözünden nasıl görünebileceğini hayal etti. Draco, duygusal değeri olan eşyaları, yeniden tasarlanmış otuzlu yılların büfe dolabını ve yenilenmiş sallanan sandalyeyi görmeyecekti, sadece dar ve biraz eski püskü bir ev görecek.

Onun alaycı bir şekilde gülümsediğini düşünmek, savunma amaçlı olarak tüylerini diken diken etti. Kanepenin arkasındaki oyuncak kutusundan düşen bir oyuncağı alıp dikkatlice yerine koymak için harcadığı sürede çenesini kaldırdı ve en azından güvenliymiş gibi görünerek onunla yüzleşebildi.

Bir zamanlar onun ruh hallerine o kadar duyarlıydı ki, yanlış bir şey söylediği, yanlış bir kıyafet giydiği veya yanlış bir çatal kullandığı düşüncesi bile bir başarısızlık, yeterince iyi olmama hissi yaratırdı.

Eh, bu ev yeterince iyiydi ve o parmaklarıyla yemeğini yiyecek ve onun hoşnutsuzluğunu umursamayacaktı!

Bu düşünce aklına geldiği anda, bunun yanlış bir düşünce olduğunu anladı çünkü bu düşünce, onun parmaklarıyla ona lezzetli kremalı bir tatlı yedirdiği bir anıyı da beraberinde getirmişti. O, onun uzun kahverengi parmaklarından kremayı emmiş ve... O, yıkıcı ve suçlu bir şekilde kendini şımartan bu anıyı durdurdu, bir elini beline koydu, boş olan kolunu yüzünden saçlarını geriye çekerek, şöyle bir bakış attı: Yeniden tasarlanan mobilyalarla bir şey yapmak ister misin? Çünkü onu hayatım pahasına savunurum. Sevgiyle yapılmış evin her önemsiz detayını savunurdu.

Bakışları buluştuğunda ve birbirlerine kilitlendiğinde, onun zayıf yüz hatlarında şaşkın bir ifade belirlediğini görmekten memnuniyet duydu, ardından yavaşça

düşünceli bir bakış geldi.

"Burayı çok beğendim."

Gözleri kısıldı - alaycı ya da küçümseyici bir tonu yoktu - ama çenesini sadece biraz indirdi.

Draco başını eğmek zorunda kalabilirdi. Carrie'nin tavanı daha yüksek göstermek için sıcak bir beyaz tonuyla boyadığı alçak kirişlere neredeyse değecekti. Arkadaşı o sırada gülerek, kocasının kısa boylu olmasının iyi olduğunu söylemişti.

Bu anı Jane'in boğazına düğüm attı ve gözlerini yaşarttı. Ağlayarak durumu daha da garip hale getirmek istemediği için gözlerini sertçe kırttı. Hâlâ en uygunsuz anlarda, keder birdenbire ortaya çıkıyordu. Gözlerini kaçırmamaya kararlı olarak, iradesiyle gözyaşlarını tuttu.

Beyaz olsun ya da olmasın, kirişler yüksek değildi ve Draco her alanı domine ediyordu, ama odanın oranları onun varlığını daha da ezici hale getiriyordu. Bu sadece fiziksel bir şey değildi, sadece boyutu ve fiziksel yapısı değil, yaydığı huzursuz enerjidi.

Onun yanında olmak rahatlatıcı bir şey değildi.

Draco, Jane'in saçlarını geriye doğru sallamasını izledi. Jane, ellerini dar kot pantolonla kaplı kalçalarına koyup çenesini kaldırdığında, saçları yüzünün ve omuzlarının etrafında ateşli bronz bukleler halinde hemen dağıldı.

Jane, sessizliği bozmayacağına kararlı bir şekilde beklerken, kederini meydan okuyan bir saldırganlık maskesinin arkasına saklayarak derin bir nefes aldı.

Rahatsız edici bir süre beklemek zorunda kaldı.

* * *

"Değişmişsin," dedi sonunda, gözleri Jane'in inatçı çenesinde ve inanılmaz gözlerindeki militan ışıktaki. İlişkilerinde hiçbir zaman çatışmacı olmamıştı, hatta bazen kabul edici küçük omuz silkme hareketi ve sakinliği onu rahatsız etmişti. Tek gösterdiği zaman şiddet yatakta olmuştu, ki o buna hiç itiraz etmemişti! Orada, vücuduna karşı bitmek bilmeyen hayranlığı ve hiçbir çekincesi olmamasıyla, onun rüyalarına ateş katmıştı.

Ona hiç meydan okumamış, onu manipüle etmek için hiç hile kullanmamış, neredeyse inanılmaz derecede dünyadan habersizdi. Onunla ilgili her şey

onun açgözlü, cimri, entrikacı üvey annesinin tam tersiydi. Ondan hiçbir şey istememişti. Aslında, ona verdiği hediyelerden rahatsız gibi görünüyordu, kibarca teşekkür ediyordu, ama gardırobunu tasarımcı kıyafetleriyle doldurduğunda onun rahatsızlığını hissetmişti.

Bu da onun yaptığını daha da anlaşılmaz hale getiriyordu!

Aniden bir anı su yüzüne çıktı, belki de şu anda kullandığı parfümün etkisiyle, son sevişmelerinden sonra yatağın üzerinde diz çöküp, küçük mükemmel göğüslerini sırtına bastırarak, ince kollarını ona dolayarak, onu sevdiğini fısıldadığı zaman kullandığı parfümün etkisiyle. Bekliyordu, biliyordu, onun da aynı duyguyu paylaşmasını bekliyordu.

Draco yalan söylememişti. Aşka inanmıyordu, aşk babasını mahvetmişti, ama kendini nazık biri olarak görüyordu. Onu incitme düşüncesi, daha önce ya da o zamandan beri kendisinde hiç fark etmediği bir düzeyde onu etkilemişti.

O, şok edici bir netlikle, pürüzsüz soluk omzundaki tek tek çilleri hatırlayabiliyordu ve zarif boynundan saçlarını düzeltirken saçlarının kokusunu içine çekip, yüzünü ipeksi yumuşaklığa gömdüğünü hatırlıyordu.

"Birlikte çok iyiyiz, cara. Sana doyamıyorum."

Onu sırt üstü çevirip, bu kez yavaş ve şehvetli bir şekilde ona bu sefer yavaş ve şehvetli bir şekilde sevişmeye başladığında gülümsemişti. Gözlerinde hüznün vardı, ama o bunu görmemiş gibi davrandı ve suçluluk duygusunu görmezden geldi.

artık işlerin nasıl bittiğini düşününce ironik görünüyordu.

* * *

Sesindeki eleştiriyi duyunca, onun son zamanlardaki kilo kaybından bahsettiğini düşündü ve omuz silkti. Jane, çıkıntılı kalça kemiklerini çekici ya da heykel gibi belirgin köprücük kemikleri, bu yüzden onun da çekici bulmaması pek şaşırtıcı değildi, ama artık hayatında Draco'nun istediği kişi olmak yoktu.

Artık değil.

Bunda bir özgürlük vardı, diye düşündü. Bu onu güçlü hissettiriyordu... kendisini sevmesini sağlıyordu ve artık bir anne olmuştu. Bir annenin çocuğuna kendisini sevmesi gerektiğini çok iyi bir annenin çocuğuna kendini sevmeyi borçlu olduğunu,

güvensizliklerini aktarmaması, örnek olarak öğretmesi gerektiğini... Tüm ebeveynlik kitaplarını okumuştı, genellikle tamamen yorgunluktan uykuya dalmadan önce.

Keşke dört yıl önce de böyle bir içgörüye sahip olsaydı. ilişkilerindeki kusurları, ne kadar eşitsiz ve sağlıksız olduğunu kabul etmeyi reddetmişti, ta ki ondan uzaklaşana kadar, ve o zaman bile, yas tutma süreci gibi hissettiren acı geçene kadar.

"Aslında kilom gayet sağlıklı," diye karşılık verdi, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak.

Adam gözlerini kırptı. "Ben öyle demek istemedim," diye tersledi, onun yorumuna sabırsız bir şekilde. "Demek istediğim... sen... sadece... farklı görünüyorsun...?"

"Aslında, öyle olmasaydım daha şaşırtıcı olurdu. Dört yıl geçti. Sen hiç değişmemişsin," diye ekledi, bunu bir iltifat gibi söylemeden.

"Benim ailem yok."

Kız arkadaşlarının geçit törenini düşünerek başını salladı ve onun bir elini özel dikim pantolonunun cebine sokup etrafa bakmasını, bakışlarının oyuncaklara takılıp kalmasını izledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DRACO, ona dönüp rahat bir şekilde "Bebeğin babası da var mı...?" diye sorarken yüzünde hiçbir şey belli etmedi.

Ne zamandır hayatında?

Beni terk etmenin sebebi o mu?

Bu eklemeleri, ne kadar çok bilmek istediğini itiraf etmeden söyleyemezdi ve bu, onun yapamayacağı, yapmayacağı bir şeydi.

Bu o kadar ani oldu ki Jane tepkisini kontrol edecek zamanı bile bulamadı. Elini titrek dudaklarına götürdü ve başını salladı, birkaç saniye boyunca ağlamadan konuşamayacak gibi görünüyordu.

Rahatsızlığı, stresi hissedilir derecede belliydi. Cennette bir sorun olduğunu hissetmekten hoşnut olmadığını söylese yalan söylemiş olurdu.

Adam evli miydi?

Aldatmış mıydı?

Yoksa sadece babalık sorumluluğunu üstlenmek istememiş miydi? Draco, tam bir ezik olan bir adam hayal ederken, bazı spekülasyonlara kapıldı.

"Ortak ebeveynlik durumu mu?" Bu nasıl işliyordu? Asla tam olarak anlamamıştı, ama insanlar çocukları için uzlaşmaya istekliyse Kişisel olarak, uzlaşmaya pek meraklı değildi.

Jane başını salladı, sesindeki hafif alaycı tonu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Mattie'nin babası köyde büyüdü," dedi sessizce. "Sonra taşındı... O bir taş ustası, bir zanaatkar, bir sanatçıydı. Küçük şirketi neredeyse..." Sesi kesildi.

Draco, onun saygılı ses tonuna tepki olarak çenesinin gerildiğini hissetti, sonra geç de olsa zaman kipini fark etti.

"Olmak üzere miydi?" diye sordu.

"Öldü," dedi, sesi en kasvetli kış gecesi kadar karanlıktı.

Eli yine ağzını kapatıyordu, onun sevdiği ağzı, vücudunun her santimini keşfederken onu çılgına çeviren ağzı.

Hiçbir seks, Jane ile yaşadığı gibi olmamıştı.

Onun kaçmasından sonraki ayları, kaybı değil, o seks ve onun gururuna vurduğu ölümcül darbe, onun şimdiye kadar yaşadığı en zor aylar haline getirmişti.

O bunu başarmıştı ve zengin olmanın mutluluğunun bir parçası da kimseye hesap vermemektir. Yani, iki ay boyunca Alaska'da bir kulübede saklansanız bile, kimse size nedenini sormazdı. Düğüne katılan konuklar bile sormazdı, kaçan gelinin fotoğraflarını çeken fotoğrafçı da sormazdı. O fotoğraflar artık Draco'nun elindeydi.

Draco'ya bu adil bir takas gibi gelmişti ve seçimle karşı karşıya kaldığında, fotoğrafçı da kabul etmişti.

"Yayınlarsan para kazanırsın ama ben seni mahvederim." Draco, tercih ettiği seçeneği sunmadan önce ayrıntılara girmedir. "Tüm kopyaları teslim et, yani hepsini, anıların için sigorta yok ve kariyerin stratosferik bir yükseliş yaşayacak."

Elbette söylentiler dolaşıyordu, ama görsel kanıt yoktu ve kimse bunu kayıt altına almak istemiyordu. Draco'nun dava meraklısı olduğu biliniyordu ve bu durum işine yaradı. Kimsenin "karşılıklı fikir değişikliği" basın açıklamasını inandığını sanmıyordu, ama kimse bunu gerçekten sorgulamadı.

"Üzgünüm," dedi sert bir sesle.

Kadının eli düştü ve parıldayan orman yeşili bakışları rahatsız edici derecede doğrudan, neredeyse suçlayıcıydı, ki bu, zarar gören tarafın kendisi olduğunu düşünürsek, ironikti.

* * *

"Öyle mi?" Yüzü ifadesizdi, birlikte olduklarında onun duygusal durumlarla başa çıkma şeklinin bu olduğunu fark etmişti. Maskesinin arkasında ifade edemediği gerçek duygular olduğunu hep hayal etmişti, ama şimdi onun onu sevmediğini söylediği basit bir nedenden ötürü sevmediğini biliyordu.

Draco hiçbir şey söylemedi.

* * *

Ne diyebilirdi ki? Birkaç dakika önce, onun mutsuz olmasını kabul etmişti. Bir suçluluk duygusu hissetti ve "Dilediğine dikkat et, Draco" diye düşündü.

Gözlerindeki acı... Göz teması kuramayan Draco, başını keskin bir hareketle çevirdi. Onun savunmasızlığı, kırılganlığı, yoğunluğu acı veren duyguları uyandırdı, ama o bu duyguları adlandırmayı reddetti.

"Evli miydin?"

Elini yüzüne götürdü ve tuhaf bir şekilde güldü. "Hayır." "Yani tek ebeveyn olmak..."

* * *

"Bir öğrenme süreci," diye itiraf etti, hemen araya girerek. Bu bir yalan değildi, sadece tam olarak doğru da değildi.

Draco kelimeleri ararken sessizlik uzadı, bu Draco için ilk kez olan bir şeydi, oyuncaklara bir kez daha baktı.

"Yakınlarda ailen var mı...?"

"Ben yetimhanede büyüdüm, Draco."

Bu hatırlatma, yüksek elmacık kemiklerinin keskin açısına hafif bir kızarıklık getirdi. "Biliyorum."

"Sadece aklından çıkmış." Çünkü onun için hatırlamaya değer bir şey değildi, diye düşündü acı bir şekilde.

"Bir destek grubu demek istedim... Arkadaşın Carrie miydi?"

"Burada iyi bir topluluk var," dedi Jane hızlıca, gözlerindeki yaşları görmemesi için onun gözlerine bakmadan ve sesindeki titremeyi duymaması için dudaklarını sıkıca ısırarak

. "Köy, çocuk yetiştirmek için iyi bir yer. Büyük bir kasabada, şehirde, daha zor olmalı. Köylüler çok iyi davrandılar. Sanırım bu kursu bana önerdiler çünkü bir molaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorlar, bir de haber ekibini buraya getirdiğim için." Derin bir nefes aldı. "Kişisel bir mesele gibi görünebileceğini anlıyorum ama öyle değildi, ama bence sana bir açıklama borçlu olduğumu düşünüyorum..."

"Bir açıklama mı?" diye yardımsever bir şekilde önerdi.

Beyni donarken kirpikleri yanağına değdi. Hazırlıklı bir yanıt vermesi gerekirdi, ama veremedi. "Hayır, demek istediğim..." Düşünerek durakladı. Ne demek istemişti? "Kötü basında beni suçlayabilirsiniz, ama bu pişman olduğum anlamına gelmez, çünkü pişman değilim!"

"Hayır, kötü basını senin yüzünden suçlamıyorum. Köşeleri kesmeye karar veren beceriksiz site yöneticisini suçluyorum. Onun yüzünden uzaklara dolambaçlı yoldan gitmek zorunda kaldım, ama artık seni rahatsız etmeyecek," dedi ve gözlerinin büyüdüğünü izledi. "Bana öyle bakma. Onu öldürttüğüm falan yok," dedi, eğleniyormuş gibi.

"Ben düşünmemiştim..." Sessiz kaldı, suçluluk duygusu onu sardı. "Onu kovdun mu?"

Jane, adamı yüksek sesle kınamıştı. Bir zamanlar güzel ve sakin olan bataklıkta onunla yüzleştğinde, aklına gelen tüm küfürleri sıralamıştı, ama buna rağmen onun mahvolmasından Bu adamın mahvolmasından hiç zevk almamıştı. Ne bilebilirdi ki? Çocukları, ev kredisi olabilir... Kafasında canlandırdığı bu hayali yıkımda kendi payına düşen suçluluk duygusu onu sardı.

Draco, inanamıyormuş gibi başını salladı ve yüzündeki ifadeleri izledi. "O adama acıyacağına inanamıyorum."

"Tam olarak üzülmiyorum," diye karşılık verdi, elini kaldırarak yüzünden can sıkıcı, inatçı bir bukleyi kaldırdı.

* * *

Draco'nun gözleri hareketi takip etti, ince kemikli bileğinin narinliğine odaklandı, bu narinlik vücudunun esnek gücünü, ona sıkıca sarılabilecek güzel tonlu bacaklarını, onu sıkıca sarabilecek kollarını, onu sıkıca sarabilecek kollarını, onu sıkıca sarabilecek kollarını, onu sıkıca sarabilecek kollarını, onu sıkıca bacakları, onu sıkıca sarabilecek kolları...

Anıları durdurmaya çalıştı ama çok geçti. Kontrol edemediği bir sıcaklık vücuduna yayılıyor, anılar akın ederken içinde alevleniyordu.

Omurgasını öperken kadının sert nefesini duyduğunu hatırladı, elini bacaklarının arasına kaydırduğunda kadının yüzünü yastığa gömdüğü küçük inlemeleri, ve içine girdiğinde yüzündeki şiddetli odaklanmayı hatırladı ve...

* * *

Bir an önce nefes alıyordu, bir sonraki an ise etraflarındaki hava kalın ve ağırlaşmış, gözleri obsidiyen yeşili gözlerle kilitlendiğinde her nefes almak bir çaba haline gelmişti. Jane, yasak bir heyecan dalgası vücudunu sararken titredi. Tüm dünyası onun karanlık bakışlarına daralmıştı. Sanki koruyucu katmanların derisinden soyulduğunu ve onu çıplak bıraktığını hissetti, ama bakışlarını ondan ayıramadı.

"Draco...?"

* * *

Onu erotik anıların sarmalından çıkaran, sesindeki belirsiz, şaşkın uyarı değildi. Aniden

olağanüstü, imkansız bir düşünceydi. Sorumluluğu başkasına yüklemeye çalışırken beceriksiz çalışanının uydurduğu bahaneleri hatırladı. Kendisine şiddetle saldıran kadından bahsetmişti.

* * *

Jane nefesini tuttuğunu fark etti. Nefesini verirken hafif bir hışırtı duyuldu ve saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. Havadaki tehlikeli uğultu azalmış, en azından onun açısından bir gariplik bırakmıştı.

Elektrik fırtınasından çıkmış gibi, hala diken diken olan kollarını ovuşturdu ve sessizce kendine aptal dedi. Kendini hayranlık dolu, saf bir bakire olarak görmüştü.

İlk seferinde aşık olursun. İkinci seferinde... Kendini durdurdu, düşüncelerinin tehlikeli yönüne dehşetle gözlerini genişleterek baktı — ikinci sefer olmayacaktı!

Onunla beş dakika geçirdikten sonra, kaçınılmaz olanı düşünmeye başlamıştı, ama geri dönüşün olmadığı gerçeği dışında kaçınılmaz olan hiçbir şey yoktu.

Havadaki cinsel gerilim gitmişti ama Draco'nun bakışları sinir bozucu bir şekilde yoğunluğunu koruyordu.

"Ne?" diye çıkıştı, o nefes kesici anın hayal gücünün bir ürünü mü, yoksa kış uykusundan çıkan hormonlarının bir sonucu mu olduğunu merak ederek.

Küçük burnunu eliyle silkeledi. "Burnumda bir şey mi var?"

Onun bu sözü, adamın dikkatini, hafifçe yukarı doğru kıvrılan burnunun köprüsüne yayılmış hafif çillere çekti. "Çiller," dedi adam, dalgın dalgın. "Sen...?" dedi aniden, sonra başını sallayıp güldü. "Hayır...?"

"Ne miydin?" Durdu, dehşet verici bir ürpertiyle sarsıldı. Ona ne kadar yaklaşmış olduğunu bilseydi. Yaklaşmak. Duyguları masum değildi ama bu kelime çok masum geliyordu.

"Franco... kariyeri için bu kadar endişelendiğin adam."

Dudakları sinirle büküldü. "Daha fazla küçümseyici konuşabilir misin?" Belki de deniyordu. "Ve," diye bitirdi kızgın bir şekilde, "endişelenmiyordum. Onun yüzünden uykularım kaçmayacak!"

* * *

"Kendisi dışında herkesi suçlamaya çalıştığını söylersem, kendini daha iyi hissedebilirsin," diye devam etti, onun müdahalesini tamamen görmezden gelerek.

Bu, Draco için kırmızı çizgiydi. İyi bir liderlik için gerekli olan ilk özellik, sorumluluğun gerçekten kendisinde olduğunu kabul etmektir.

"Aslında, görünüşe göre ağzı bozuk, bağırıp çağıran bir cadı olan ve onun tam olarak orada olmadığını düşündüğü belirli bir kişi." Anlatmak istediğini göstermek için kendi alnına dokundu. "O da fiziksel olarak onu tehdit etti...?" Bir süre durdu. "Sen...?"

"Şiddet değil," diye itiraz etti. "Kızgındım," diye itiraf etti meydan okurcasına. "Gerçekten sendin. Yani...?" Elini koyu saçlarının üzerinden geçirdi, tavan kirişine dokundu ve elini indirdi. Onaylandıktan sonra bile, bu açıklama Draco'ya pek inandırıcı gelmedi, çünkü bu tanım, bir zamanlar nişanlısı olan uysal, itaatkar kadınla örtüşmüyordu.

"Ne...?"

Onun dudaklarından hiç duymayı beklemediği bir kelime çıkınca gözlerini kırptı, ama o bunun farkında değildi.

"Ciddi olarak soruyorum, kim kızmaz ki? Ağır makineler hepimiz uyurken gece gelmişti. Ben geldiğimde diğer adamlar çay içiyorlardı. İş bitmişti. Ve o adam, bana izinsiz girdiğini söyleme cüretini gösterdi, ki girmedim. Orası kamuya açık bir yoldu. Onu fiziksel olarak tehdit ettiğime gelince, sopayı elimde tutuyordum, ama kullanmadım."

"Kendini savunmak için silaha mı ihtiyacın var? Buranın bu kadar tehlikeli bir bölge olduğunu bilmiyordum."

Gözleri hoşnutsuzlukla kısıldı. "Bruce sopaları sever. Bruce bir köpektir," diye çabucak açıkladı. "Ve o benim komşumun köpeği. Tasmaından kurtulmuştu ve ben daha hızlı olduğum için onu kovalıyordum, Grace de benim için bebek arabasını aldı. O adam benim hakkımda yalan söylüyorsa..."

"Rahat ol, öyle olmayacak ve ona uzun bir izin verildi..." Draco bu durumdan kendini sorumlu tuttuğu için kişisel olarak müdahale etti. Yeni doğan bebeklerin merdivenin üst basamaklarına çıkmasına yardım edilmesi fikrini küçümsüyordu, ancak bu atamayı kişisel olarak onaylamıştı, çünkü kağıt üzerinde bu adamın gerekli niteliklere sahip olması nedeniyle değil, Franco'nun babası laboratuvarında bir düzine çocuğa çıraklık sözü verdiği için.

* * *

"Neden benim bunu yapabileceğimi düşünmedin?" diye sordu Jane, çelişkili duyguların labirentinden öfkeyle kurtuldu. "Ben senin düşündüğünden çok daha fazlasını yapabilirim."

"Evet, kaçak gelin numaranı yaptığın gün bunu anladım! Eğer çekim yapıyor olsaydık, bu video viral olurdu çünkü kamera karşısında çok iyi görünüyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Az önceki röportajın akşam haberlerine çıktı." "Aman Tanrım!" dedi dehşetle. "Haberleri izledin mi?" "Dikkatimi çekti."

"Milyarderlerin küçük şeylerle uğraşmadıklarını sanıyordum. Özel jetlerle dolaşıp film galalarına giderlerdi." Durdu ve onun son katıldığı göz alıcı etkinlikte yanındaki arkadaşlarını düşündü.

"O yaşam tarzının tadını çıkarmak için kalmak ister miydin?" diye alay etti.

Bu ilk doğrudan atıf onu gerginleştirdi. "İkimiz de biliyoruz ki ben milyarder için berbat bir eş olacağımı biliyoruz. Hâlâ seni buraya neyin getirdiğini söylemedin," diye ekledi.

"Eko-yönetim kursu."

"Oh, eğer kontenjan dolmuşsa, hiç sorun değil."

"Aşırı talep yok," diye karşılık verdi, sözlerini görünmez tırnak işaretleriyle çerçeveleyerek. "Senin..." Durdu, koyu renkli gözleri parıldayarak onun gözlerini yakaladı ve tuttu. "Koşulların mı var?" Ellerini göğsünde kavuşturdu, eğlenmiş gibi görünüyordu. "Onları dinlemek için buradayım."

Jane şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Ne?" Anladı. "Oh, ben öyle demek istemedim!" Şaşkın ifadesi kaşlarını çatmasına dönüştü. "Papaz öyle demedi, öyle demek istemedi ve sen," diye suçladı, "bunu biliyordun! Çocuk bakım olanakları hakkında açıklama yapman gerekiyordu. Mattie'yi saatlerce bir yabancının yanında bırakamam. Ona devamlılık gerekiyor, çünkü..."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Sonra mı?" Gözlerini kısarak sordu. "Sağlık sorunları mı var?"

* * *

Kafasını salladı. "Hayır, öyle bir şey yok. O çok küçük."

"Bebekler konusunda deneyimim yok, ama çok uyumlu olduklarını duydum. Yine de içini rahatlatmak için, onu da getirebileceğin birkaç atölye çalışması olacak," dedi, bunun doğru olmasını umarak ve doğru olmasa da

bunun doğru olması gerektiğini fark etti. Ve sadece Jane'i yakalama mesafesinde tutmanın... Yakalamayacağını zihninde düzeltti.

Neden olmasın? diye sordu kafasındaki ses.

Rol değişiminin bir tür şiirsel adalet olacağı inkar edilemezdi. Bu sefer açıklamadan uzaklaşan kişi o olacaktı.

Ne kadar zihinsel jimnastik yaparsa yapsın, intikam kelimesini duymamak zordu. O bir aziz değildi, ama eşini kaybetmiş bir annenin ama onun kaçırdığı şeye verdiği tepkiyi gözlemlemek ilginç olurdu.

Ama onun kaçırdığı şeye verdiği tepkiyi gözlemlemek ilginç olurdu.

Onun pişmanlığını görmek istiyordu... nedenini bilmek istiyordu.

O düşünceyi kafasından silip attı, onu tanıdığı andan itibaren başka ne istediğini ve ne istemiş olduğunu itiraf etmeye gerek yoktu.

Bu bir zayıflıktı.

O bir zayıflıktı.

"Prospektüsü ve etkinlik programını göndereceğim. Kimsenin hepsine katılmasını beklemiyoruz, bu yüzden oğlunuzla vakit geçirebilirsiniz... esneklik var."

* * *

O, bir parça suçluluk hissetti. Onu gördüğünde, onun buraya... şey, nazik olmak için ve kesinlikle düşünceli davranmak için gelmediğini düşünmüştü. Draco'nun düşündüğü yönde olmasa da, kendisi de öyle olduğu gibi, onun da hayatına devam ettiği açıktı.

Neden ona Mattie'nin ebeveynleri hakkındaki gerçeği söylememişti? diye sordu kendine suçlulukla. Onun varsayımı, onun hayatına devam ettiğini düşünmesine yol açacaktı, ki elbette öyle olmuştu, ama bu varsayımı kabul etmek, hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

Suçluluk duygusu devam ediyordu ve bu hile konusunda rahatsızlık duyuyordu. Bu yolu planlamamıştı; sadece fırsat çıkmıştı. Aslında, o sorduğunda onun zaten bildiğini varsaymıştı.

"Aslında M..." Başını kaldırdığında nefesi kesildi, onun zayıf aristokrat yüzündeki ifade onu sinirli bir şekilde gevezelik etmeye başladı.

"Şey, bu çok... kulağa hoş geliyor," diye bitirdi, o da ipucunu anlayıp kapiya doğru yürümeye başlayınca büyük bir rahatlama hissetti. "Oh, ne..."

Carrie'nin downlight lambalarını taktığı alçak kirişe kafasını çarptığında uyarısı yarıda kaldı, kafatasının tahtaya çarpmasıyla çıkan ses midesini bulandırdı.

Şaşkın, ama onun kadar şaşkın olmayan Carrie, onun dizlerinin üzerine çöküp başını göğsüne dayadığını dehşetle izledi. Yavaşça akan kan, onu kendine getirdi.

İnsanlar onun acil durumlarda iyi olduğunu söylerdi, ama aslında o sadece tepki gösteriyordu.

Ona doğru bir adım attı ve yanına diz çöktü. "Aman Tanrım, seni uyarmalıydım... Ben..." Daha az konuş, Jane, dedi kafasındaki pratik ses, daha çok hareket et.

"Ben iyiyim," diye sinirli bir şekilde mırıldandı. "Aptal olma. İyi değilsin."

Zaten kızarmış parmaklarının arasından ona baktı. Neyse ki kız mide bulandırıcı değildi. Uzun zamandır kimse ona aptal dememişti.

"Otur," diye ikna etti ve adam çökmüş kanepeye oturmayı başardığında rahatladı. Adamın alnına bastırıldığı elini tuttu. Sağlıklı altın rengi teni sağlıksız bir solgunluk kazanmıştı ve üst dudağında ter damlacıkları vardı. "Lütfen maço ve gülünç davranma... Bir bakayım..."

Onu iteceğini sandı, ama adam, parmaklarını kalın, koyu saçlarına geçirmesine izin verdi ve saç tellerini nazikçe ayırarak

"Burada... Hayır, bu eski bir yara izi..." diye fark etti, uzun beyaz bir iz ortaya çıkarken.

Geçmişte parmak uçlarıyla izlediği yara izi. Onun bunu kayak pistlerinde tehlikeli bir aksiyon adamı olarak kazandığını hayal etmişti.

Ve bu, ilişkilerinde söylenecek her şeyi söylemiyor muydu? O hiç sormamıştı, o da hiç bu bilgiyi gönüllü olarak vermemişti. "İşte burada... oldukça derin. Dikiş atılması gerekebilir."

"Dikiş atılması gerekmez."

Adamın yüzüne baktı. Rengi çok daha iyiydi. "Sen öyle diyorsan... ama bir korku filminin kanlı reklamına benzemek istemiyorsan, yardım etmeme izin ver. Bu benim çıkarım," diye ekledi. "Milyarder saldıran kadın olarak tanınmak istemiyorum."

Adamın koyu renkli gözleri ona doğru döndü. "Sadece onu düğün töreninde terk eden kadın olarak."

Jane donakaldı.

Bu etiketin hayatının geri kalanında onu takip edeceğini yarı yarıya tahmin etmişti, ama öyle olmadı. Mucizevi bir şekilde sosyal medyada hiçbir fotoğraf yoktu, belki de düğünde telefonların yasaklanmış olması nedeniyleydi, ki o zamanlar bunu biraz abartılı bulmuştu.

Gözleri onun gözlerinden ve içindeki meydan okumadan kaydı; bu, açıklamalar için uygun bir zaman ve yer değildi ve doğru zamanın hiç gelmeyeceğinden şüphe ediyordu. Nedenlerini bilseydi, rahatlayacaktı ve bununla başa çıkabilirdi, ama onun acıma duygusu... Hayır, bunu gerçekten kaldıramazdı.

"Bir şey getireceğim..." Belirsiz bir hareket yaptı ve ayağa kalktı. Bir kase su ve ilk yardım çantasının içeriğini taşıyarak geri döndüğünde, Draco hala kan dışında daha normal görünüyordu, kanı dışında. Draco hala kanı dışında daha normal görünüyordu.

"Mobilyaların faturasını bana gönder."

Gözlerini devirdi. "Mobilyalarda kan yok." Gömleğinde bolca kan vardı ve cilalı ahşap zeminde birkaç damla vardı. "Neyse ki ben mide bulandırıcı şeylerden hoşlanmam," dedi, kahve masası olarak kullanılan restore edilmiş marangoz sandığına kaseyi koyarken. "Bu biraz acıtabilir," diye ekledi, antiseptikle karıştırılmış suya pamuklu çubuğu daldırırken, aslında hiç de öyle hissetmemesine rağmen, kaygısız bir şekilde konuşmaya çalışarak.

Onun sert, zayıf erkek vücuduna bu kadar yakinken, binlerce dokunsal ve görsel anı kafasında uçuşurken ve sadece rüyalarında ortaya çıkmasına izin verdiği açlık acı verici bir şekilde gerçek olarak midesinde taklalar atarken, objektif davranmak gerçekten zordu.

"Aslında düşündüğüm kadar derin değil," diye itiraf etti, bol kan akışının sabit bir sızıntıya dönüştüğü temiz yaraya kaşlarını çatarak baktı. "Dikiş atılması gerekemeyebilir," diye kabul etti, derin bir nefes alarak. En azından, sormakla, onun hayatına devam ettiğini kanıtlamış olacaktı. "Ama bu diğer yara izi, o..."

"Kafatası kırığı, ki eminim senin de düşündüğün gibi, bu birçok şeyi açıklıyor."

* * *

Jane gülmüyordu. Ondandalgalar halinde yayılan empatiyi hissedebiliyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"BU NASIL OLDU?" Bu sefer derin bir nefes almaya gerek duymadı; soru kendiliğinden geldi.

"Düşerken..." Bu hikayeyi defalarca anlatmıştı. acil servise geldiğinde sağlık personeline de anlatmıştı, ama nedense şimdi kelimeler ağzından çıkmıyordu. "Babam bana yumruk attı. Düşüm ve başımı..."

Durdu. Yaptığı şeyin farkına varmasını sağlayan, kadının yüzündeki ifadeydi... Ne yapıyordun, Draco?

O paylaştan biri değildi.

Sempatiye ya da daha kötüsü acıma duygusuna ihtiyaç duymuyordu, öyleyse neden Jane'e daha önce kimseye anlatmadığı bir gerçeği anlatmıştı?

"Uzun zaman önceydi ve ben çok sinir bozucu bir çocuktum."

Jane genişlemiş burun deliklerinden nefes aldı. Draco'nun babasının öldüğünü, tek yakın akrabasının üvey kardeşi olduğunu biliyordu. Düğünden önceki gün kısa bir süre tanıştığı bu çocuk, sevimli, sıska bir delikanlıydı. Ama o anda, dişlerini sıkarak o babadan nefret etti.

Küçük elleri öfkeyle yumruk haline geldi, ta ki içindeki sözler daha fazla bastırılamayacak hale gelip bir anda dışarı fırlayana kadar.

"Seni dövdü mü?" diye bağırdı, sesinde inanamama ve öfkeyle titreyerek.

Draco, ağzını açtığı anı paylaşmış olmaktan pişman olmuştu, ama onun bu kadar dramatik bir tepki vereceğini tahmin etmemişti.

"Geç büyüme dönemim oldu, o olaydan sonra değil." Babasının giderek tehlikeli hale gelen ruh hali değişimlerinden kurtulmuştu. Babası, karşılık verebilecek birine vuracak türden bir adam değildi. Ama daha küçük birine vuracak türden bir adamdı, bu yüzden Draco, aynı şeyin kız kardeşine de olmaması için üniversiteye başlamayı ertelemişti.

Küçük kardeşim. "Alkol yüzünden erken yaşta öldü." Draco üniversiteye hiç gidememişti. Kaybını hissetmemişti.

"İyi!" diye patladı, sonra onun ifadesini fark etti ve geri adım atmayı reddetti. "Kulağa nasıl geldiğini üzgünüm ama, şey, zorbalardan nefret ederim!" diye tısladı. Uygun olsun ya da olmasın, duygularını kontrol edemiyordu.

Draco, onun şiddetli ifadesini, yeşil gözlerindeki parıldayan meydan okumayı, pürüzsüz yanaklarındaki telaşlı kızarıklığı düşündü ve onun bir zamanlar yatak odası dışında onu nazik, uysal bir yaratık olarak gördüğüne inanmakta zorlandı.

bir zamanlar onu yatak odası dışında nazik, uysal bir yaratık olarak gördüğüne inanmakta zorlandı.

Hayal ettiği gelin, hiçbir drama yaratmayacaktı. Tabii ki, onun hayatından çıkışı dramasız geçmemiştir, diye hatırlattı kendine kuru bir şekilde.

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak, bakışlarını indirdi ve koyu kirpiklerinin arasından ona baktı. "Hoşuna gitmediyse özür dilerim, ama durum bu."

"Ben de onu pek sevmiyordum," dedi Draco, uzun bir düşünme anından sonra hafifçe.

Jane cevap vermedi. Kafasında çalan uyarı çanlarına rağmen, bunu yapma gerekliliğinin o kadar acil görünmediği noktaya gelene kadar, onun karanlık bakışlarının hipnotik çekiciliğinden kurtulmak için tüm gücüyle mücadele ediyordu.

"Senin mutlu bir çocukluk geçirdiğini hep düşünmüştüm," diye düşündü, kanepenin yanında topuklarının üzerine otururken kafası karışmış gibi görünüyordu. Nişanlanmışlardı ve birbirlerine hiçbir şey ifade etmedikleri şu anda olduğu kadar yakınlaşmamışlardı.

O derin kasvetli düşünceye karşı başını salladı ve saçlarını yüzünden geriye iterek, ince parmaklarını parlak saçlarına doladı.

O, ortada duran sorunu gündeme getirmek istememiştir; sadece ağzından kaçırın bir şekilde, "Neden bana evlenme teklif ettin, Draco?" diye sordu.

Draco'nun cevabı da aynı derecede sansüslüydü. "Seni sonsuza kadar yatağında tutmak istedim." Başka bir erkeğin yatağında, ona bir çocuk veren erkeğin yatağında ne kadar zaman geçmişti? Bu soru onda tuhaf bir boşluk hissi bıraktı.

O izlerken, pürüzsüz yanağından tek bir gözyaşı damlası süzölmeye başladı ve o, adını koymayı reddettiği bir duyguya kapıldı. Göğsünde biriken duygu, boğucu bir his yaratarak dışarı çıkarken, o derin bir nefes aldı.

Ölen sevgilisi, çocuğunun babası için mi ağlıyordu?

Ani bir hareketle ayağa kalktı, zayıf yüz hatlarına hayal kırıklığı kazınmıştı. Jane de aynı anda ayağa kalkmaya karar verdi ve aceleyle hareket ederken

ilk yardım çantasını neredeyse devirecekti. En azından bu, hassas pelvik kaslarının titremeye başladığı utanç verici gerçeğinden dikkatini dağıttı.

Acelecî hareketleri onları yüz yüze getirmişti.

Adam büyük elleriyle kadının yüzünü kavrayıp koyu renkli başını eğdiğinde, kadının nefesi kesildi. Adamın gözlerindeki açlığı gördü ve ağır göz kapaklarının kapanmasına izin vermedi. Kontrolünü kaybetmeyecekti.

Kontrolü kaybetmenin alternatifi kontrolü ele almaktı, o da öyle yaptı. Parmak uçlarına yükselerek ellerini onun yüzüne koydu, hafif sakalların pürüzlülüğünü hissetti ve kontrolü ele alarak dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Bir anlığına hiçbir şey yapmadı, onun kokusunu içine çekti ve sonra kör, acımasız, yakıcı bir açlıkla ona karşılık verdi. Küçük, boğuk çaresizlik sesleri boğazından çıktı ve onun ağzında kayboldu, kavgacı temas daha sert ve daha disiplinsiz hale geldi, tamamen ateş ve açlık.

Sonra her şey bitti ve birbirlerine baktılar — donuk bir şokun yansıması... O, onun siyah gözlerinde panjurların indiği anı gördü ve bunun iyi bir şey olduğuna karar verdi.

En son istediği şey bir tür otopsiydi, vücudunu saran hayal kırıklığının fazla analize ihtiyacı yoktu.

Draco her zaman onu tanıyamayacağı birine dönüştürebiliyordu. Bir zamanlar bu özgürlük gibi gelmişti; şimdi ise kayıp gibi geliyordu.

"Bu aptalca bir şeydi."

Doktor randevusu evlendikten sonra olsaydı ne olurdu diye kendine asla sormadı, çünkü cevabı biliyordu. O zamandan beri yaşadıkları, onun birden fazla kadınla birlikte olan ve çabuk sıkılan bir adam olduğunu kanıtlamıştı.

Hiç var olmamış bir şey için canı yanıyordu ve bu onu, çoğunlukla kendine karşı öfkelen diriyordu. O, onu sevdiğini hiç söylememişti, sadece onu istediğini söylemişti ve şimdiye kadar bu şehvet sıkıntısına dönüşmüştü. Aptal, diye kendini azarladı, gerçeklere odaklanarak, yani onun yatakta onun yerini başka biriyle doldurmak için hiç vakit kaybetmediğini ve artık ona ihtiyacı olduğunu, onu istediğini söyleyen bir adam tarafından baştan çıkarılan kadın olmadığını... O adamın sesi, adalet varsa, yasadışı olması gereken bir ses olsa bile.

"Zevkli bir aptallık." Başını eğdi. Kız, omzuna zar zor ulaşıyordu, o kadar ateşli ve tutkulu ki, bir öpücükle onun hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaptı. "Bu yüzden evlenme teklif ettim, *cara*."

Diğer bir deyişle, sadece seks.

O anda, onun seksten daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hatırlamak gerçekten zordu. Aslında sekse bile ihtiyacı yoktu; sessiz, düzenli bir hayata ihtiyacı vardı.

Draco ve düzenli ve düzenli olmak birbiriyle çelişen kavramlardı.

"Oksimoron," diye yüksek sesle söyledi, sonra onun merak dolu bakışını omuz silkerek karşıladı.

omuz silkerek karşıladı. "Okuduğum kadarıyla, senin sonsuza kadar anlayışın yaklaşık bir ay olduğu gerçeği olmasaydı, gururum okşanırdı," dedi, içindeki acıyı pek de hoş olmayan gerçeklerle dindirmek için.

Eğer o kadar sersemlemiş ve masum olmasaydı, Draco gibi cinsel dürtüleri güçlü bir adamın, kadınların asla tek bir kadınla yetinmeyeceğini anlayabilirdi.

"Düğün... planlanmamıştı. Ben hiç niyetim yoktu..." diye başladı, ama sesi giderek azaldı. "Boşanmada tasarruf ettiğin parayı bir düşün," diye bitirdi, kendi kulağına bile sahte ve boş gelen bir kahkaha atarak.

"Oldukça sıkı bir evlilik sözleşmesi imzalamışsın."

"Tanrım, evet, öyle yapmışım. Bunu unutmuştum!" Bu önemli değildi. O bile okumamıştı.

"Seni aldatacağımı mı düşünüyorsun?"

İnanılmaz bir şekilde, adam kızgın gibiydi. "Vahşi bir tahmin deyin," diye karşılık verdi.

Onun gözlerinin yüzünden, dalgalı göğüslerine kaymasını izlerken, öfkesi çok daha karmaşık bir duyguya dönüştü, ya da aslında o kadar da karmaşık değil

karmaşık, aslında tamamen basit bir şeye dönüştü. Düğünü iptal edildiğinden beri başka bir erkeği öpmemişti, ona dokunmasına izin vermemişti.

İlk birkaç ayını sefalet ve daha fazla sefalet arasında bir belirsizlik durumunda geçirdikten sonra, tıbbi bir acil durum umutsuzluk döngüsünü kırdı.

Endometriozu alevlendi ve alıştığı kronik rahatsızlıktan çok daha şiddetli bir ağrıya neden olan akut atak onu hastaneye kaldırdı.

Şans eseri, hastane jinekolojik bekleme listelerini azaltmak için çaba gösteriyor ve özel kliniklere ödeme yaparak kuyrukları kısaltıyordu.

Jane bu programın bir parçası olduğunu fark etti ve ertesi gün ve ertesi gün laparoskopi ameliyatı yapıldı. Cerrah, "Tam zamanında" demişti. O sırada ağrı kesicilerin etkisiyle, "Ne için tam zamanında?" diye sormamıştı. Daha sonra da bilmek istememişti.

Ona çok fazla acı veren plakları çıkarmak için yapılan işlem başarılı olmuştu, ancak bunun bir tedavi olmadığı konusunda uyarıldı ve gelecekte histerektomi tek çözüm olabileceği konusunda uyarıldı.

Jane çok ileriye düşünmemeye karar vermişti. Bu bir ertelemeydi ve bundan yararlanmamak gibi bir niyeti yoktu. Tedavi olsun ya da olmasın,

kronik ağrı olmadan hayatı değişmiş ve daha iyiye gitmişti. Kendisine ikinci bir şans verilmiş gibi hissediyordu — kendi çocuğu olmasa da, çocuklarla çalışabilirdi.

Bakım evindeki işi sıfır saatlik sözleşmeyleydi, ama bu bir sorun değildi ve personel eksikliği olan bu sektörde sıfır saatlik çalışma asla olmazdı. Bu esneklik, hemşirelik okulundaki derslerine göre çalışma saatlerini ayarlayabilmesini sağlıyordu ve bu, çocuk hemşiresi olma hedefine ulaşmak için attığı ilk adımdı.

Yeniden bir amacı olmuştu.

Ama planlar bu kadar sürdü — mutlu sonlar kadar geçiciydiler. Kapı çalındığında ve korkunç haber geldiğinde hayatı yeniden değişmişti. Carrie'nin olacağı gibi bir anne olamayacağını biliyordu, ama deneyeceğinden emindi.

Artık bir anne olmuştu ve hayatında Draco'nun getirdiği kaos için yer yoktu, o kapı açık olsa bile.

"Gitmelisin. Birini çağırmamı ister misin?" diye sordu, başını kontrol ederek.

"Ben iyiyim."

Mattie o anda uyanmış ve öfkeli bağırışları merdivenlerden aşağıya doğru yayılmıştı.

"Oğlun mu?"

"Matthew... Mattie..."

"Kaç yaşında?"

"Yedi aylık. Sekiz haftalık ki..."

Kadının yüzünde yayılan kayıp hissini gördü ve anladı. Kadının bahsettiği ya da bahsedemediği sekiz hafta, bebeğin babasının öldüğü zamandı.

"İzninle... Gitmeliyim."

Koyu renkli başını hafifçe eğdi ve başka bir şey söylemeden gitti. Jane kapıya yaslandı, elini dudaklarına bastırdı. Onu öptüm!

Utanç, yasak bir heyecanla karışmıştı. Vücudu hala onun dokunuşunun titremesiyle titriyordu ve sadece onun sertleşmiş vücudunun izini düşünmek bile pelvisinde bir sıcaklık dalgası yaratıyordu.

Yavaş ve derin nefesler alarak dağınık düşüncelerini toparlamaya çalıştı, sonra Mattie bağırdı ve önceliklerini hatırlayarak keskin bir suçluluk duygusu hissetti ve merdivenleri koşarak çıktı.

* * *

Jane, önümüzdeki üç haftalık seyahat programının çıktısını neredeyse unutuyordu ve onu masadan almak için kulübeye geri döndü ve el çantasına koydu.

Kalkış ve varış saatlerini biliyordu, ancak ayrıntılar arasında seyahat edeceği havayolu şirketi yer almıyordu. E-posta ile talepte bulunduğunda, yazıştığı kişi ona havaalanında biletleri ve diğer ayrıntılarla karşılanacağını söylemişti.

Transfer rezervasyonu yapmak yerine, oldukça bilinmeyen bir İtalyan havaalanına vardığında onu bekleyen bir araba kiralamanın daha ekonomik olacağına karar vermişti. Navigasyon cihazı, büyük yerleşim alanlarından uzak bir rota göstermiş ve oraya varmasının iki saat süreceğini belirtmişti.

"Bu sefer her şeyi aldın mı?" Grace arabaya binerken alaycı bir şekilde sordu. Mattie, Grace'in onunla çok iyi anlaşılan genç kızının yanındaki arka koltuğa çoktan yerleşmişti.

"Bunun için gerçekten üzgünüm, ama bir bebek için valiz hazırlamanın ne kadar kabus gibi bir şey olduğunu inanamazsın."

Grace güldü ve arka koltuktaki yolcuya başını salladı. "Oh, inanırım, ve durum hiç de iyiye gitmiyor, sana söz veriyorum. Bu her zaman tüm gardırobunu tüm gardırobunu götürmek istiyor," diye şaka yaptı, arka koltuktan gelen öfkeli "Anne" sesini görmezden gelerek.

"Gergin misin?" diye sordu Grace, arabayla yol alırken.

Uzun zaman önce bıraktığı korkunç bir alışkanlık olan tırnaklarını çiğnediğini fark eden Jane, utangaç bir şekilde yüzünü buruşturdu ve aceleyle tırnaklarını geri çekti, düzgün ve parlak cilalı tırnaklarına bir göz attıktan sonra onları sıkıca kucağına koydu.

"Daha önce İtalya'ya hiç gitmedim." Bir zamanlar hayatının geri kalanını orada geçirmeyi planladığını düşünmek garip geliyordu. Bunun ne kadar zor olacağını hiç düşünmemiş, Draco'nun eve yaptığı gece yolculuklarından birine eşlik etmeyi bile önermemişti. Şu anki kabullenme düzeyi ona tuhaf geliyordu. "Ve ben de buraya hiç gelmedim." Jane merakla etrafına bakındı. Daha önce gittiği hiçbir havalimanına benzemiyordu. Öncelikle, park sorunu yoktu ve küçük terminal binasının dışındaki bir alana park ettiler. "Daha önce hiç duymadım."

"Ben de hiç buraya gelmemiştim, ama bir arkadaşım burada uçuş kursu aldı ve tabii ki ben hiç özel jetle uçmadım."

"Özel jet!"

Grace, onun dehşete kapılmış ifadesine gülümseyerek baktı. "Farkında değil miydin? Pilot lisansı almak ya da bahçenin sonundaki helikopter pistinden bir mola yeri arıyorsan, burası tam sana göre bir havaalanı. Londra'daki trafiği önlüyor."

"Ama ben özel jetle rezervasyon yaptırmadım." Takım elbiseli bir figürün, kurumsal bir şıklığa sahip iki kadın eşliğinde arabaya yaklaşmasını görünce, başlangıçtaki kendine güveni sarsıldı.

Grace emniyet kemerini çözdü.

"Görünüşe göre şirket jetini kapmışsın, ne şanslısın!" dedi arkadaşı, pistteki jetin yanındaki logoya başını sallayarak.

Jane, arkadaşının bakışlarının yönünü takip ederken, arkada genç heyecanla zıplıyor ve "Bana yayınlamam için bol bol fotoğraf gönderin" diye yalvarıyordu.

"Aman Tanrım, hayır!"

Arka koltuktan genç kız, "Bunun nesi kötü?" diye seslendi, ancak annesinin sert bakışları onu susturdu.

Arkadaşının dehşetini hisseden Grace neşeyle, "Bence sen de öyle olduğunu göreceksin. Kursun diğer katılımcılarıyla önceden tanışmak ve yeteneklerini görmek için harika bir fırsat olacak," dedi alaycı bir bakışla.

"Anne...?" Bu sefer sitem, bir kıkırdama eşliğinde geldi.

Jane gözlerini devirdi, ama eğlenmek için hoş ve normal, tabii ki güvenli birini bulmanın o kadar da kötü olup olmayacağını kendine sordu. Ne hoş ne de normal, güvenli olmaktan ise çok uzak birinin görüntüsü zihnine yerleşti.

"Erkeklerle ayıracak vaktim yok. Mattie var." Jane, bu kibar cevabının kulağa nasıl geldiğini duyunca neredeyse boğulacaktı, ama bu doğrudu ve Draco'nun zor, hayır, imkansız bir örnek olduğunu itiraf etmekten çok daha iyiydi. Çünkü o seni çok mutlu ediyordu, kafasındaki alaycı ses alaycı bir şekilde sordu.

"Anne olmak rahibe olmak gibi bir şey değil, Jane."

"Tanrım, iğrenç, anne!" arka koltuktaki genç kız, ellerini kulaklarına kapatarak yanıtladı.

"Geçen sefer işlerin yolunda gitmediğini biliyorum."

Jane iç geçirdi. Kitap kulübünde fazladan içtiği bir kadeh şarabı gerçekten pişmanlık duyuyordu, ama en azından "Bir kez nişanlandım, ama yürümedi" diye itiraf etmekle yetinmişti.

Resepsiyon partisi sadece bagajını indirmekle kalmayıp, Mattie'ye hayran hayran bakıp, gümrükten sorunsuzca geçerken onunla kalması biraz kafa karıştırıcıydı.

Vay canına, boş kabinde koltuklarına yerleşirken düşündü, bu da seyahat etmektir, ama onun bildiği gibi değil! Pencereden dışarı bakarak diğer yolcuların ne zaman bineceğini merak etti. Erken mi gelmişti?

Uçak havalandıktan sonra anladı: başka yolcu yoktu!

Kafası karıştı. Diğer yolcular mı iptal etmişti, yoksa Draco ona evlenmediği için kaçırdıklarını mı gösteriyordu?

Bu, özellikle kabin ekibinin tüm ilgisini üzerine çeken ve onu çok güzel bulan bir bebekle seyahat etmek için rahat bir yoldu, ama o, bunun muhtemelen mantıksız olduğunu biliyordu, yine de kızgındı.

Kimsenin fikrini almaya tenezzül etmediği bir kukla gibi hissediyordu, yani bu konuda bir değişiklik yoktu. Sormayın, sadece lüksü bolca sunun, o da kutusunda kalacaktır!

Ama Jane artık kutusu içinde mutlu değildi! Ve bunu kanıtlamak için bir fırsat bekleyemiyordu.

Diğer uçtaki transfer de aynı derecede sorunsuzdu. Bagajlarla uğraşmak zorunda kalmadı, bekleyen limuzin gösterilene kadar hiçbir sorun yaşamadı.

Bu, neon tabelalı bir fırsat gibiydi.

Onu takip eden maiyet, Jane başını sallayıp kibar ama kararlı bir şekilde "Kiralık arabam var. Kendim süreceğim" dediğinde, birbirlerine bakiştılar ve şaşkın ve endişeli göründüler.

Bu, çok endişeli bakışlara ve el sallamaya neden oldu, ancak Jane kararından vazgeçmeyince, sonunda endişeyle karışık çaresiz Latin omuz silkme hareketlerine dönüştü.

Jane'e bu, boşuna yapılan büyük bir telaş gibi geldi.

"Tamam, Mattie, hadi yapalım şunu!" dedi, çevrimiçi bilgilerin kompakt bir hatchback olarak tanımladığı arabanın direksiyonuna geçtiğinde sahte bir neşeyle.

Kompakt demek biraz abartılıydı ve arabayı teslim eden kişinin, herhangi bir hasarın ağır cezalarla sonuçlanacağını sert bir şekilde söylemesi, boyadaki çukur ve eziklerin sayısını düşününce biraz abartılı görünüyordu.

Ayrıca koltuğunun altında birkaç cips paketi ve ezilmiş bir meşrubat kutusu buldu ve attı, bu da belki de kiralamanın inanılmaz derecede düşük fiyatını açıklıyordu.

Yine de, onu oraya götürecek ve uzak bir mesafe olmadığı sürece sorun yoktu. Lojistik açıdan rahatlamıştı.

Kilometre olarak uzak olmasa da, yol korkutucuydu — bunu kabul etmişti — ve mesafeyi iki katına çıkarmıştı.

Yolculuk sırasında, özellikle Mattie'nin bezini değiştirmek ve onu beslemek için gerçekten ıssız bir yolda kenara çekmek zorunda kaldığında, her gölgeye ve sese omzunun üzerinden bakarken, taksi hizmetini reddetme kararından birkaç kez pişman oldu. Mattie doyduktan ve yiyecek stoğu bittikten sonra, Jane, organizatörlerin sunduğu bebek maması stoğunun kiralık arabanın açıklamasına göre daha gerçekçi olmasını umut etti.

Aksi takdirde, ciddi bir sorunla karşı karşıya kalacaktı!

* * *

Navigasyon sistemi, doğru ve vazgeçilmez olsa da, en kısa rotayı seçmişti, ama belki de en kolay rotayı seçmemişti, diye fark etmeye başladı.

Tabii ki manzara inanılmazdı, ya da nadiren bir anlığına gözlerini yoldan ayırdığı zamanlarda öyle görünüyordu. Bu anlar çok nadirdi, çünkü dağdan aşağı uçmak

ve bir hendeğe düşmek istemiyordu.

Ne heyecanlı bir yolculuktu!

Jane, varış noktasının adının yazılı olduğu ilk tabelayı gördüğünde rahat bir nefes aldı ve gerginliğinin bir kısmının azaldığını hissetti.

Omuzları ağrıyordu. Kamu otoyolundan çıkmasını sağlayan devasa ferforje kapılara ulaştığında, üç tabela daha geçmişti ve gerginlik geri dönmüştü.

En azından uçurumdan aşağı uçmamaya odaklandığında, vardığında ne olacağını düşünmemişti, ama şimdi düşünüyordu.

İçeri girmek için ne yapması gerektiğini merak ederek devasa, süslü kapılara doğru sürdü — zili mi çalmalıydı?

Gördüğü kadarıyla zil yoktu ve her şey oldukça görkemli görünüyordu. Ticari giriş var mıydı?

"Oh!" Aslında koltuğunda sıçradı, sonra kapılar sessizce açılınca kendine güldü. Tabii ki kameralar vardı, diye düşündü,

yolculuğunun son etabına başlarken onu izleyen anonim gözleri hayal etmemeye çalışarak.

Bu bir araba yoluysa, onun düşündüğü gibi bir araba yolu değildi. Yoğun ormanın içinden, şükürler olsun ki tümseklerin olmadığı bir yolda yarım mil kadar ilerlemişti ki, yol kenarındaki gömülü ışıklar birden yanarak önündeki yolu aydınlattı ve bir tarafında mavi gölgeli dağlar, diğer tarafında parıldayan deniz ile bakımlı bir park alanı ortaya çıktı.

"Vay canına!" diye haykırdı ve pencereyi biraz açarak havadaki tuz ve çam kokusunu içine çekmeye başladı.

Palazzo görünür hale geldiğinde, bu nefes alma daha çok bir haykırışa dönüştü. . Elbette önceden araştırmıştı, ancak internetteki genel fotoğraflar, küçük bir kulübe beklemediği halde, bu ilk bakışta ağzını açık bırakan etkisine yaklaşamıyordu. Ama bu... Önünde duran binanın büyüklüğü bir mesaj veriyordu — muhtemelen "Biz zengin ve güçlüyüz! Bizimle uğraşmayın!" gibi bir şey.

Eğer öyleyse, mesajı iyi iletmişti!

Karanlık deniz ve batan güneşin ilk kıızıl ışınları arka planda, bu mesajı daha da dramatik hale getiriyordu.

Üç katta simetrik sıralar halinde dizilmiş aynı pencereleri, devasa barok portikolu girişi ve solan ışıkta beyaz parıldayan etkileyici merdivenleri gözlemledi.

İçeriye görme şansı olacak mıydı?

Draco, çocuklarını burada büyüteceklerini söylemişti. Şimdi burayı gördüğünde, sadece bir ziyaretçi olarak olsa da, bu anı daha da gerçeküstü geliyordu.

Yolun çatallandığı noktaya yaklaşırken tereddüt etti ve ayağını gaz pedalından çekti. Bir yolun eve çıktığı belliydi; diğer yolun ise uzaktaki ağaçlar ve çalılar arkasında zar zor seçebildiği binalara çıktığını tahmin etti.

Palazzodan uzaklaşmak için direksiyonu çevirdiğinde, birdenbire bir silüet ortaya çıktı... Bir dakika önce orada kimse yoktu, bir dakika sonra ise o oradaydı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

JANE ayağını frene bastı ve gözlerini kapattı, bir çarpma sesi bekliyordu.

Gözlerini açtığı anda, Draco orada durmuş, ona bir tür hırçın gladyatörü hatırlatıyordu, onunla arabasının tamponu arasında sadece birkaç santim mesafe vardı. Tipik bir erkek davranışı, diye düşündü, Draco'nun yolundan çekilmeye bile tenezzül etmemesine hala tepkiyle titriyordu. Şaşkınlıkla, araba koltuğunda baloncuklar üfleyen Mattie'ye baktı, Mattie ise az kalsın çarpışacakları olaydan habersizdi.

Kalbi ona olan sevgisiyle sıkıştı.

Draco, yüzü gök gürültüsü gibi, arabanın yan tarafına doğru büyük adımlarla yürüdü, kapıyı açtı ve orada bekledi.

Draco'nun daha önce sinirli, huysuz ve hatta kötü bir ruh hali içinde olduğunu görmüştü, ama onu gerçekten, gerçekten kızgın görmemişti. Bu, bir kasırganın ama yine de onun yoluna çıkmak istemezdi.

Bununla başa çıkmanın iki yolu olduğunu düşünebilirdi — arabayı döndürüp oradan uzaklaşmayı da sayarsanız üç.

Jane bunu saymadı.

Bu durumda, ne için özür dilemesi gerektiğini bilmesek de, yatıştırıcı ve özür dileyici davranmak ya da saldırıya geçmek kalıyordu.

Kendi kendine hafifçe mırıldanarak, içinde kabaran isyan ruhunu kucakladı ve arabadan inip sırtındaki ağrıyı hafifletirken ona bakarak orada durdu.

Midesinde bir ağrı hissetti. Bunu kaçınılmaz olarak kabul etti. Sadece Draco, parmaklarını saçlarına geçirerek saçlarını dikleştirerek bu kadar yakışıklı görünebilirdi. Siyah gömlek ve pantolon giymiş, çok iri, çok kızgın ve oldukça çaresizce yakışıklı görünüyordu. Yüzündeki ifade, somurtkanlığı bile neşeli gösterirdi.

"Karşılama komitesi beklemiyordum," diye cesurca söyledi ve onun gözlerinin kısıldığını gördü. Garip bir şekilde, onu kızdırmaktan biraz zevk aldı. "Sen...", kirpiklerini bir anlığına indirdi, "...mutlu görünmüyorsun? Üzgünüm, geç mi kaldım?" diye neşeyle sordu.

"Geç mi?" Pembe dolgun dudaklarındaki küçük gülümsemeden başını sallamasına kadar tüm tavırları kışkırtıcıydı.

Siniri kırmızıya ulaştı, son bir kez kendini tutmaya çalıştı ve sonra patladı.

Jane orada durup onu dinledi, patlamadan sonraki sessizliği bekledi ve sonra cevap verdi, kışkırtmak için değil, sadece nefes almak için. Yüzünde, onun sert sözlerinin ona yaptığı kalp çarpıntısı etkisi hiç belli olmuyordu — o gerçekten harikaydı.

"Bitirdin mi?" Nefes verirken burun deliklerinin genişlediğini ve ağzını açtığını izledi. "Başka bir şey söylemeden önce, İngilizceye geçsen iyi olur. Bana az önce ne dediğini... pardon, *bağırdığını* hiç anlamadım."

Evlendikten sonra onun İtalyanca yoğunlaştırılmış kursa gitmesini planlamışlardı. Draco yatak odasında derslere başlamış, herhangi bir dil öğretmeninin öğreteceğini sanmadığı kelimeleri öğretmeye başlamıştı.

Bacaklarının arasında hissettiği utanç verici zonklama, konuşmaya devam ederken sesini keskinleştirdi.

"Herkes bu şekilde selam veriyorsan, kimsenin tekrar gelmek isteyeceğini sanmıyorum. Senin için çalışan insanlar için zorbalığın kabul edilebilir olabilir, ama ben çalışmıyorum!"

"Zorbalık mı?" diye tekrarladı, aşağılanmış ve inanamayan bir sesle.

Kadınların onunla, ya da herhangi biriyle, bu şekilde konuşmadığını tahmin edebiliyordu, ama olsun, diye karar verdi, isyan duygusunun tadını çıkararak.

"Ben zorba değilim!"

"Karşılık veremeyen insanlara bağıryorsun. Artık ben öyle biri değilim!"

"Ben kimseye bağırmanın ve sana da hiç bağırmadım!" diye karşılık verdi, suçlamaya açıkça öfkelenmiş bir şekilde.

"Bağırmama gerek yoktu. Söylediğin her şeye katılıyordum!" diye acı bir şekilde belirtti.

"Çünkü mantıklı davranıyorum, çünkü her zaman senin çıkarlarını gözettim."

"Buna inanıyor musun? O zaman sandığımdan daha da kibirliymişsin."

Yüzünde utangaç bir tedirginlik belirdi, sonra çenesi gerildi. "Öfkemi kontrol edemedim." Bu itiraf, isteği dışında ondan zorla alınmış gibi görünüyordu. "Ama bu hiç de şaşırtıcı değil!"

* * *

Son bir saati, uçurumların dibinde parçalanmış arabalar, kırık bedenler, alevler gibi görüntülerle geçirdi. Kendini kaybetmesine şaşmamak gerek, ama en azından o, onun söylediklerini anlamamıştı.

"Senin seni ezip geçeceğimi düşündüysen, ben de seni ezip geçeceğimi düşündüm, ki bu çok daha kötüydü."

"Bunun senin deli gibi araba kullanmanla ilgili olduğunu mu düşünüyorsun?" O, bu fikri etkileyici bir Latin jestiyle reddetti.

"Ben deli gibi sürmüyorum. Ben çok iyi bir sürücüyüm! Eğer çok iyi bir sürücü olmasaydım, sana çarpmış olurdum. Ayrıca, çok yavaş sürüyordum. Ama anlıyorum," diye kabul etti, "senin için korkutucu olmuş olmalı."

Adam ona hayretle baktı. "Gerçekten bunun için sana bağırdığımı mı düşünüyorsun!"

Kadın omuz silkti. "Seni başka bir şey için kızdıracak kadar uzun süredir burada değilim."

"Transferinle ilgili talimatlarımı dikkate almadın."

Talimatlar. Bu gerçekten sinir bozucuydu. "Aman Tanrım, sen gerçekten bir kontrol manyağısın. Ofisin bir not gönderir ve bu not harfiyen uygulanmazsa çıldırırsın!"

Onun alaycı kahkahasının kışkırtıcı sesi, onun sinirlerini bozdu. "Sanırım bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordun, ama ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Hayır, kanıtlamaya çalışmıyordum!" Ayaklarını yere vurma dürtüsüne direndi, çünkü bu, kararlı olduğu olgun ve yetişkin tavrına yakışmayacaktı.

"Yani benim isteklerimi, senin ve bebeğin rahatı için yaptığım düzenlemeleri hiçe saydın..."

"Sen ayarladın... Cidden, Draco, benim senin bu düzenlemelerin yapıldığını bildiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Alaycı müdahaleyi görmezden geldi. Cevap vermek, bugünkü düzenlemelerin tüm ayrıntılarına kişisel olarak dahil olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi.

"Senin ve bebeğin güvenli transferiniz için gönderilen limuzinde olmadığınızı öğrendiğimden bu yana üç buçuk saat geçti," dedi, "güvenli" kelimesini vurgulayarak. "Ucuz bir kiralık arabayla kendin sürdüğünü öğrendim!"

"Her şeyi değerine göre yargılamak tam sana göre."

"Ben onu frenlerine göre değerlendiriyorum, bu da mantıksız görünmüyor. Senin davranışların en iyi ihtimalle çocukça görünüyor. Bir bebekle seyahat etmenin ne demek olduğunu bilmiyorum, ama rahatlatıcı olmadığına eminim. Bu olay İngiltere'de, senin aşına olduğun yollarda olsaydı, davranışın hafifçe sinir bozucu olurdu, ama burası İngiltere değil. Daha güvenli
Bu yol üç saat sürerdi, navigasyon cihazının önerdiği kestirme yol ise iki buçuk saat.

Suçlu ifadesi her şeyi anlatıyordu.

"O yolda kaç tane kaza olduğunu, kaç tane aptal turist zarar gördüğünü biliyor musun?"

O, bu noktayı vurgulamasına rağmen, çekindi ama meydan okuyan tavrını sürdürdü.

"Tamam, yol iyi değildi."

Bu itiraf, son iki saati kör virajları ve keskin dönüşleri düşünerek geçirmiş olan Draco'yu hiç etkilemedi, hayal gücü aşırı hızlanmıştı.

Geçen ay bir kazanın olduğu yere ilk ulaşan oydu ve şans eseri kimse ciddi şekilde yaralanmamıştı. At arabasının direksiyonundaki adam daha dikkatli olmalıydı.

Draco her virajı, her kör köşeyi avucunun içi gibi biliyordu; bu arazide tecrübe kazanmış ve sürüş becerilerini geliştirmişti, ama o bile bu kestirme yolu sadece gündüz saatlerinde ve dört çeker bir araçla kullanıyordu.

"Karanlıkta orada yakalanabilirdin." Bu gerçek, tamamen çaresiz hissederek beklerken ve güneşin batmaya başladığını izlerken, endişesi soğuk bir öfkeye dönüşmüştü.

Kararlarını asla sorgulamadı, ancak arabayla gidip onu durdurumama kararından pişmanlık duydu. O, mantıklı olan daha uzun yolu seçmiş olabilirdi ve her iki rotada da sürücünün seçim yapabileceği birkaç nokta vardı; onu kaçırma ihtimali yüksekti. Bildiği kadarıyla, o kısa süre önce ehliyet sınavını geçmiş olabilirdi. Ona hiç sormadığı için hiçbir fikri yoktu.

Ona ne sormuştu ki?

Onun hayat hikayesiyle hiç ilgilenmedin, değil mi Draco?

Suçluluk duygusunu bir kenara itti. Onun bakım evinde büyüdüğünü hatırladı ve bunun, utanç verici akrabaların ortaya çıkmayacağı anlamına geldiğini düşündüğünü hatırladı.

Öfkesi geçmedi, ama şimdi kabul etmek istemediği bir suçluluk duygusuyla hafiflemişti.

"Seni buraya getirmelerini ayarladım. Neden ayarladığımız gibi gelmedin?"

Kız çenesini kaldırdı. "Ayarladın mı?" Başını salladı, bukleleri zıpladı ve sonra yumuşak altın rengi bukleler halinde düştü. "Senin benim için düzenleme yapmanı istemedim ve bu kararlara dahil edilmedim. Rahatsızlık verdiğim için çok üzgünüm," dedi samimiyeysiz bir gülümsemeye. "Ama kendi düzenlemelerimi yapmışım."

* * *

Başka birinde şaşkınlık olarak nitelendireceği bir ifade, onun zayıf yüz hatlarında belirdi. Bıçak gibi keskin bir hareketle hayal kırıklığını ifade ettikten sonra, zaten dağınık olan koyu renk saçlarını eliyle düzeltti.

"Bunu kiraladın..." Dudakları küçümsemeye kıvrıldı ve arabanın tekerleğine şiddetli bir tekme attı. "Senin düzenlemelerini pek beğenmedim."

"Sakıncası var mı? Herhangi bir hasarın bedelini ben ödemek zorundayım."

"Çekiciyle götürüp hurdaya çevirmek için para öderim. Bir çocuğun burada güvende olacağını mı sandın!"

Jane yolculuk sırasında defalarca aynı şeyi düşünmüş olduğu için, onun yorumuna daha da öfkeyle yanıt verdi.

"Bu ne cüret?" diye bağırdı, gözleri yeşil ateşler saçıyordu. "Benim ebeveynlik becerilerim seni ilgilendirmez, en azından ben bir sorunu çözmek için para harcamak yeterli olduğunu düşünmüyorum!" diye küçümseyerek homurdandı. "Limuzinlerini..." Nefesini tutarak durakladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sadece şunu söylemek istiyorum..."

Ne demek istiyorsun, Jane?

"Ben senin sorunun değilim ve," diye meydan okurcasına ekledi, "ebeveynlik anlayışın, kız arkadaşının kamera karşısında somurturken onun kucağındaki köpeği tutmak olan birinden tavsiye almayacağımı düşünüyorum."

Yüzündeki ifade öfkeden boş bir şaşkınlığa dönüştü, ardından gülümsemeye dönüştü ve bu gülümseme öfkelenmeyi zorlaştırdı, hatta ayakta durmayı zorlaştırdı.

"O şey beni ısırdı," diye hatırladı. "Tetanoz aşısı olmak zorunda kaldım."

Gerginlik ortadan kalktığında Jane, neredeyse kahrkaha atacak gibi olan sesini bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Ancak bunu kısmen başardı.

"Güzel!" diye homurdandı.

"Boyutun mücadelecı olmanın ölçüsü olmadığını keşfediyorum," dedi, Jane'in yüzünü incelerken ve onun kişiliğindeki bu ateşini nasıl hiç görmediğini, hatta tahmin bile edemediğini merak ederken. "Endişelenmişim."

"Neden?"

Soru o kadar kasıtlı olarak aptalcaydı ki, onu kasten kışkırtmaya çalıştığını düşünmek zorunda kaldı, ama bunun üstesinden geleceğine karar verdi. "Senin gittiğini varsaydığım yol... Bir kez daha patlamadan önce, yerliler bile daha uzun yolu kullanıyor."

"Hoş bir yolculuk değildi," diye itiraf etti, biraz yumuşayarak. "Ama bu tarafta bir araba ayarlanmışsa, bunu benimle konuşmalıydın, ya da," diye hemen düzeltti, çünkü onun kişisel bir muamele beklediğini düşünmesini istemiyordu, ancak bu oldukça kişisel bir durum gibi görünüyordu, "biri benimle bunu konuşmalıydı." Şimdiye kadar tüm iletişimi Draco Andreas'ın ofisi aracılığıyla gerçekleşmişti. Ve bir kez 60'lı yıllarda, sonsuz uzun bacakları ve kırmızı dudakları olan, dizine oturmuş dikte alan muhteşem bir kadının taklidi kafasına takılmıştı ve bunu kafasından atması imkansızdı.

Şimdi de soğuk bir sesle, "Ultimatom değil, seçenekler istiyorum. Kendi hayatımı düzenleyip kendi kararlarımı verebilecek kadar yetenekliyim" derken de aklındaydı.

"Görüyorum," dedi adam, kadının inatçı yuvarlak çenesini inceleyerek.

"Bak, belli ki..." diye küçümseyerek burnunu çekti, "sen benim bir kağıt torbadan çıkamayacağımı düşünüyorsun. Ama ben o kadar da çaresiz değilim."

Draco, anlaşılmaz bir ifadeyle, kendisine doğru sallanan küçük parmağa baktı.

"Tamam, seni rahatsız ettiysem özür dilerim, ama..." Aniden, onun kendisi için özel düzenlemeler yaptığını fark etti... Ve daha da rahatsız edici olan, eğer öyleyse, neden? Belki de onun umutsuz vaka olduğunu düşünüyordu ve...

Ellerini birleştirip gözlerini kısa bir süre kapattı, kafasındaki dağınık soru işaretlerinin akışını durdurdu ve derin bir nefes aldı. "Uzun bir gün oldu ve yarın erken saatte bir oryantasyon toplantısı olduğunu biliyorum, bu yüzden bana odamızı gösterecek biri varsa, Mattie..." Tam o anda bebek ağlamaya başladı.

Draco, onun arabanın yolcu kapısına koşmasını izledi. Bebek koltuğuna eğilip ağlayan çocuğa yatıştırıcı sözler söyleyip onu kucağına almadan önce yüzündeki ifade, Draco'nun göğsünü acı verici bir şekilde sıkıştırdı.

Ağlamalar, o arabayı dolaşıp ona doğru yürürken sönük bir uğultuya dönüştü. "Bana doğru yönü göster yeter."

"Programda bir değişiklik oldu. Herkes zamanında gelemediği için yarın serbest gün olacak."

Jane rahatladığını gülümsemesinin arkasına saklamaya çalıştı ama başaramadığını biliyordu. "Oh, bu... iyi bilmek. Uzak mı...?"

Ağaçların arkasında farklı yükseklikteki çatıları görünen binalara doğru baktı ve karanlıkta ışıkları seçebildi.

"Uzak değil, ama siz ek binada değilsiniz. Yine de, bu akşam orada düzenlenecek tanışma yemeğine katılmaya karar verirseniz, sizi oraya götürecek biri hazır bulunacak."

Bir tanışma yemeği! Cehennem gibi bir yolculuğun ve kıl payı kaçan bir çarpışmanın ardından mükemmel bir son. O anda vazgeçmek ona çok iyi geldi. "Hayır... Yanlış anlamış olmalıyım. Peki nerede kalacağız?"

"Merkezde yeterli çocuk bakım olanakları yok. Size ana binada odalar ayırdık."

Jane, bu ustaca açıklamayı sessizce dinledi, geniş gözleri saraya doğru döndü. Güneş neredeyse batmıştı ve yarı karanlıkta spot ışıklarıyla aydınlatılıyordu.

"Oda var mı?" diye sordu ve gülmedi, ama gülmek istedi. Bir zamanlar bu yerin hanımı olacağına inanmak garipti. Buraya ziyaretçi olarak değil, gelin olarak gelirdi... Derin bir nefes aldı. Önemli olan, bunun gerçekleşmemiş olmasıydı.

"Tamam, peki, nereye gitmeliyim...?" Bakışları boynuna sokulan bebekten arabaya kaydı. Mattie, onu araba koltuğuna geri koymaya çalışırsa, şimdi büyük bir yaygara koparacaktı.

"Ben sürebilirim..." Draco arabaya baktı, ön koltuğa bacaklarını sıdırtmanın rahatsızlığını hayal etti ve kararını verdi. "Yürüyeceğiz," dedi, onun için alışılmadık bir şekilde hassas bir şekilde onun ikilemini anladığını gösterdi. Ya da belki sadece yürüyüş yapmak istemişti.

"Biri arabayı getirecek," dedi, her zaman emirlerini yerine getirecek insanlar olduğunu bilen birinin kendine güveniyle.

"Ve bavullarınızı da. Size yolu göstereceğim."

Yokuşun yarısında Draco durdu. "Ağır görünüyor."

"O iri bir çocuk," diye onayladı Jane. "Aman Tanrım, bahçeler..." Önünde uzanan manzaraya hayranlıkla baktı. Stratejik olarak yerleştirilmiş spot ışıkları, dik yokuş aşağı uzanan bir dizi terası ortaya çıkardı.

Bir tarafta deniz, diğ er tarafta yeşil ova manzarasına sahip. Teraslar kapılar ve merdivenlerle birbirine bağılı görünüyordu ve süslü bir çeşmeden akan su, birbirine bağılı katlardan aşağı dökülerek sarayın dışındaki ana terastaki havuza ulaşıyordu.

"Oldukça güzel," dedi Draco, sonra gülümseyerek ekledi, "İngilizlerin abartısızlığı. Okulda bana da bulaştı."

Hiç söylememişti, ama Jane her zaman Draco'nun İngiliz okulundaki deneyiminin iyi olmadığı izlenimine kapılmıştı. Her zaman çocuklarını okula g ndermeyeceğini söylerdi.

Asla sahip olamadıkları  ocuklar.

"Babası uzun boylu muydu?" Draco sesini dikkatlice nötr tuttu.  lm ş bir adam, onun yerini almak isteyen biri için zor bir rakip olurdu.

Neyse ki Draco bunu yapmadı, ama bilmek istiyordu, bilmek hakkı olduğunu düşünüyordu, bu adamın, onun mihraptan uzaklaşmasının sebebi olup olmadığını.

Onlar daha önce tanışmış mıydı? Kız, bu adamla birlikte olması gerektiğini, başka hiçbir şeyin önemli olmadığını fark etmiş miydi?

"Hayır, ama..." Jane durdu. Carrie uzun boylu ve atletik yapılı, geniş omuzlu bir kadındı, parıldayan gözleri ve dünyaya bakış açısı güven veriyor ve kırılganlığını gizliyordu. Jane'e hamile olduğunu söylediğı günkü arkadaşının g r nt ş  Jane'in zihninde canlandı, konuşmalarının bir kısmı aklına geldi.

"Gerçek bir ailenin nasıl işlediğini bilmiyorum," demişti Carrie panik içinde fısıldayarak.

Doğumda evlatlık verilmiş olan Jane de bu dinamiklerden habersizdi. Hiçbir zaman kalıcı bir yuva bulamamıştı. İki kez evlatlık verilmek üzereydi. İlkinde, ailenin annesi hamile kalmış ve Jane'i istemediklerine karar vermişlerdi. İkincisinde, kısa bir süreliğine bir ailenin parçası olduğunu hissetmişti, ancak evlatlık belgeleri imzalanmadan önce kocaya kronik kas erimesi hastalığı teşhisi konmuştu. Jane  ocuk yurduna geri gönderildiğinde her iki taraf da gözyaşlarına boğulmuştu, ama o sevildiğini biliyordu ve bu, kimsenin ondan alamayacağı bir şeydi.

"Gerçek bir aile sevgiyle yürür ve sen ve Rob'un buna yetecek kadar sevginiz var, değıl mi?"

Bazen yanlış şeyler söylersin, bazen doğru şeyler, ve bu kesinlikle doğru olanlardan biriydi. Arkadaşının yüzündeki ifadenin yumuşadığını hatırladı.

"Öyle, değil mi? Ve o çocuk senin yeğenin olacak, bu da bir şans."

Jane, yüzünü bebeğin yumuşak, ince buklelerine bir anlığına saklayarak bebeği kollarının arasında sıkıca sımsıkı tuttu.

"Seni üzmem istemedim." Sesindeki sert özeleştiri, Jane'in adımını durdurdu.

Jane, bebeği omzunda biraz daha güvenli bir pozisyona getirmek için fırsatı değerlendirerek gözlerini onun yüzüne kaldırdı ve ellerini serbest bırakacak olan bebek askısını kaldırmamış olmayı diledi.

"Üzmedin."

* * *

Gözlerindeki yaşlar aksini söylüyordu.

Draco'nun bakışları Jane'in yüzünden kucağındaki bebeğe kaydı, ama içinden geçen tanıdık olmayan ve hoş olmayan duygular hafiflemedi. "Onu ben almalıyım."

Bu ani duyuru Jane'in gözlerini fal taşı gibi açmasına neden oldu. "Sen mi?"

Onun teklifini duyduğunda, kendisi kadar şok olmuş görünüyordu. Bu kadar küçük ve kırılgan bir şeyi tutma fikri, onu borsa çöküşünden daha fazla dehşete düşürdü!

Adam başını salladı ve omuz silkti.

"Neden olmasın?" Ne kadar zor olabilir ki?

"Ama..."

Onun tereddütleri, onun kararlılığını daha da güçlendirdi. "Çok basamak var ve karanlık; bebeği taşıırken kendi ayaklarını bile göremezsin."

Bebeği kendine daha yakın çekip çenesini onun başına dayarken, kabul ettiğini gösteren küçük bir yüz buruşturması yaptı.

"Seni arabayla getirmeliydim..." Ama burası sarayın en güzel manzaralarından biriydi ve onun tepkisini görmek istemişti. Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu.

O, kadının kaçtığı şeyi gördüğünde pişmanlığını görmek istemişti. Ama sonunda kadın ondan uzaklaşmıştı ve egosu, bu kaçınılmaz gerçeğin hala canını yaktığını kabul etmesine izin vermiyordu.

"Teşekkürler, ama bahçeler çok güzel. Gün ışığında görmek için sabırsızlanıyorum." Işık artık neredeyse tamamen sönmüştü, ancak yol iyi aydınlatılmıştı ve bahçeyi hissedebiliyordu. "Kokusu muhteşem. Teşekkürler..."

Draco öne eğilip kollarını uzatarak bebeği ondan almak için uzandığında, kız tekrar öksürdü. Nefesini tuttu, ama onun cildinin sıcak kokusu burnunu gıdıklarken, yine de duyuları titrediğini hissetti.

"Evet, mükemmel," diye övdü.

Jane, nedense çok derinlemesine düşünmeden, Mattie'yi kucağında tutan adamın görüntüsüne bakmaktan kaçındı. Büyük adam ile minik bebeğin oluşturduğu kontrast, duygularından boğazı düğümlenmesine neden oldu.

"Annem yıllar önce bu alanı yeniden dikmişti." Şaşkın bakışları, onun ağzının kenarındaki yumuşaklığı, gözlerindeki sıcaklığı yakalamak için zamanında kalktı, ancak bir an sonra, sanki bir düğme basılmış gibi, demir gibi sertliği geri geldi ve o, duygusuz bir şekilde ek bilgi verdi. "Onu anmak için, dikimi tam olarak eski haline getirmeye çalıştım."

* * *

"Bu çok güzel bir şey." Burada durup bu şekilde konuşmanın ne kadar garip olduğunu aniden fark etti.

Birlikte oldukları süre boyunca Draco ailesinden pek bahsetmemiști ve bahsettiğinde de çoğunlukla üvey kardeşinin başarıları hakkındaydı. Rahmetli babasından hiç bahsetmemiști, ne zaman öldüğünü hiç bilmiyordu ve annesinden bahsettiği tek seferde de sadece yalın, kasvetli, kuru gerçekleri söylemişti.

Anne babası boşanmış ve annesi bir yıl sonra ölmüştü.

Jane ona sempati gösterince, Draco konuyu kapatmış ve bu konunun yasak bölge olduğunu ona açıkça belli etmişti.

Jane araştırmak istemiști ama o zamanlar soru sormamıştı, ihtiyaç duyduğunda ona güveneceğini kendine söylemişti. Şimdi, elbette, bunun asla olmayacağını biliyordu.

İlişkileri, en azından onun açısından, hiçbir zaman konuşmak veya paylaşmakla ilgili olmamıştı; seksle ilgiliydi. Belki de artık bir çift olmadıkları için konuşuyorlardı. Artık akıllarını başlarından alan, inanılmaz seks yapmıyorlardı... O zamanlar bile, onunla birlikte olmaya o kadar yatırım yapmış olmasına rağmen, bazen seksin ötesinde onları bir arada tutan şeyin ne olduğunu merak etmişti.

Kafasındaki düşünceleri silkeledi, sıradan bir yoruma fazla anlam yüklediği, onu olduğundan daha önemli hale getirdiği için kendine kızdı.

Ah, neyse, "giriş yasaktır" tabelaları artık onun için geçerli değildi. Artık doğru şeyi söylemeye çalışan nişanlısı değildi. Artık normal şeyler söyleyebilirdi. Eğer bu hoşuna gitmezse, artık önemi yoktu, diye düşündü, eskiden olduğu kadından olabildiğince uzaklaşmak istiyordu.

"Annenle, annenle mi gittin, annenle mi?" Onun bunun onu ilgilendirmediğini söylemesini bekliyordu, ama şaşırtıcı bir şekilde, bir süre durakladıktan sonra cevap verdi.

"Babam annemin beni götürmesine izin vermedi. Jamie doğduktan sonra da onu bırakamazdım zaten."

Jane, onun konuşmayı kesmesiyle birlikte bir anlık hayal kırıklığı hissetti. Dışarıda bırakılma hissini çok iyi hatırlıyordu. Uzun, gür kirpikleri yüzünden onun ifadesini göremiyordu, ama karanlık gözlerinin derinliklerinde pişmanlık gördü, muhtemelen ona bu kadarını bile söylediği için.

Kendinden tiksindi, onun iletişim eksikliğini normal kabul etmiş olmasına inanamıyordu, çünkü onların

"Jamie'yi hatırlıyorum," dedi, düğünden önceki gece tanıştırıldığı, sıska ve utangaç on üç yaşındaki çocuğu düşünerek.

"Ona büyük bir etki bıraktın," dedi Draco kuru bir şekilde, kardeşinin, Draco'nun onu kaçırmak için ne yaptığını öğrenmek istediğinde suçlayıcı bakışlarını hatırlayarak.

"Ailen boşandığında kaç yaşındaydın?" "On beş."

"O zaman Jamie kaç yaşında olurdu...?"

"Onlar evlendikten bir ay sonra doğdu. Adımlarına dikkat et. Orada bir..." Bebeği tutmayan eliyle, boşluğa adım atarken, ya da en azından beklenmedik bir şekilde 15 santim kadar geriye doğru sendeleyip sarsılarak yere düşerken, kadının dirseğini yakaladı.

"Teşekkürler... üzgünüm, nereye gittiğime bakmıyordum."

Hayır, ona bakıyordu. Onun bakılmaya değer olduğu şüphe götürmezdi, bu bariz gerçeği inkar etmenin bir anlamı yoktu ve şimdi yanaklarını ve çenesini karartan sakalları ona ekstra bir doğallık katıyordu... Doğallık düşünme, Jane, diye kendine sertçe söyledi. Bunun akıp gitmesine izin veremezdi.

bir zamanlar hissettiği takıntıya doğru. Hayır, o sadece yakışıklı bir adamdı — tamam, muhteşem bir adamdı — bir zamanlar ilişkisi olduğu bir adamdı.

Keşke dirseğini bıraksaydı!

Tanrı aşkına, bir dirsekte kaç tane erojen bölge olabilir ki?

"Ağırlaşmaya başlamış olmalı. Onu geri götüreyim mi?" Kollarını uzatarak, onun elinin cildini soyma hissini veren temasından kurtuldu ve çok bariz görünmeden dirseğindeki tutuşunu silkeledi.

Draco ona alaycı bir bakış attı. "Teklifin için teşekkürler ama sanırım başa çıkabilirim." Bebek onun sorunu değildi. Onun sorunu, kadının dudaklarına bakmaktan kendini alamamasıydı.

ALTINCI BÖLÜM

BEBEK, öfkeyle bağırmaya başladı ve kızaran yüzüyle tekmelemeye ve kıvranmaya başladı, bu da Draco'nun dikkatini öfkeli bebeğe çevirdi.

"Ne yaptım ben...?"

Draco'yu izlerken dudakları seğirdi, yüzünde her zamanki "her şeyi kontrol eden efendi" havası yoktu. Bunun yerine, başka birinde panik olarak adlandırılabilir bir şey vardı.

"Hiçbir şey, sadece aç. Onu geri götürüyüm."

Bu sefer tartışmadı, sadece İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Bebek, Draco'nun sıcak nefesi hassas cildine değdiğinde boynunda hissettiği titremeyi saymazsak, aralarında hiçbir drama yaşanmadan el değiştirmişti.

Jane kucağındaki bebeği sallamaya başladı. Sarayın önündeki geniş taş alana açılan bahçelerin alt terasına vardıklarında, "Neredeyse geldik," diye fısıldadı.

Bebek onun sesine tepki verdi ve ses seviyesi azaldı. "Emziriyor musun?"

Bu soruyu sormaktan rahatsız görünmüyordu, ama Jane yüzü kızarana kadar boynuna kadar sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordu, utançtan değil utandığından değil, suçluluk duyduğundan yüzü kızardı.

Bu, ona gerçekleri anlatmak için bir başka fırsattı. Bu, suçluluk duyulan bir sır ya da herhangi bir sır değildi.

Elbette bir sırrı vardı, ama bunu onunla paylaşmak için hiçbir neden yoktu. "Hayır, ona ben beslemiyorum."

"Bunun her zaman kolay olmadığını anlıyorum."

Anlıyor muydu? Emzirmeyi araştırmış olabileceği konusunda araştırma yaptığı önerisi, elinde huysuz bir bebek tutmasaydı onu güldürebilirdi. "Ah, Livia geldi."

O rahatlamış gibi görünüyorsa, Jane milyon kat daha fazla rahatlamıştı.

"Livia size dairenizi gösterecek." Adam, koyu renkli pantolonlu takım elbise giyen ve Jane'in oldukça acımasızca, aşırı istekli bir ifade olarak yorumladığı diğer kadına döndü. O bunu bilmeliydi, çünkü bir zamanlar kendisi de öyle giyinmişti.

"Bu taraftan lütfen, Bayan Smith. Umarım yolculuğunuz yorucu geçmemiştir?"

Kadın, çekici bir gülümsemeyle kenara çekildi ve Jane'in süslü oyma çift kapıdan önce geçmesine izin verdi.

Sanki başka bir dünyaya girmiş gibi hissetti. Ayağa kalktı ve başını geriye doğru eğerek, başının üzerinde kilometrelerce yükseklikte sanki süzülüyormuş gibi görünen tavanı seyretti.

Duvarların yaldızlı ve sıvalı kısımları sanat eserleriyle süslenmişti, geri kalan duvarlar ise sıva ile değil, defne yaprakları ile boyanmış devasa aynalarla kaplıydı.

Klasik heykeller, Roma profilli ve alabaster yüzlü kadın büstleri, dramatik bir oyma merdivene çıkan devasa girişin her iki yanındaki kaidelerin üzerinde duruyordu. Yine zemindeki gibi mermerden yapılmış, birinci kat galerisine kadar uzanan ve orada ikiye ayrılan merdiven, gözleri yukarıdaki cam kubbeye çekiyordu.

Tüm bu klasikliğin ortasında, büyük ve dramatik parçalardan oluşan, canlı renkli ve ultra modern temiz çizgilere sahip mobilyalar vardı. Klasik kaidelerin altında bulunan iki büyük kanepeler zümrüt yeşili, yüksek çelik çerçeveli kitaplık ise çarpıcı bir kırmızı renkteydi.

Jane, detayların hiçbirini algılayamadan bakakaldı.

Gülümseyerek sessizce duran diğer kadın, onun hayranlığını anlıyor gibiydi.

"Restorasyon sırasında birçok keşif yaptılar, ama eminim şu anda rehberli bir tur istemiyorsunuzdur. Bu taraftan lütfen."

Jane'i, antik heykeller ve sanat eserleriyle süslü bir koridordan geçerek, hiç de antik olmayan bir asansörün bulunduğu kapıya götürdü. Asansör, Jane'in hoşuna giden bir şekilde, birkaç saniye içinde onları başka bir kata çıkardı. Jane, kapalı alanlardan hiç hoşlanmazdı.

Bu koridor, gündüzleri çok aydınlık olmasını sağlayan pencerelerle çevriliydi, ama o anda karşı duvarda sıralanan apliklerdeki düşük voltajlı ışıklar koridoru aydınlatıyordu.

"İşte geldik." Kapıyı açtı ve Jane içeri girerken bekledi. İçerisi yatak odası değil, geniş bir oturma odasıydı. Mobilyalar moderndi ama gösterişli değildi, sadece soluk sıva rengine boyanmış duvarlara uyan, yüksek kaliteli zanaatkarlar tarafından yapılmış mobilyalardı.

"Oh, endişelenme," dedi Jane'in bakışlarının yönünü görünce. "Balkon çocuklara karşı güvenlidir." Kapıların sırasına başını salladı. "Onun yaşında bu bir sorun değil," diye gülümseyerek ekledi. "Küçük bir mutfak var."

Bir kapıyı iterek açtı ve Jane beyaz ve parlak bir izlenim edindi.

"Diğer kapılar yatak odası ve çocuk odası, bunlar birbirine bağlı, banyo ise ortak. Umarım bu uygun olur? Oyun odası da var, kullanmak isterseniz, ama muhtemelen o henüz o yaşta değil."

Jane, kadının bir kapıyı açarak, herhangi bir çocuğun hayalindeki cennet gibi görünen parlak sarı boyalı bir odayı ortaya çıkarmasını izledi. Bir duvarda bir dizi çizgi film karakteri, diğerinde ise düzenli bir şekilde istiflenmiş raflar

Odanın ortasındaki sandalyeli alçak masa boştu, ama odanın etrafına dağıtılmış kutulardaki oyuncaklarla dolu olduğunu hayal edebiliyordu. Ahşap sallanan atın üzerinde oturan bir çocuk hayal etti.

Draco'nun koyu saçlı ve gözlü bir çocuk.

Boğazında bir yumru hissederek arkasını döndü ve Mattie'yi kollarında yukarı aşağı sallamaya başladı.

"Haklısın. Sanırım bu seferki o olanakları kullanmayacak..." Kapının kapandığını duydu ve sevindi.

"Birini çağırıp eşyalarını açmasını isteyeyim mi?" Diğer kadın, Jane'in daha önce fark etmediği köşede yığılmış valizleri işaret ederek başını salladı.

Draco'nun arabasının halledileceğine dair kendinden emin tavrı, bagajları ondan önce gelmiş olduğu için haklı çıkmıştı. Katlanmış bebek arabasını aldı ve tecrübeli bir hareketle tek elle açtı, sonra Mattie'yi içine koydu.

"Hayır, gerek yok," dedi, emniyet kemerini takarken. "Ben kendim yerleştiririm." Yerleştirecek çok fazla şey yoktu. Mattie'nin eşyaları bagaj hakkının çoğunu kaplıyordu. "Bu kesinlikle... şey..." Elini odanın içinde odayı ifade eden bir hareketle elini salladı "...mükemmel, ama sanırım," tereddütle başladı, "bir hata olabilir mi?" diye sordu, tekrar kontrol etme ihtiyacı hissederek. "Ben konferans için buradayım. Misafir değilim. Benim olmam gereken yer..." Kurs ayrıntılarını bulmak için ceplerini aramaya başladı.

"Bay Andreas, oradaki konaklama yerinin bir bebek için uygun olmadığını düşündü." Kadın, şişman yumruğunu ağzına sokmuş, yüzünde çok ciddi bir ifadeyle duran Mattie'ye sevgiyle baktı. "Yeğenim de onun yaşında. O da çok güzel bir bebek. Oh, buzdolabı istediğiniz mama ve sizin için bazı temel ihtiyaçlarla dolu."

Jane, çevrimiçi formu doldururken bunun hoş ve düşünceli bir jest olduğunu düşünmüştü. Bu sayede bagajında çok yer kazanmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi, gösterilen nezaketten tamamen etkilenmiş bir şekilde. "Özel muamele gördüğümü hissediyorum," diye itiraf etti suçluluk duyarak.

"Hiç de değil. Akşam toplantılarının geç saatlere kadar sürebileceğini biliyorum ve bu dairelerin daha uygun, çok daha sessiz ve daha az rahatsızlık vereceği kararlaştırıldı."

Jane rahatladığını hissetti. İnsanlar bebekler hakkında güzel şeyler söylerlerdi, ama iyi bir gece uykusu söz konusu olduğunda daha az toleranslıydılar ve kim onları suçlayabilirdi ki? Uykusuz, gözleri ağırlaşmış insanların ona düşmanca bakışları altında kahvaltı yaparken kendini hayal etmişti.

Burada Mattie, kendisinden başka kimseyi rahatsız etmezdi ve uyku düzeninin bozulmasına oldukça iyi uyum sağlamıştı. Akşam toplantılarına gelince, pek fazla katılabileceğini sanmıyordu.

"Bu..." Durdu, kararsız kaldı. Bir yandan, bu durum onun eşitlikçi ilkeleriyle uyuşmadığı için suçluluk duyuyordu, ama diğer yandan her şeyin ona ve Mattie'ye, hayal bile edemeyeceği bir şekilde uyarlanmış olmasından çok mutluydu.

hayal edemeyeceği bir şekilde her şeyin kendilerine ve Mattie'ye göre ayarlandığından çok mutluydu. "Üzgünüm, kendimi tekrar ediyorum, ama bu gerçekten mükemmel."

Mükemmel, ama bir muamma, mükemmel bir çocuk odası, ne biliyordu ki? Bu onun dünyası değildi. Belki de milyarderler böyle yapıyordu, misafirlerinin bebeği olması ihtimaline karşı bir çocuk odası hazırlıyorlardı. Belki de bu, bir aşçıdan vegan seçenek sunmasını istemek kadar basitti.

Ya da belki daha basit bir şeydi — bu oda grubu tarihsel olarak bir çocuk odasıydı ve

Dekoru ve tesisleri yenilemişlerdi. Draco ve kardeşi bu odaları kullanmış olabilir miydi?

Genç Draco'nun görüntüsü gözlerinin önüne geldi, onun çocukluğunun o kadar da mutlu geçmediğine ve bunun sadece parçalanmış bir aile senaryosundan daha fazlası olduğuna dair muhtemelen yanlış olan düşüncesi de. Bu konuyu fazla düşünüyordu — sadece Draco'yu düşünmek bile fazla düşünmekti!

Bunu kabul ettiğinde, heyecan verici bir tanıtım konuşmasının ötesinde, Draco'yu görmek zorunda kalmayacağını kendine söylemişti.

Gerçekten öyle mi düşünmüştün yoksa umut mu ediyordun? Bu sorunun aklına bile girmesine izin vermedi.

Hayal ettiği senaryoda, odanın arkasında oturmuş, diğerleriyle birlikte nazikçe alkışlıyordu.

Yaşlı kadın gülümsedi ve Jane'in sormadığı soruyu anlamış gibi görünüyordu, ama onun her hücresiyle kaybının acısıyla mücadele ettiğini anlamamıştı.

, gizli bir ses tonuyla ekledi: "O sırada burada değildim, ama burası eski çocuk odasıydı ve tekrar öyle olması planlanıyordu..."

Livia'nın pürüzsüz yüzünde utangaç bir ifade belirdi, durakladı, beyaz gömleğinin kar beyazı yakasını düzeltti ve fazla konuştuğunu fark eden birinin zoraki profesyonel tavrıyla ekledi: "Personel hâlâ bundan bahsediyor. Burası için üzücü bir dönemdi."

Jane donakaldı... Üzücü bir dönem. Kadın, kaçak gelin olayının ardından yaşananları mı kast ediyordu? İçinde bir tedirginlik hissetti. Doğru kararı verdiğini biliyordu, ama olayın ardından kendi duygularıyla uğraşmakla o kadar meşguldü ki, hiç tanımadığı insanlar üzerinde bir domino etkisi yaratabileceğini düşünmemişti.

Draco'nun kızgın olduğunu biliyordu... ama kalbinin etkilenmediğini de biliyordu. Nasıl etkilenebilirdi ki? Onun kalbini hiç kazanamamıştı. Egosu ise başka bir konuydu.

"Eminim bir gün burada bebekler olacak." Bu yorum, gizli bir gülümsemeyle söylendi. "Ve bu arada sana çok yararlı oldu."

Bebekler olacak!
Ama benimkiler değil.

"Gerçekten çok güzel. Minnettarım. Mattie'yi yıkamadan önce biraz etrafı keşfedeceğim." Gülümsedi, diğer kadının "yalnız kalmak istiyorum" anlamına gelen bu pek de ince olmayan imayı anlayacağını umarak.

Gerçekten de öyleydi! Bütün gün yorucu geçmişti ve üstüne üstlük, cehennem gibi bir yolculuğun ardından dinlenmeye ihtiyacı varken, Draco'ya doğru yürümüş ya da arabayla çarpmıştı ve bu, onun hoşuna gitmeyecek kadar gerçekçiydi.

Draco, onun kendisini öldürebileceğini fark etmemiş gibiydi... O anı düşünmek bile midesini şiddetle titretmişti.

Draco, onun şimdiye kadar tanıştığı... sevdiği... en canlı insandı. Artık ona aşık olmaması, onun bu dünyada olmaması ihtimalini kabul edemediği gerçeğini değiştirmiyordu.

"Eğer bir şey dilemek istersen..."

Draco'yu düşünmeyi bırakmak istiyorum.

Bu durumda buraya gelmek pek de iyi bir fikir değildi.

"Ben iyiyim," dedi neşeyle.

Jane'in rahatlamasına neden olan şey, kadının kapıya doğru ilerliyor gibi görünmesiydi ve Jane de kibarca aynı hareketi yaptı. "Çok teşekkür ederim."

* * *

Sonunda yalnız kaldım, diye düşündü, odanın içinde etrafına bakınarak. Düşüncelerini pratik konulara odaklayarak tehlikeli konulardan uzak durmaya karar verdi, çantaları bırakıp Mattie'yi yatırmaya öncelik verdi. Bebeği iyi beslendi. Banyoda hareketlenerek tekmeledi ve su sıçrattı, ama onu kurulayıp uyku tulumunu giydirirken gözlerinin ağırlaştığını görebiliyordu. Onu omzunda salladı, yumuşak bir şekilde şarkı söyleyerek küçük vücudunun gevşeyip uykuya daldığını hissedene kadar.

Onu dikkatlice beşiğine yatırdı ve odadan parmak uçlarında çıktı, kapıyı aralık bıraktı.

Kadının sözlerini kafasından atmaya çalışsa da, Jane ve Draco'nun asla sahip olamayacakları çocuklar için döşenmiş bebek odasında dururken, o sözler Jane'in kafasında yankılanmaya devam etti.

Draco'nun çocukları olacağına dair ima etmişti. Bu yorum, Draco'nun evlenme planları olduğu anlamına mı geliyordu? Koruyucu bir eliyle karnına dokunan Jane, gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti... Öfkeyle gözyaşlarını sildi.

Mattie'yi kontrol etmek için bebek odasına geri döndü ve kızarık yüzüyle uyuyan çocuğa bakarken koruyucu sevgiyle kalbi kabardı. Küçük ama iyi donanımlı mutfağa geri dönerek, beslemek için kullandığı eşyaları kaldırdı ve onu beslemek için çektiği sandalyeyi geri itti. Açık pencereden hafif bir esinti, lavanta kokusunu çamların tuzlu kokusuyla karıştırarak içeriye taşıdı.

Nostalji ya da pişmanlık duymamalıydı. Draco'ya çocuk sahibi olamayacağını söylemek zorunda kalmadığı için rahatlamalıydı.

Bu, onun da kaçındığı bir kabus senaryosuydu. Cümle kafasına takıldı.

Eminim bir gün burada bebekler olacak.

Pencereyi bir çırpıda kapattı ve tüm ev ses sistemi ile donatılmış olmasına rağmen, hala derin uykuda olan ve hafifçe horlayan Mattie'yi kontrol etmek için geri döndü.

Gülümseyerek ona bir öpücük gönderdi ve beşiğin üzerindeki kelebek mobiline kafasını çarptı.

Mattie'nin kıyafetleri valizin çoğunu kapladığı için kendi eşyalarını çıkarmak uzun sürmedi. Tabii ki şimdi birkaç kutu daha getirebileceğini biliyordu.

birkaç bavul getirebileceğini biliyordu.

Geniş gardıropta asılı duran birkaç yalnız eşyaya baktı.

Orada durup şimdi ne olacağını merak etti.

Uygun bir şekilde hevesli ve iyi huylu görünmek için gayri resmi akşam yemeğine gitmesi gerektiğini biliyordu, ama o bunun isteğe bağlı olduğunu söylemişti ve

Mattie'yi dışarı çıkarmak mümkün değildi. Sahte olduğu ortaya çıkacağı anı ertelemek o anda cazip geliyordu.

Her ne kadar açlıktan ölse de.

Buzdolabında açlığını gidermek için mama dışında başka bir şey var mı diye düşünürken, kapının çalınması karnının gurultusunu bastırdı.

Kapının diğer tarafındaki kız kendini tanıttı. "Ben Val, kreş hemşiresiyim. Aslında tam olarak değil. Kardeşime arılarla ilgili yardım ediyorum."

"Anladım," dedi Jane, kızın yoğunluğundan eğlenerek, arılardan bahsetmesinden kafası karışarak ve mükemmel İngilizcesinden etkilenerek. "Ama misafirler bebek bakıcısına ihtiyaç duyduğunda yardım ediyorum. Çok deneyimim var. Beş küçük erkek kardeşim var. İsterseniz küçük çocuğa bakmak için buradayım, ama akşam yemeğine gitmek istemiyorsanız, yemeğiniz buraya getirilecek."

"Ben..." Jane tereddüt etti ve kızın girmesi için kenara çekildi. "Lütfen içeri girin. Mattie uyuyor ve normalde akşam beslenmesinden sonra birkaç saat uyur."

"Oh, ne şanslısın!" Val neşeyle haykırdı. "En küçük kardeşim hala geceleri iki kez uyanıyor!"

"Bak, teklifin çok düşünceli." Jane durakladı, kızın gönüllü olarak teklif etmiş olmasının pek olası olmadığını fark etti - bu onun işi idi. "Giysilerim üzerinde değil."

Yolculuktan sonra buruşuk ve kirli hissedenden Jane, kot pantolonuna ve gömleğine işaret etti kot pantolonunu ve gömleğini işaret etti, 'giyinik' olsa bile pek etkileyici olmayacağını düşündü.

"Sorun değil. Akşam yemeğine inmek istemersen bile, sen düş alırken ben burada kalabilirim."

"Muhtemelen Mattie'yi duyacağım, ama aslında bu harika olur," dedi Jane, minnettarlığını gülümsemeyle ifade ederek. Mattie'yi dinlemeden düş almak harika olurdu.

"Akşam yemeği saat yedi buçukta mı servis ediliyor?"

Val, Jane'in yüzünü gördü ve gülümsedi. "Gece geç saatlere kadar sürmez herhalde, sakallı yaşlı adamlar çok fazla." Utangaç bir ifadeyle, "Kusura bakma, kabalık ettim. Sakalları severim aslında," dedi.

Jane güldü ve kız rahatlamış görünüyordu. "Burada duş almak istersen sorun değil."

Kafa karıştırıcı kontrolleriyle duş, kulübesindeki banyonun iki katı büyüklüğündeydi... Aslında, yatak odasının. Jane, sıcak su fişkirirken boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği hissedebiliyordu omuzlarındaki düğümlerin gevşemeye başladığını hissetti ve bu lüksün tadını çıkarmaya izin verdi. En son ne zaman duşta uzun süre kaldığını hatırlayamıyordu ve uzun zamandır uzun, lüks bir banyo yapmamıştı.

Sonunda kendini zorlayarak odadan çıktığında, yeni bir kadın olmasa da, en azından daha az gergin olduğunu hissetti. Yumuşacık bornozlardan birine sarınarak, önce derin uykuda olan Mattie'ye bir göz attıktan sonra yatak odasına geri döndü.

Belki akşam yemeğini atlayıp sadece bir bardak süt içecekti. Yarım saat önce açlıktan ölüyordu ama şimdi iştahı kaçmıştı. Genellikle o kadar meşguldü ki, nadiren oturup yemek yerd, bunun yerine sandviç veya başka bir şey atıştırırdı. Bazı günler yatağa girip yemek yemeyi unuttuğunu fark ederdi; yataktan kalkıp sandviç yapmak veya bir bardak süt içmek için kendini zorlardı ama çoğu zaman bunu başarırdı.

Eğer yapmasaydı, gardıropta asılı duran giysiler zaten olduğundan daha da kötü dururdu, diye düşündü, seyahatten kırıışmış çamaşır sepetindeki kıyafetleri ve boy aynasında kendi görüntüsünü görmemeye çalışıyordu.

Kursla ilgili çevrimiçi bilgilendirme paketinde çamaşır yıkama imkanı olduğu yazıyordu, bu da bebekle seyahat ederken hem rahatlatıcı hem de zorunlu bir şeydi, bu yüzden Jane, birkaç askı ve bir çekmeceyi kaplayan önemsiz gardırobunu pek dert etmiyordu.

Aceleyle temiz iç çamaşırları, birçok giysisi gibi belinde çok bol duran kot pamuklu bir etek ve beline bağlanan, turuncu lekelerle süslenmiş soluk mavi bir kolsuz bluz seçti. Düğüm atarak bağladı ama yine de biraz açık kalarak belinin bir kısmını gösteriyordu. Gömlek ipek gibi görünüyordu ama değildi, bu yüzden fiyatı da ucuzdu.

Saçını hızlıca taradıktan sonra, ayaklarını bir çift sandalete soktu ve genç kızın telefonuna baktığı oturma odasına koştu. Jane içeri girdiğinde, kız telefonu cebine geri koydu.

"Akşam yemeğine gitmemeye karar verdim," dedi hemen. "Tabii ki, sana akşam yemeği gönderteceğim."

"Aslında sadece bir sandviç... Yemek yedin mi? Akşam yemeğini engelliyor muyum?"

"Oh, ben çoktan yedim. Akşamları görevli personel için her zaman sandviç, salata ve benzeri şeyler hazırlanır." Sihirbaz gibi cebinden bir elma çıkardı.

"Harika. Bana yolu tarif eder misin? Mattie ile oturmak senin için sorun olmazsa, gidip kendime bir şeyler alacağım."

"Sorun değil, ama sen misafirsin." Kız şüpheli bir ifadeyle baktı.

"Gerçekten, yarın gelmeden önce biraz bacaklarımı uzatıp etrafı tanımak iyi olur.

Yarın için. Bana mutfağın yolunu gösterin yeter."

"Aslında, çok daha hızlı bir arka yol var — koridorun sonundaki asansör, geldiğiniz asansör değil. Kapıdan çıkınca sağa dönün ve sonuna kadar yürüyün. Kaçırmanız imkansız. Sizi doğrudan oraya götürecektir."

"Uzun sürmez, Mattie uyanırsa..." Telefonunu çıkardı ve genç kadına numarasını verdi.

"Kaçırmam" Jane'in görüşüne göre klasik bir son sözdü, ama aslında kaçırmadı ve kısa bir süre sonra kendini ana mutfakta değil, uzun bir masanın üzerine yemeklerin dizildiği bir antre odasında buldu. Bol miktarda yemek kalmıştı ama oda boştu.

Plastik örtülerin altında sandviç ve salatalardan çok daha fazlası vardı, ısıtılmalı bir arabada birkaç sıcak yemek de vardı, ama Jane bunlardan kaçındı. Artık açlık hissini tamamen kaybetmişti, ama yemek yemesi gerektiğini fark etti.

Bir tabakta füme somonlu sandviçlerle, doğrudan kreşe geri dönmeyi planlamıştı, ancak ahır tarzı bir kapının önünden geçerken, odaya hafif bir esinti girmesi için üst kısmı açık olan kapıda durdu ve aniden o tatlı kokulu havayı solumak için bir özlem duydu.

Alt kısmını dikkatlice açtı, kapıyı arkasından kapattı ve dışarıya, avluya benzeyen bir yere çıktı.

dışarıya, avluya benzeyen bir yere çıktı. Üstünde birkaç kat yükseliyordu. Hiçbir pencerede ışık yoktu; sanki ona bakan boş siyah gözler gibiydiler.

Merkezdeki alanda, onun görebildiği kadarıyla, özenle bakılmış bir mutfak bahçesi vardı ve bu, onu dışarıya çıkaran dışarı çıkmasına neden olan kokuyu açıklıyordu. Uzakta yüksek bir taş kemer vardı ve ay ışığı içinden süzülüyordu.

Açıklıkta merakla dururken, ay ışığıyla aydınlanan bahçelerin manzarası, bir dizi

görmediği bir kıyı şeridinde geri çekilen dalgaların çok da uzak olmayan sessizliği ile harmanlanan çeşmeler.

İstemedi, lavanta çiçeklerinin bacaklarına değdiği, akşam havasını kokularıyla dolduran, taş döşeli yollardan birinde dolaşırken, kemerin hala görünür olup olmadığını kontrol etmek için arkasına baktı. Referans noktasını kaybetmek ve kaybolmak istemiyordu.

Acı bir sesle içinden güldü. Draco hayatına geri döndüğü anda yolunu çoktan kaybetmişti. Onunla ilgili bir şey, düzgün düşünme ve mantıklı kararlar verme yeteneğini engelliyor gibiydi.

"Buraya gelmek kötü bir fikirmiş diye düşünmeye başlıyorum. Başlamaya mı?" diye alaycı bir şekilde sordu, büyüü ortama bakarak ironik bir şekilde güldü. Kimi kandırıyordu ki? Bunun kötü bir fikir olduğunu başından beri biliyordu.

Ama yine de geldim.

Kendisine bunun mantıklı bir seçim olduğunu, başka seçeneği olmadığını söylemişti, ama gerçekte istediği zaman hayır diyebilirdi. Bundan kurtulabilirdi, ama yapmadı.

"Neden?" diye sordu kendine, sonra sanki sorusunun cevabını engelleyebilecekmiş gibi gözlerini kapattı.

Draco bir uyuşturucu gibiydi. Onu sisteminden çıkarmak için birdenbire bırakmıştı ve bu çok acı vericiydi. Onu geri alamazdı.

Kendine bunu yapmayacağını şiddetle söyleyerek, sandaletinin burnunun kaldırımındaki düzensiz bir çıkıntıya takıldığını, onu geride bırakana kadar fark etmedi.

Hayal kırıklığıyla mırıldanarak küfretti ve ay bulutların arkasına kayarken geri dönüp onu almaya çalıştı.

Ani karanlık o kadar yoğundu ki, sanki biri ışığı kapatmış gibiydi. Hareketsizce durdu ve gözlerinin ışığa, daha doğrusu ışığın yokluğuna alışmasını bekledi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gözlerinin alışmasına gerek kalmadı. Ay yeniden ortaya çıktı ve büyüleyici bahçeleri ve artık yalnız olmadığını ortaya çıkardı.

Kalbi bir anda hızla çarpmaya başladı, sonra boğazına kadar çıktı, omurgasından aşağı kayan çaresiz, ilkel bir titreme hissetti ve şoktan geri çekilmeye bile cesaret edemeden titredi. Sanki gizli düşünceleri onu çağırması gibi, kafasındaki değil, gerçek, etten ve kemikten olan Draco, birkaç metre ötede duruyordu, bir elinde şarap şişesi, diğer elinde kadının sandaleti vardı.

"Ayakkabının uyup uymadığını burada mı göreceğim?"

Ona doğru bir adım attı ve parmaklarından onu kaptı... Bir saniye boyunca elini bırakmadı. Daha da rahatsız edici olan ise, Jane'in bir saniye boyunca onun elini bırakmasını istememesiydi.

Tek ayak üzerinde dengede durarak, ayağını sandalete geri soktu, gözlerini ondan ayırmadan, tıpkı saldırmak üzere olan tehlikeli bir orman kedisinden gözlerini ayırmadığını gibi.

"Keşke o kadar şanslı olsan" diye alay etti kafasındaki ses.

Ancak bu benzetme o kadar da abartılı değildi. Onun hakkında oldukça... patlayıcı bir şey vardı, diye karar verdi, gözleri elindeki şişeden tekrar yüzüne kayarken, koyu gölgeler ve açık kabartmalarla dolu, çarpıcı güzellikte bir karakalem eskiz gibi mükemmel simetrisine hayran kaldı, gölgeli çenesi keskin havasına katkıda bulunuyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye huysuz bir sesle sordu, bu da onun koyu kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırmasına neden oldu. "Yani, burası senin evin, tabii ki buradasın," diye çabucak ekledi, gölgelerin utangaç kızarıklığını gizlediği için mutluydu. "Senin tanışma yemeğinde olacağını düşünmüştüm."

"Ev sahibi olarak mı?"

Kız başını salladı ve adam, kızın bakışlarının yöneldiği, elindeki açılmış şişeyi izledi. "İyi yönetimin sırrı yetki devretmektir ve senin orada olacağını düşünmüştüm."

"Görünüşe göre ikimiz de yanılmışız," dedi, uzun ve ince vücudunu gözleriyle taramaktan kendini alıkoymaya çalışarak ve muhtemelen elindeki şarap şişesiyle bağlantılı olan, derin gözlerindeki pervasız parıltıyı görmemeye çalışarak.

gözlerindeki pervasız ışıltıyı görmemeye çalışıyordu.

Onun çok içtiğini hatırlamıyordu. "Merak etme, sarhoş değilim, en azından şimdilik."

Sözleri neredeyse bir tehdit gibi geliyordu. Bakışları buluştu ve onun karanlık, parıldayan bakışlarının ateşli özelliği, kadının midesini sıkıştırıp çarpıtmaya başladı.

Bakışları, ateşli buklelerden oluşan bir haleye dönüşen ıslak saçlarını süzdü, sonra gözleri tekrar yüzüne odaklandı. "Benden kaçıyor muydun?"

Bu öneriyi gülerek geçiştirme çabası, kendi kulağına bile oldukça zayıf geldi. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim," diye karşılık verdi.

bunu yapmadı çünkü bu çok saçma olurdu. "Bu gece gitmeliydim," diye itiraf etti.

Elindeki şişeye bakıp kaşlarını kaldırdı. "Kutlama mı?" "Göreceğiz."

Adamın sözlerinin gizli anlamını düşünmek ya da sinirlenmek istemedi... Aslında, o kadar gizli miydi? Yatakta onu bekleyen sıcak bir bedenin görüntüsü birden midesini bulandırdı.

"Detayları bana anlatma."

O güldü. "Ben her zaman mutluluğun ayrıntılarda yattığını düşünmüşümdür."

Son dört yıldır Draco'nun sevişmesinin mutluluğunu ve ayrıntılarını hatırlamamaya çok uğraşan Jane, boğazını temizledi. "Hâlâ bu gece neden gitmediğini söylemedin."

"Senin bu kadar... Aslında, bu gece çoğunlukla uzmanlar var, harika insanlar ama biraz... yoğun olabilirler. Yarın daha çeşitli bir grup gelecek, daha rahat olacaklar."

Kafasında kötü bir düşünce oluşmaya başladı. Bütün bunlar intikam için miydi? Uzmanların arasında kendini bulduğunda, onun onu küçük düşürmesini, cehaletini ortaya çıkarmasını görmek için mi buraya getirilmişti? Bir an sonra bu düşünce için kendini suçlu hissetti. Draco'nun çevreci kimliğinin bir pazarlama hilesi olmadığını, onun gerçek bir tutkuya sahip olduğunu ve onu aptal durumuna düşürmek isteseydi orada olup bunu izleyeceğini bilmek için yeterince internet araştırması yapmıştı.

"Ben uzman değilim," diye sertçe belirtti, eski davranış kalıplarına geri dönmemeye kararlıydı. Uysal sessizliği çoktan geride kalmıştı.

"Hayır, değilsin." Onu biraz çıldırtma konusunda hariç. Onun nesi vardı böyle? Koyu renkli gözlerini kısarak, elinin boğazının dibine gittiğini izledi ve mavi damarlı nabız noktasını öptüğünü hatırladı.

Onun için duyduğu arzu hiçbir zaman mantıklı gelmemişti. Bu arzu her zaman onu tüketmişti ve o da hiçbir zaman bir kadın tarafından tüketilmeyeceğine yemin etmişti.

"Bu gece kendimi rezil etmemi mi istedin?"

Bu suçlama, onu, canlı parlaklığıyla opalimsi bir ışıltıyla parıldaayan göbeğin bir parçası

"Neden bunu isteyeyim ki?" diye sordu yavaşça. "Belki biraz intikam almak için...?"

"Sıkıcı bir akşam ve kendini aciz hissetmek, düğün töreninde terk edilmekle kıyaslanamaz."

Suçluluk duygusu yanaklarına yayıldı ve düşmanlığı pişmanlığa dönüştü - kararından pişman olduğu için değil; doğru karar olduğunu biliyordu, ama keşke daha önce verseydi diye düşünüyordu.

"Üzgünüm."

"Pardon?" Bu kelimeyi düşündü. "Oh, o zaman sorun yok," dedi yavaşça. "Zorlayıcı kontrol ile ilgili, benim yüzümün olduğu makaleyi kaydettin mi?"

"Ne?" Gözleri dehşetle büyüdü. "Ama bu doğru değil! Ve senin basın bültenin." Bu onun bülteni değildi - gizemli kaynaklar Draco'yu tüm olaydan ustaca uzaklaştırmayı başarmıştı. Hikaye daha sonra uygun bir iyi haberle gömüldü - kim kraliyet bebeğini sevmez ki?

"Ne zaman gerçekler iyi bir hikayenin, ya da bu özel durumda, imaların önüne geçti?" dedi, kulağına tüm bu olay hakkında şaşırtıcı derecede rahat geliyordu. "Karşılıklı anlaşma hikayesi herkes tarafından kabul edilmedi. Sanırım kimse senden tartışmaya katkıda bulunmanı istemediği için kendimi şanslı saymalıyım."

"Kimse beni bulmadı ve ben seni asla zorba olarak nitelendirmezdim!" diye öfkeyle haykırdı.

"Daha önce söyledin."

Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Evet, bu farklıydı. Az kalsın seni ezip geçiyordum. Ben... sen..."

Adam kaşlarını kaldırdı.

"İmkansız!" diye patladı kadın. "Senin oldukça otoriter olduğunu ve kadınlara takım elbiselerine gösterdiğin saygıyla davrandığını biliyorum, ama sen zorba değilsin, hayatta olamazsın ve..."

Yavaşça ısıklık çalarak sözünü kesti. "Eğer ihtiyacım olursa, karakter referansı için nereye gitmem gerektiğini çok iyi biliyorum!"

"Kimse beni bulamadı, ama bulsalar, karakter suikastına katkıda bulunmazdım!" diye öfkeyle haykırdı. "Ve suçlu sen değildin, bendim, ve seni incitmek istemedim, Draco, gerçekten istemedim, ama doğru olan şeydi, bunu biliyorsun, yatak odası dışında," dedi ve hemen bu düşünceyi, en azından yatak odası kısmını dile getirmemiş olmayı diledi, çünkü gözleri anında karardı ve havadaki gerginlik ensesindeki ince tüyleri diken diken etti.

"Ortak hiçbir yanımız yoktu."

"Yatak odası dışında," diye kışkırtıcı bir şekilde ekledi.

"Bu uzun sürmez. Şimdiye kadar ayrılmış olurduk."

"Senin gibi geleceği görebilme yeteneğim yok, özellikle de hiç gerçekleşmemiş bir geleceği."

Hayal kırıklığını iç çekerek ifade etti. Bu konuşma bir döngüye girmişti. "Bak, geçmiş kurcalamanın bir anlamı yok. Sen kızgınsın, ben kötü davrandım ve sen bir nottan daha fazlasını, bir özrü hak ediyorsun."

"Bir not!" Koyu renk saçlarını salladı. "Not falan yoktu."

Jane çıplak parmağını ovuşturmaya başladı. "Yüzüğüyle birlikte koydum, yüzüğü aldın mı?" Değerli eşyanın kaybolduğu düşüncesi onu dehşete düşürdü, onun yüzüğü sakladığını veya sattığını düşünebileceği düşüncesi de öyle.

O başını salladı. "Teslimat notunu okudum. Paketin geldiğini biliyordum ama açmadım."

"Oh, tamam... Peki, özür dilediğimi belirten bir not yazdım."

"Çok uzun zaman önceydi. Pişmanlık duyulmasına gerek yok. İkimiz de hayatımıza devam ettik."

Gözlerini indirdi ve başını salladı. "Biliyorum."

"Sen de başka bir hayat mı buldun? Babasını ne zamandır tanıyordun...?"

"Robert. Çok uzun zamandır değil."

Onun kasıtlı belirsizliği karşısında yüzü sertleşti. "Yani evliliğimiz gerçekleşmediğinde seni teselli etmek için beklememiş miydi?"

Bir an için soruyu olduğu gibi kabul etti ve düşünlerinden kaçtıktan sonra nasıl hissettiğini hatırladı.

Sonra onun sözlerinin altında yatan anlamı anladı.

"Benim kararında başka kimse yoktu..." "Beni düğün töreninde terk etmek."

Kız, yüzünü buruşturdu ama sonra çenesini kaldırdı. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?"

Adam umursamazca omuz silktilti. "Sadece geçici bir düşünceydi." Çocuğun varlığını öğrendiği andan itibaren onu işkence eden bir düşünceydi. "Yürüyor mu? Çocuk?"

"Mattie."

"Evet, Mattie."

"Hayır, henüz çok küçük, ama kitaplara göre hayatın gerçekten değiştiği an o zamandır."

"O zaman kulübeniz uygun olacak mı?"

Çenesini kaldırdı. "Kır evi mükemmel!" dedi, gözlerinde tehlikeli bir ışıltıyla. "Parası olsa bile başka bir yerde yaşamak istemezdim."

"Zorlanıyor musun?"

"İyi idare ediyoruz. Ev Robert'ın büyük teyzesine aitti." Ve şimdi Mattie'nin mirasıydı.

Biriktirebildiği az miktar para kendi evini satın almasına yetmeyebilirdi, ama Mattie on sekiz yaşına geldiğinde kiralık bir evde, belki de köyün yakınlarında yaşamaktan memnun olacaktı.

"Yani ipotek ya da kira yok." Ama başka birçok fatura vardı. "Mattie'nin yanına dönmeliyim. Val çok sevimli ve yetkin birine benziyor, ama ben sadece birkaç dakikalığına bir şeyler atıştırmak için uğradım..."

Gözleri, ezilmiş bir sandviğin kalıntılarını tutan eline gitti. "Kelimenin tam anlamıyla öyle görünüyor," diye mırıldandı, sonra keskin bir sinir tonuyla ekledi, "Neden odanda yemek seçeneği sunulmadı?"

O, soruyu "kafalar uçacak" tarzında sorduğu için, kadın hemen ekledi: "Öyleydi, buradaki herkes çok nazikti, ama ben o kadar aç değildim ve kendime gelmek istedim."

"Yemelisin."

Onun suçlayıcı tonu, kızın gözlerini kırpmasına, ardından da alta yatan sabırsızlığa kaşlarını çatmasına neden oldu. "Yedim." Küçük bir zafer gülümsemesi attı ve sözünü vurgulamak için ezilmiş sandviç parçasını yuttu.

"Bir sandviç," dedi dudaklarını kıvrarak hor görerek. "Bu kadar... olmana şaşmamalı." Draco durakladı, göz kapaklarını yarı indirerek ona bakış attı.

vücudu. Vücudunun ilk tepkisine hazırlıklıydı, ama koruma içgüdüsünün dalgalanmasına hazırlıklı değildi. O kadar küçük, o kadar narin, o kadar savunmasız görünüyordu ki.

Jane kaşlarını kaldırdı ve garip sessizliğin uzamasına izin verdi. Kibar davranmak için biraz geç kalmıştı. Onu zayıf, kemikli ya da aklına gelen diğer hoş olmayan sıfatlarla tanımlamak için ağzını açtığı anda, bu fırsatı kaçırmıştı.

"Başka bir hayatta evlenme teklif ettiğin kadın değil mi?" Muhtemelen şanslı bir kaçış yaşadığını düşünüyordu. "Aslında haklısın, ben o kadın değilim. Ve o rolü oynamak zorunda olmamak ne kadar rahatlatıcı, bilemezsin!"

"Demek sevişirken bir rol oynuyordun, açgözlü ellerini benden çekemediğinde bir rol oynuyordun, *cara*," diye yavaşça konuştu. "Sen çok iyi bir oyuncusun.

"Uysal ve itaatkar demek istedim..."

"Yatakta hariç..." Hayatında hiç bu kadar ateşli bir sevgilisi olmamıştı, ya da onun ihtiyaçlarına bu kadar duyarlı ve kendi ihtiyaçlarını ona söylemekten çekinmeyen bir sevgilisi.

Ellerini başının üzerine kaldırdı ve ona sırtını döndü. "Şu konuyu kapatır mısın?"

"Neyden bahsetmekten? Seksten mi? Sen değişmişsin. Hatırladığım kadarıyla bu senin en sevdiğin konuydu."

Gözleri kısıldı ve çenesini kaldırarak gösterdiği kavgacı tavır, ona kendini büyük ve tehlikeli sanan küçük, sevimli bir köpeği hatırlattı — tabii ki kızgın olsa bile havlamıyordu. Sesini her zaman sevmişti, yumuşaklığının altında, tahrik olduğunda daha belirgin hale gelen seksi bir boğukluk vardı.

"Yalan söyledim. Bir milyarder kapmak istedim!"

Sözlerinin ardından ağır bir sessizlik oldu. "Belli ki bu yetmedi."

Jane, düşmanlığını ikinci bir deri gibi üzerinden attı. Draco gibi gururlu bir adamın düğün gününde terk edilmesinin ne kadar acı verici olduğunu biliyordu. "Rob'la tanışmamıştım... kimseyle tanışmamıştım," dedi, bu suçlamadan hala gerçekten şaşkın bir şekilde. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bir çocuğun var, kilo verdin, gölge gibi görünüyorsun, yas tutuyorsun..." diye dişlerini gıcırdatarak konuştu. "Bu kadar çok açık. Seni açıkça koruyan çevren için de bu çok açık. Bu adamın, beni herkesin önünde terk etmenle hiçbir ilgisi olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?" Sıkı sıkı kapalı dudaklarından kaçan, duygusal ve tutarsız açıklamaları zorla bastırdı.

Biraz geç kaldın, Draco, diye alaycı bir ses kafasının içinde yankılandı.

İkisini birden yapamazsın, diye düşündü. Kendine şanslı bir kaçış yaşadığını ve hayatına devam ettiğini söyle - bunu kanıtlamak için yatağının başucunda pek çok anlamsız çentik vardı - ve sonra bir tür kurban gibi görün,

ilerleyemeyen bir kurban gibi görün.

Jane, onun alışılmadık patlamasından o kadar şaşırmıştı ki, onu bu sonuca götüren süreçleri anlaması birkaç dakika sürdü.

İşte yine, kırmızı ışıklar yanıp sönen, gerçeği ortaya çıkarmak, gerçekleri düzeltmek, anne olmadığını itiraf etmek için bir fırsat daha.

Ondan başka kimseyi sevmediğini.

Korkak olduğunu biliyordu, yanlış bir kanıya sığınarak kendini hor görüyordu, ama bunun ne zararı vardı ki? Vicdan azabıyla sordu.

Onu incitmişti ve o hayatta kalmıştı. En azından bu şekilde sırrını saklayabilir, onu kendine saklayabilir ve doğru şeyi yaptığını bilebilirdi. Biraz mahremiyeti hak etmişti. Bu onun kendi özel trajedisiydi.

Gülümsedi, nedenini bilmiyordu, ve onun yüzünün karardığını gördü.

Adam onu boğmak istemiş gibi görünüyordu ve aslında onu suçlayamazdı. Sonra adamın seks yaptığı güzel kadınların akınına kafa yordu... Tanrım, adama acımak üzereydi.

Bu ne kadar delice bir şeydi?

"Bunu özel olarak yapmalıydım," diye itiraf etti. "Ve bunun için özür dilerim." "Ama pişman değilsin."

Koyu saçlı ve güzel koyu gözlü bebekleri görünce sakinleşti. "Bir saniye bile pişman değilim. Harika seks yaptık Draco, ama birlikte bir ömür geçirmek... benim ne kadar uygun olmadığımı biliyorsun."

İronik olan, onun bunu yapması ve bunun bir önemi olmamasıydı. Onun için duyduğu arzu, kanında yaktığı ateş, mantığı aşmıştı.

* * *

"Ben... Mattie'ye geri dönmeliyim," dedi, ağlamadan önce kaçmak için çaresizce. Dönüp ışıklara doğru koştu.

BÖLÜM SEKİZ

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Genç kadın bacaklarını açtı ve oturduğu kanepeden kalktı. "Gecikmedin ve Mattie hiç ses çıkarmadı. Derin uykuda. Yemek yedin mi? Kaybolmadın mı?"

Jane gülümsemeye çalıştı. "Yol tarifi mükemmeldi." Aslında mükemmel olmayan şey onun içgüdüleri idi. İçgüdüleri tamamen yanlıştı. "Sanırım kendime bir çay yapıp yatacağım," dedi ve gerçekçi bir esneme taklidi yaptı.

Bir saat ve iki çay sonra esnemesi gerçektir, ama zihni hala acı verici bir şekilde aktı.

Bu büyük bir hataydı. Tek soru, şimdi zararını kesip kurtulmalı mıydı, yoksa acı sonuna kadar devam mı etmeliydi?

Gece elbisesi giyip yatağa baktı ama yatmadı. Orada dönüp durmak pek cazip bir fikir değildi. Bunun yerine, çocuk odasını bir kez daha gezdi ve ilk kez oyun odasına baktı.

Sonunda, oyuncaklarla ve oyunlarla dolu tavandan tabana rafların bulunduğu dolaplardan birini açarken, bunun gerçekten sihirli olduğuna karar verdi.

Yanındaki ikiz dolaba doğru yürürken, bu dolabın bir anahtarı olduğunu fark etti. Anahtarı çevirdi ve kapaklar geriye katlanarak, oyuncak rafları yerine, daha önce kullandığı banyonun iki katı büyüklüğünde, ikiz lavabolu, devasa bir bakır küvet ve hala buhar bulutu yaymakta olan bir duş kabini ortaya çıktı.

Etkileyici donanımlara değil, odanın ortasında çıplak ve ıslak duran adama bakıyordu.

Draco, şahin gibi yüzü, mükemmel kemiklerine gergin bir şekilde yapışmış derisiyle, cesur bir meydan okuma ile parıldayan bakışıyla ona karşılık verdi.

Küçük, tehlikeli bir gülümseme, şehvetli dudaklarında oynuyordu, koyu zeytin rengi teni altın rengi parlıyordu, vücudundaki tüylerin ve uzun kirpiklerinin üzerinde nem kalmıştı.

Gözleri indi. Kendini tutamadı — o kadar güzeldi ki, sanki sıcak, canlı bir hayata getirilmiş bir heykel gibiydi. Her bir kasın mükemmel hatlarını gizlemek için

her bir kasın mükemmel tanımını gizleyecek.

Kalbi güm güm atarken, çaresiz bakışları onun göğsünden, dalgalı kaburgalı karnından ve daha aşağısına kaydı. Nefes almakta zorlanırken nefesi kesildi ve göğsünde takıldı. Draco her zaman ham erkek gücünün simgesi olmuştu ve şu anda tahrik olmuştu.

Çok tahrik olmuştu.

Beynini çalıştırmaya çalıştı ve kekeleyerek "Ö-özür dilerim" dedi. Bir adım geri attı, ama öyle olmadı. Beyninde sinyaller karışmıştı ve o manyetik güce çekilerek bir adım öne attı.

"Özür dilerim, kapının..."

Elindeki havluyu düşürdü ve tamamen çıplak olmasına aldırmadan ona dönerek yüzünü ona çevirdi. "Senin tarafında kilitliydi. Sen açtın, *tesoro*."

"Bilmiyordum... bu..." Durdu ve düşündü, Neden kapatmıyorum

?

"Çünkü istemiyorsun?"

Yutkundu. "Bunu yüksek sesle mi söyledim? Bu..."

"Buraya gel, Jane."

Kafasını salladı. "Yapmayacağım... Yapamam. Bu büyük bir hata."

O küfretti. "Birlikte büyük hatalar yapmakta çok iyiyiz, " dedi alaycı bir şekilde. "İkimiz de sonunda bu noktaya geleceğimizi biliyoruz."

Çaresizce başını sallayarak inkar etti ve kuru dudaklarını diliyle yaladı. Ona dokunursa, tüm mantığını ve akıl sağlığını yitirecekti.

Bu yüzden onun yerine ona dokundu.

Elini göğsüne koydu, parmaklarının altında nemli, sıcak tenini hissetti ve gözlerine baktı.

Gözlerinin kararmasını izledi, sıkılmış çenesinin yanındaki kasların gerildiğini gördü ve bacaklarının arasında heyecanın nabzını hissetti. Arzu, kafasında gümbür gümbür bir varlıktı.

O eğildi, nefesini yüzüne üfleyerek dudaklarına yavaşça bir öpücük kondurdu, onu daha fazlasını istemeye iten bir kelebek öpücüğü. Draco her zaman onu daha fazlasını istemeye itiyordu.

Elini tutup göğsüne götürdü, sonra küçük bir akıl parıltısı, teslim olmak üzere olduğu şehvetli esaretini deldi ve başını salladı.

"Mattie?"

"Kapıyı açık bırak ve..." Rafta bir kontrol paneli buldu. Bir düğmeye basarak ellerini kaldırdı. "Bu, buradaki interkomu da etkinleştirir."

"Beni dinleyebiliyor musun?"

"Boğazından çıkan o küçük miyavlama seslerini dinlemeyi seviyorum, o küçük..." Yutkundu ve elini uzattı, gece elbisesi tek bir hareketle yırtıp attı. Gece elbisesi nemli zemine buruşuk bir yığın halinde düştü.

Rahatlamış hissetti, ama sonra, onun bakışları aşağıya kayınca, bir an panikledi. Çok zayıftı, o...

"Güzel!"

Boğazından çıkan bu haykırış, kadının özgüvenini artırdı ve bakışlarını kaldırdı. Vücutları birbirine değdiğinde, çılgınca öpüşürken, kıvılcımlar çaktı ve alev aldı. Jane kendini ona yapıştırdı, küçük göğüsleri onun göğsüne yapıştı.

Ayak parmaklarının ucuna yükseldi. Elleri belini kavradığında ve ayak parmakları yerden kalktığında, bacaklarını beline doladı ve adam onu yan odaya taşıdı.

Bir yatak odası... Tek fark ettiği detay büyük yataktı.

Onu yatağa yatırdı ve başını eğerek yanına diz çöktü, kötücül bir gülümsemeyle, "Bu kadar ileri gideceğimi düşünmemiştim," dedi.

"Sana dokunmayı seviyorum," dedi kadının boğuk sesi, açgözlü elleri adamın sert göğüs kaslarını, sırtını keşfederken. Dudaklarını adamın göğsüne bastırdı, adam parmaklarını kadının saçlarına dolayıp başını yatağa bastırınca durdu.

Adam onu öperken, elleri vücudunda ateş izleri ve ılgık atan sinir uçları bırakarak dolaşırken, kız onun adını fısıldadı. Parmakları adamın koyu saçlarına kaydı, adamın yüzünü göğüslerine tutarken, kız onun dili ve ağzının okşamaları altında kıvranıyordu.

Başını kaldırdı. "Bir melek gibisin, ama vahşi ve ahlaksız bir melek."

O, elini bacaklarının arasına kaydırıp parmağını vücudunun sıcak nemine sokarken, o inledi ve dudaklarını ısırıldı.

Kadının parmağı, onun sertleşmiş başının kadifemsi sertliğini okşadığında, kadının eli onun penisini sıkıca kavradığında, adam durdu. Adamın altında kıvranarak, pozisyonlarını tersine çevirdi ve vücudunu aşağı doğru indi, ıslak cildinde dilini gezdirerek bir çizgi izledi.

Vahşi bir hayvan inlemesi göğsünden koparken, yüzleri aynı hizaya gelene kadar onu vücuduna doğru çekti, elleriyle kalçalarını kavradı.

Yüzüne kazınmış ham ihtiyaç, heyecan verici olmanın ötesindeydi. Öpüşürken, "Senin tadın var bende," diye mırıldandı. "İhtiyacım var..." O, onun ne yapmaya çalıştığını gördü ve hemen, "Hayır, sorun yok, ben... Ben hallederim." dedi.

Yüzünde garip bir ifade belirdi ama bir an sonra kayboldu ve başını salladı. "Ben de güvendeyim. Test oldum. Ve senin içindeyken başka kimse yok."

Ağlayabilirdi. Her zaman sadece o vardı. Gerçekten başka birini düşünebileceğini mi sanıyordu? "İçimde olmana ihtiyacım var," diye fısıldadı, dilini dudakları boyunca kaydırıp sonra ağzının içine soktu.

Kontrolünü kaybettiğinde onu sırt üstü yatırdı.

"Seni şimdi istiyorum."

O sessizce başını salladı ve o dizini bacaklarının arasına kaydırıp bacaklarının arasındaki ağırlı nemi dürtünce ona doğru uzandı. Ağrıyı, ihtiyacı hafifletmek için ona doğru itti.

Sonra tek bir hamlede içine girdiğinde, kız onun adını haykırdı, tırnaklarını sırtına geçirerek tutunmaya çalıştı.

"İpek gibisin," diye inledi adam kadının boynuna. Kadının içindeki nabız hızlandı ve ikisi de ateş gibi yanana kadar hızlandı.

Sonra zirveye ulaştı ve titreyerek, ısının derinlerine yayıldığını hissetti. "Ne yapıyorsun?" Ağır bir kol onu sardı. "Saat kaç...?"

Kadın parmağını adamın dudaklarına bastırdı ve kolunun altından kıvrılarak sıyrıldı.

"Gitmeliyim."

Adam oturdu, muhteşem bir şekilde dağınık ama aniden çok uyanık görünüyordu. "Kural böyle."

"Kimin kuralı?"

Onun beyaz şeytani gülümsemesinin cazibesini ve tembel tavrını görmezden geldi. Orada uzanmış, ellerini başının arkasına koymuş, "Ben seninim... gel ve beni al" diyen bir pozda, gözlerinde uykulu bir davet vardı.

O da bunu istiyordu ama bunu söylemesi gerekiyordu.

"Benim. Bak, eğer bu tekrar olacaksa, benim şartlarımla olacak."

Bir dirseğiyle kendini kaldırıp ona bakarken, gözleri spekülatif bir şekilde kısıldı. "Bu, seks yaptığımız için suçluluk duyduğun, sadakatsiz olduğun için mi?"

"Sevişmek" deseydi daha az acı verirdi.

Hiçbir zaman aşk gibi davranmadılar, ama yine de hassas anlar yaşadılar. Bir dokunuş, gözlerine yaş getirecek kadar güçlü bir bakış,

ama bu tepki, onun duygularını dile getirmesini duymak için duyduğu özlemle dengeleniyordu. Artık bunun kendi hayali düşüncelerinin bir ürünü olduğunu biliyordu.

O hatayı bir daha yapmayacaktı. Gerçeği kabul edecek ve sürdüğü sürece tadını çıkaracaktı.

Çenesini kaldırdı. "Ben eskisi gibi bir kadın değilim...

Yapmayacağım..." "Duymak istediğimi düşündüğün şeyi söyle...

Evet, anlıyorum," dedi

alaycı bir şekilde. "Ve bu yüzden... Bu fikri seviyorum. Eşitler olarak, duygusal engeller olmadan seks yapma fikrini seviyorum. Sen yas tutuyorsun, ama bizim hala ihtiyaçlarımız var... Seks doğal bir insan dürtüsüdür ve ben çok düşünüyorum... Senin içinde olmayı çok düşünüyorum," diye itiraf etti boğuk bir sesle, ona olan arzusunun tamamen doyumsuz olduğunu kabul etti.

Bu değişmemiştir, ama kendini koruma duygusu, onun kırılganlığının kendisini incittiğini kabul etmesini engelliyordu — empatiyi her zaman kaçınılması gereken bir şey olarak görmüştü.

O geminin yola çıkmış olması dışında, olan hiçbir şey fikrini değiştirmedir. Onun duygularına karşı kayıtsızmış gibi davranamıyordu bile.

Sessizlik nabız gibi atıyordu.

"Bu yüzden mi komplo kurdun? Eğer inkar edersen sana inanmayacağım, komplo kurdun, ipleri eline aldın ve, şey, uyurken yaptığın şeyleri yaptın, Draco, beni yatağına getirmek için?"

"Seni buraya sürüklemek zorunda kalmadım, *cara*."

"Hayır, ama..." Derin bir nefes aldı, iki yumruğunu göğsüne dayadı ve "Kurallar var. Öyle bakma. Bu benim için şaka değil," diye patladı.

"Tamam, kuralların neler?"

Onunla dalga geçtiğini düşünerek dudaklarını sıkıştırdı. "Öncelikle, bu gizli kalacak."

"Seyirci davet etmeye niyetim yoktu."

Jane, onun bu konuyu ciddiye almadığı için sinirlenerek ona bir bakış attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun, halka açık yerlerde..."

"Sevgi gösterisi mi?" diye araya girdi, Jane doğru kelimeyi ararken takıldığında.

Onun alaycı sözleriyle kendini yıldırmasına izin vermedi. "Bu seks, bağlılık değil." Bunu belirtmekle kendini aptal gibi hissetti, ama bu kural onun kadar kendisinin de yararına idi. Kalp kırıklığını önlemenin en iyi yolu, mantıksız beklentileri kök salmadan yok etmektir. "Ve en önemlisi, benim için Mattie'nin her zaman ilk sırada olduğunu anlamam gerekiyor."

Konuşurken giderek ağırlaşan sessizlik uzadı.

Draco onun sözlerini sorgulamıyordu, kendi tepkisini sorguluyordu, bu rüya gibi bir şey olmalıydı... Başka bir şeye dönüşmesi beklentisi olmayan seks, romantik jestler ya da hissetmediği bir şeyi hissediyormuş gibi davranmak...

Normalde kurallara uyan biri değildi, bu da tepkisinin altında yatan mantıksız memnuniyetsizlik dalgasını açıklayabilirdi.

"Kulağa uygulanabilir geliyor," diye soğukkanlılıkla yanıtladı sonunda.

Onu üzerine yatırırken gözlerindeki yakıcı bakışta hiç de hoş bir yan yoktu.

Vücudundaki her hücre onunla birlikte rahatlamak, kıvrımlarını onun sert vücuduna yapıştırmak istiyordu, ama aklının bir parçası geri çekilmesini sağladı. Ondan uzaklaşmanın kendisi için ne kadar zor olduğunu asla bilmesin diye dua etti. O, onu engellemeye çalışmadı.

"Mattie'ye geri dönmem gerek."

"Yarın burada olmayacağım," diye duydu kendini, reddedilmeye karşı bir tür refleks tepkisi olarak.

Peki.

* * *

Elinde Mattie'nin ağzına götürmek üzere bir kaşık dolusu bebek maması olan Jane, ona bunun çok lezzetli olduğunu söylerken, kendi ağzı açık kaldı.

Hatta salya bile akıyor olabilir.

"Bugün yoktun sanıyordum?"

Onun suçlayıcı tonu, Draco'nun uzakta olmadığı gerçeğiyle uyumluydu. O buradaydı ve sinir sistemini utanç verici bir aşırı yüke sokan elektriksel bir enerji yayıyordu.

"Bebek odasında yemek yemeye karar verdin," dedi, onun yorumuna ya da kendi varlığına değinmeden. Masayı inceledi. "Ama sen yemek yemiyorsun."

"Kahve ve biraz meyve yedim." Üniformalı birisi, waffle ve çırpılmış yumurta taşıyan bir servis arabasıyla ortaya çıktığında gözlerini kırptı. En azından bunlar, onun tanıyabildiği şeylerdi.

"Bunları sipariş etmedim."

"Hayır, ben sipariş ettim. Sen otur ve ye. Ben bebeği besleyeceğim." "Sen...?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu görevi yerine getiremeyeceğimi mi düşünüyorsun?" diye meydan okudu, onun haklı olup olmadığını merak ederek.

Aslında onun bu görevi yerine getirmesini görmek için para ödeyecek olan Jane, kaşığı masaya bıraktı ve dudakları titreyerek uzaklaştı. "İstediğin gibi yap."

"Sen oturup yemek yediğinde." Açık pencerenin yanındaki sandalyelerden birini çekip işaret etti.

Hafifçe itildikten sonra oturdu ve aslında, kabarık çırpılmış yumurtaların kokusu hiç de hoş değildi.

Bir tabak dolusu ve tereyağı damlayan iki dilim tost yedikten sonra, Draco'nun yüzündeki sert kararlılık ifadesi, gözüne bir parça püre bebek maması sıçradığında kaybolunca, gülererek yıkıldı.

Yedek bir sandalye çekip üzerine oturdu ve yüzünü peçeteyle sildi. "Sanırım işini bitirdi."

"Bir seks tanrısını yere indirgemek için tek gereken sekiz aylık bir bebektir. Kim bilebilirdi ki?" diye alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Bir seks tanrısı... sence?" diye düşündü, kendine güvenen bir bakışla ona baktı ve bu bakış, aşırı duyarlı midesini altüst etti.

"Alay konusu olmaya razı olmama sınırlar var. Onu besledim. Ağzına girmeyen yiyecekleri kaldırabilirsin."

"Ona kaşığı sen verdin."

"El becerisini ve kendine güvenini geliştirmek için iyi," diye cevap verdi adam, hazırcevap bir şekilde.

"Cidden, Draco, seni..."

"Planlarım değişti," diye sözünü kesti, gözlerine tam olarak bakmadan. "Bu yüzden seni kontrol etmeye karar verdim. Bu senin kurallarını ihlal ediyor mu?" Bu kurallardan gerçekten rahatsız olmaya başlamıştı.

"Sanmıyorum... Hayır, muhtemelen hayır."

"Normalde güne yüzerek başlarım. Bana eşlik etmek ister misin?"

"Mattie..."

"Anladığım kadarıyla, bir bebeği suyla tanıştırmak için hiçbir zaman erken değildir ve onun hassas cildini güneşe maruz bırakmaktan endişeleniyorsan, açık havuzların yanı sıra kapalı bir kompleksimiz de var."

"Elbette öyle," diye kuru bir şekilde cevap verdi. "Neden olmasın? Bu hoş olur, ama o hoşlanmayabilir," diye uyardı.

* * *

Draco, Jane ortaya çıkmadan önce, vücudunu fiziksel sınırlarına zorlayarak on beş dakika boyunca tur attı ve Jane'in orada durduğunu gördüğünde, vücudu bağımsız bir şekilde tepki verdi

ve onun fiziksel sınırlarına hiç ulaşmadığını ortaya çıkardı.

Aslında, ilk başta şaşkın ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir bakıştan sonra, Mattie'nin suyu sevdiği ortaya çıktı. Jane de öyle, ama kim sevmez ki?

Kapalı yüzme havuzu Roma temalıydı, zeminden tavana kadar altın rengi bir arka plana karşı çeşitli mavi tonlarında mozaik fayanslarla dekore edilmişti ve bu, ışıltılı, nefes kesici bir etki yaratıyordu. Duvarlardaki duvar resimleri klasik esintiliydi.

"Yüzmek ister misin? Onu götürebilirim."

"Mattie'yi götürmek mi istiyorsun?"

Draco içinden, "istemek" kelimesinin abartılı olacağını düşündü.

"Herhangi bir talimat var mı? Başını sudan çıkarmamalıyım, doğru mu?" diye alay etti.

Jane, Draco'nun aerodinamik kaslı vücuduna çok açık bir şekilde şehvet duymamaya çalışarak gözlerini devirdi ve bebeği onun bakımına teslim ederken, isteksizliğine rağmen, hiç tereddüt etmeden dramatik bir şekilde başarısız oldu.

Draco'nun yanında her zaman kendini güvende hissedirdi, en azından fiziksel olarak, ve Mattie'yi ona tamamen emanet edebilirdi.

Üç havuzdan oluşan orta havuzda birkaç tembel tur attıktan sonra sırt üstü döndü ve en sığ havuzda Draco'nun Mattie'yi döndürdükten sonra nazikçe su sıçratmasını izledi. Bunun sonucunda bebeğin yüksek sesli gülüşü tavandan yankılandı.

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi ve asla gerçekleşmeyecek şeyleri düşününce kalbi sıkıştı.

Bir gün Draco harika bir baba olacaktı.

Onun babalık niteliklerine inansa da, Draco yüzme sonrası huysuz bebeği sakinleştirmek, altını değiştirmek, beslemek ve yatıştırmakla ilgilenmiyordu.

Jane tekrar ona katıldı, pelvisinin alt kısmındaki ağır ve ağırlı hissi çok iyi farkındaydı, daha sıcak ve sığ havuza inerken onun her hareketini izlediğini biliyordu.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

O başını salladı ve hayal kırıklığının mantıksız olduğunu kendine söyledi. Sonuçta kuralları o koymuştu.

"İyi günler," dedi, havuzdan çıkarken.

Jane, adamın koyu renk saçlarını geriye doğru tararken, ıslak ve uzun boylu figüründen gözlerini kaçırdı. "Eğleneceğiz," diye söz verdi.

"Planın var mı?"
"Duruma göre karar
vereceğim."

* * *

Öğleden sonra, ensesindeki karıncalanma, artık yalnız olmadığını fark etmesini sağladı.

"Uyuyor mu?"

Jane dönmeden parmağını dudaklarına koydu ve Draco'nun onu takip ettiğini fark ederek odadan sessizce çıktı. Draco'nun elini omzunda hissetti ve kendini ona yaslanmış buldu.

"Bu," diye başladı, boğuk sesi kulağına çarparak vücudunda elektriksel titremeler yaratırken, "*benim* anım geldi mi?"

Derin bir nefes alarak, yeşil gözleri uyukulu bir davetle parıldayarak, onun kollarının içinde döndü ve dudaklarını onun dudaklarına değdirmek için uzandı.

"Her şeye hakkın var," dedi, dudakları

dudaklarını onun dudaklarının arasına kaydırды, bu mutluluğun bir zaman sınırı olduğu düşüncesini kafasından uzaklaştırdı. Bu anlar çok azdı, çok değerliydi — hiçbir şeyin onları bozmasına izin vermeyecekti.

* * *

Diğer katılımcılar çok çeşitli bir grup gibi görünüyordu ve tanıtım konuşması sırasında birçoğu Mattie'ye merhaba demek için yanına geldi. Kahve molasında Jane boş bir masaya oturdu ve Mattie'nin arabasını yanına koydu, yere düşmeden önce attığı oyuncağı yakaladı. Oyuncağı ona geri verdi ve kahvesine ve telefonunun ekranına geri döndü, sunulan derslerin kafa karıştırıcı listesini kaydırarak, genç bir çift yaklaştığında başını kaldırdı.

"Size katılabilir miyiz?"

Jane gülümsedi.

"Ben Luciana, bu da Joe." Jane cevap veremedi ekledi, "Ve bu da Mattie, o gerçekten bir yıldız, ve sen..."

"Jane."

"Ders seçimlerini yaptın mı?" diye sordu Luciana, Jane'in telefonunun ekranına bilgili bir bakış atarak.

"Şu ana kadar çoğunun ne olduğunu bile anlamadım... Sanırım bu iş beni aşıyor," diye itiraf etti üzüntüyle. "NZSD ne anlama geliyor?"

Cevap veren genç adamdı. "Net sıfır ve sürdürülebilir kalkınma." Jane'in şaşkın ifadesini gördü ve sırıttı. "Latin göründüğümü biliyorum ama ben tam bir Liverpoolluyum. Şüpheye düştüğümde "gözlerini kapat ve iğneyi batır" yöntemini kullanırım. Ya da daha iyisi, benim yaptığım gibi yerel biriyle nişanlanıp kararı ona bırakırım."

"Bana otoriter mi diyorsun?" diye karşılık verdi Luciana, parmağındaki ışıltılı yüzüğü göstermek için elini uzattı.

Jane uygun hayranlık ifadeleriyle karşılık verdi. "Yani sarayda kalacaksın?"

Jane başını salladı ve önümüzdeki üç hafta boyunca rolünün bu olup olmadığını merak etti. Sarayda kalan kadın.

"Sanırım Mattie'nin insanları geceleri uykusuz bırakmaması gerekiyor."

* * *

Kursun ikinci haftasına girerken, serbest gün olarak planlanan günde Jane kahvaltıya oturdu. Draco ilk kez onunla ve Mattie ile kahvaltıyı paylaşmak için gelmediğinde, istemeden bir tür rutine girmiş olduklarını fark etti.

Onun gelmemesi Jane'e bir tür kayıp hissi yaşattığını fark eden Jane, kurallarının kalbini incinmekten koruyacak garantili bir yöntem olmadığını anladı.

"Kurallara uymazsanız pek bir işe yaramazlar, değil mi Mattie?" diye eleştirmeksizin dinleyen dinleyicisine söyledi ve onu bebek arabasına koyarken, çok yakında Draco ile kahvaltı ya da başka bir şey yapamayacaklarını fark edince neşeli tavrını korumaya çalıştı.

Mattie'yi sabahın erken saatlerinde tek başına yüzmeye götürdü ve zaten Draco ile geçirmeyi planlamadığı bu günü keyifli geçirmeyi kararlaştırdı. Yerel kasabaya yapılacak geziye kaydolmuştu.

Draco olmadan daha rahat olacağını kendine söyledi. Aralarındaki cinsel farkındalık, en sıradan eylemleri bile nefes kesici bir şekilde samimi hale getirebilir ve kuralların bir nedeni olduğunu hatırlamayı zorlaştırırdı, kuralların ne olduğunu hatırlamak ise daha da zordu.

BÖLÜM DOKUZ

O günün ilerleyen saatlerinde, Mattie'yi öğleden sonra uykusuna yatırırken, ya da yatırmaya çalışırken, DRACO ortaya çıktı.

"Sabahın keyifli geçti mi?"

"Çok. Uzaklaşmak iyi geldi." Tarihi Arnavut kaldırımli sokakları ve limanı ile yerel kasaba gerçekten çok güzeldi.

"Benden uzaklaşmak iyi geldi mi?"

Yakında her gün Draco'dan uzaklaşacaktı. Midesi sıkıştığını hissetti ve bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı, gizlice yüzünü incelerken gülümsedi ve sesinde duyduğu aynı tanımlanamaz şeyin, ince yüz hatlarında da yankılandığını fark etti.

Yanlış taraftan mı kalkmıştı? Onun yanlış tarafı değildi.

Mattie ayrıldığında, beşiğini yatağının yanına getirmişti. Draco orada yatıyordu, çarşaf kalçalarının üzerine kadar inmiş, düz, kaslı karnında ve geniş bronzlaşmış göğsünde hafifçe beliren koyu renkli tüyleri ortaya çıkarmıştı. Bir eli başının arkasında, muhteşem bir şekilde dağınık saçları ve çenesindeki sakallarıyla, onu izlerken normalden daha da akıl almaz derecede seksi görünüyordu.

Hiçbir şey söylememişti.

Söylemesine gerek yoktu. Aynada kendini gördüğünde, Jane onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordu! Saçları dağınık bukleler halinde, gözlerinin altında koyu gölgeler ve aceleyle giydiği ince bornozun içinden kalça kemikleri görünüyordu.

O, uyumak istiyorsa, bağlantılı kapıdan kendi yatak odasına geçmesi gerektiğini, tiz ve sabırsız bir sesle, umursamıyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. O

kendi çocukları buradayken aynı yolculuğu yapar mıydı, yoksa Draco mükemmel karısıyla sevişirken dadı bebek odasında mı kalırdı?

Daha sonra, Mattie yerleşip yanındaki sıcak bedeni özleyerek uykuya daldığında, cömertliğini pişman olmuştu.

Midesinde kalan mide bulantısını görmezden geldi ve onun sorusuna alaycı bir gülümseme ve umursamaz bir

omuz silkmeye cevap verdi. "Oh, tabii ki, sen orada değildin, tarzımı bozmadın." "Her zamanki turist şeylerini yaptın.

Yemek yedin mi?" diye ekledi.

"Eh, ben de bir turist sayılırım," diye işaret etti. "Ve tabii ki yedim. Beni çok zayıf bulduğunu biliyorum, ama zorla beslenmeme gerek yok."

"Sen çok zayıf değilsin! Sen..." Sert ve kırılgan, bu kombinasyon onda hazırlıklı olmadığı bazı rahatsız edici duyguları uyandırdı. "Senin yemek yemeni izlemeyi seviyorum. Hatırladığın zaman, sevişir gibi yiyorsun - tam bir adanmışlıkla."

Yüzündeki somurtkanlık kayboldu. "Evet, yerel mutfağı seviyorum ve yemek pişirmek zorunda olmamak çok güzel. Ben berbat bir aşçıyım," diye itiraf etti, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle. "Aslında Luciana bana sadece yerlilerin bildiği birkaç yer gösterdi." Kapının arkasında asılı duran elbiseye baktı, onu bir yan sokaktaki inanılmaz bir vintage dükkanda bulmuştu. Orası Aladdin'in mağarası gibiydi, vintage ve nadir parçaların hazinesi, sahibi de en az dükkan kadar büyüleyici bir kadındı.

Jane, zihninde elbisenin kısa süre sonra nasıl olacağını görebiliyordu. Parmakları onu dikmek için sabırsızlanıyordu.

"Minibüse binmek zorunda değildin. Seni ve Mattie'yi de götürürdüm," dedi Draco, hâlâ hoşnutsuz bir ses tonuyla. "Mattie iyiydi. O çok sosyal bir bebek." Gerçi, itiraf etmek gerekirse, bugün. Her zamanki neşeli hali yoktu. "Sen orada değildin," dedi Jane, ses tonunu nötr tutarak, sonra o cevap vermeden önce neşeye ekledi, "Aslında grubun bir parçası olmak ve palazzo'da kalan kadın olmamak "

"Bu bir sorun mu oldu?"

Omuz silkti. "İnsanlar başlangıçta ayrıcalıklı muamele gören kişilere karşı temkinli davranırlar, ama Mattie her zaman oy toplayan biridir." Ve herkes, onlara bebek dostu odalar verilmiş olmasının mantıklı olduğunu görebiliyordu.

Tabii ki, Draco ile yattığını fark etselerdi, durumun çok çabuk değişeceğini tahmin edebiliyordu! Bu, kurallara uymak ve yatma düzenini gizli tutmak için birçok nedenlerden biri olan çok iyi bir sebepti. İnsanların, kendi başarılarıyla burada olduğunu bilmeleri onun için önemliydi, ki kendisi de öyle olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu, ya da en azından öyle olmayı hak ettiğini düşünüyordu.

Bazı ilginç karakterler vardı ve çok şey öğreniyordu, bunların bazıları eve döndüğünde de işine yarayacaktı.

Bazı günler... evi çok uzak, başka bir hayatta gibi geliyordu, ama ayaklarını yere basmalı ve şu anda yaşadığı hayatın şimdi gerçek olmadığını hatırlaması gerekiyordu. Bir buçuk hafta sonra eve dönecekti. "Herkes bu akşamki parti için çok heyecanlı."

Şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve gözlerini kısarak ona baktı. "Herkes mi?"

Omuz silkti. Gerçek şu ki, Draco, her yıl düzenlemeyi planladığı ilk kurs ve konferansı kutlamak için bir kokteyl partisi düzenleneceğini söylediğinde ve konferansın ilkinin kutlamak için bir kokteyl partisi düzenleyeceğini ve bazı kişileri davet edeceğini söylediğinde, orada düğüne katılmış ve onu tanıyabilecek birinin olabileceğinden endişelenmişti. Kaçak gelin olarak ifşa olmak istemiyordu!

"Ben pek parti insanı değilim, ama evet, eminim ilginç olacaktır. Orada çok arkadaşın olacak mı?" Hayal kırıklığına uğrayarak, sorusunun rahat kısmını başaramamıştı.

"Söyle gitsin, *cara*."

"Endişeleniyordum ki..." Sözler bir anda döküldü. "Düğünde olan insanlar orada olacak mı?"

"Seni tanıyacaklarını mı düşünüyorsun? Orada kalma süren bunun için çok kısaydı."

Asit gibi sarkastik sözler solgun yanaklarını kızarttı. Bugün gevşek bir topuz yapıp bronz bukleleri yüzünü çerçeveleyen kızıl saçlarına dokundu. bukleler yüzünü çerçeveleyordu.

"İnsanlar saçları görüyor."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı adam, saçların dokusunu, sabah uyunca yastığın üzerinde güneş ışığını yakalayıp parlak altın rengi yansıyan halini düşünerek.

"Endişelenmene gerek yok. Bu farklı bir konuk grubu, çeşitlilik gösteriyor, ama hepsi de etkinliğin profilini yükseltecek ve umarım daha fazlasının gelmesini sağlayacak insanlar. Ayrıca gençler için bir çevre girişi ödülünün lansmanını duyuruyorum. Bu konuklar faydalı olacak bağlantılar. Bu gece resmi kıyafet giyilmeyecek, ama bir dizi kıyafet seçeneğim var..."

Sinirlenerek, onun sözünü kesti. "Bu konuyu zaten konuştuk Draco, ve eğer endişelendiğin buysa, kot pantolon ve güzel bir bluz giymeyeceğim." Aslında, ince yapılı İtalyan kız Luciana, ona bir elbise teklif etmişti. Elbise, sahibinde mini boyda olsa da, Jane'de baldır ortasına kadar uzanacaktı, ancak bel kısmı daraltıldığında çok güzel dururdu. Uygun bir kemer bulmuştu, ama sonra daha güzel bir alternatif buldu.

"Bence kot pantolon sana çok yakışıyor." Onun ince bacaklarından kot pantolonunu çıkarmaktan oldukça keyif almıştı. Üst kısmı ise ona göre güzeldi ya da başka bir seçenek de olabilirdi.

"Kıyafetimi seçtim. Bu sabah şehirde bir şey buldum." Şüpheli bir ifadeyle baktı. "Orada pek mağaza yok..."

O, hafifçe gülümsedi ve onun ısrarına iç geçirdi. "Tasarımcı mağazaları demek istiyorsun, evet, yok, ama birkaç tane gerçekten iyi küçük bağımsız mağaza var ve ben de inanılmaz bir vintage mağaza keşfettim. Mağazanın sahibi olan gösterişli yaşlı bayan, film endüstrisinde çalıştığı zamanlarla ilgili anlatacak çok hikayesi vardı."

Bir ara, eski film yıldızlarının imzalı fotoğraflarının bulunduğu bir albümü çıkarmış ve gerçekten hayran olan bir izleyici kitlesi bulduğu için çok sevinmişti.

Jane, çok iyi durumda olan mavi ipek 30'lar tarzı elbiseyi alıp gitmişti. Elbise şimdi kapısının arkasında asılıydı ve Jane, bir dahaki sefere geldiğinde pasta olacağına dair söz vermişti.

Jane, keklerin çok hoşuna gideceğini söylemiş, ama bir daha buraya gelemeyeceğini fark edince üzülmüştü.

Elbisenin birkaç düzeltmeye ihtiyacı vardı ama bu, onun yeteneklerinin ötesinde bir şey değildi. Keşke hayatı da bu kadar acısız bir şekilde düzelebilseydi — burada bir kesik, orada bir dikiş.

"Bence bunu para için yapmıyor. Bence sadece güzel şeyleri seviyor."

"İkinci el bir elbise mi aldın?" Bu fikre o kadar komik bir şekilde şaşırmış gibiydi ki, kadın elbiseyi işaret ederek gülümsedi.

"Evet."

"Onu mu giyiyorsun?"

"Neyse ki kendimi iyi hissetmek için senin onayına ihtiyacım yok," diye karşılık verdi. "Çok ucuzdu. Kendimi oldukça suçlu hissettim."

Draco, ona dönük gözlerindeki düşmanca meydan okumayı görünce, dudaklarında beliren itirazını yuttu. Elbette her şey ona yakışırdı, ama güzel kıyafetler giymeyi hak ediyordu, başkasının eski kıyafetlerini değil.

"Peki, ne zaman karşıya geçmek istersin?"

Kız, tüy gibi kaşlarını kaldırdı. "Partiye mi? Oh, ben kendim geçerim."

Çenesinin sıkıldığını gördü ama o hiçbir şey söylemedi, ellerini ceplerine soktu ve pencereye döndü. Kadın iç geçirdi. Draco'nun sırtı çok ifade doluydu.

Son bebek uyku tulumunu katladı, bebek arabasından mızımlanan Mattie'yi çıkardı ve bebeği sakinleştirmek için onu hafifçe salladıktan sonra, Draco'nun durduğu yere doğru yürüdü. Draco, somurtkan bir ifadeyle onu onaylamayan bir tavırla duruyordu.

"Neden bu kadar huysuz olduğunu anlamıyorum."

O, ona dönerek, "Huysuz mu?" diye tekrarladı, ses tonu o kadar şaşkın bir sesle tekrarladı, o kadar ki, neredeyse gülecekti, ama bunun gereksiz bir provokasyon olabileceğini fark ederek kendini durdurdu.

Kollarındaki bebeğe baktı, bebeğin gözleri kapanmıştı, ama yine de tedbirli davranarak onu sallamaya devam etti. "Bazen odadaki bebeğin kim olduğunu anlamak zor olabiliyor."

Onun öfkeli şaşkınlık ifadesi, Jane'in boğazından kısa bir kahkaha kopardı... sonra nefesini tuttu ve onun patlamasını bekledi. O isteksizce güldüğünde nefesini tekrar bıraktı, ama Jane bunu kabul etmeye karar verdi.

"Evet, aptalca, değil mi?" diye gülümseyerek yorumladı. "Bu bir randevu değil ki. Randevuya çıkmadığınızı belirlemiştik."

Midesinde bir ağırlık hissederek, adamın ifadesinin değişmesini, mizahın yerini karanlık bir somurtkanlığa bırakmasını izledi.

"Yani seçeneklerini açık bırakmak istiyorsun. Yalnız gidersen, istediğin kişiyle çıkabilirsin."

Onun yorumu Jane'i hemen ateşledi. Tüm zamanını harcıyordu. Sınırları korumak ve kurallara uymak için zaman ve enerji harcıyordu, ama Draco bunların varlığının bile farkında değildi! Eğer bu sınırlar yıkılırsa, kendi kendine koyduğu tüm bu sınırların sadece görünmez değil, aynı zamanda tamamen yararsız olduğunu görmek zorunda kalacaktı. Hayallerinin ortaya çıkmasını istemiyordu, çünkü o zaman bu durumu kontrol edemediğini itiraf etmek zorunda kalacaktı. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordu. Duyguları, görünmez ya da başka türlü hiçbir sınırı tanıımıyordu ve bir noktada bu acı verecekti.

Yine aynı şey!

"Bu çılginca, hakaret edici bir öneri!" diye karşılık verdi, kontrolünü tırnaklarıyla tutunmaya çalışırken sesi titriyordu. "Dikkatli ol yoksa kıskanç olduğunu düşünerek buradan ayrılabilirim," diye sinirle bağırdı, sözlerinin etkisini beklemiyordu.

Bu sözler Draco'yu dondu.

Kafasında bir görüntü belirdi, kıskançlıkla yanıp tutuşan babası, çantalarını toplayan karısından, o adamın kim olduğunu söylemesini istiyordu.

onu terk etmek için. Ve o, ona küçümseyerek gülmüş, dizlerinin üzerine çöküp kalması için yalvaran, kendini küçük düşüren, kelimenin tam anlamıyla onun peşinden sürünerek.

Orada durmuş, beynini çalıştırmaya çalışıyordu, göğsünde ağır bir baskı hissediyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama ben kıskançlık yapmam," dedi sonunda.

Kadın onun kapalı ifadesini gördü ve kendine başka ne beklediğini sordu. "Farkındayım."

Gözlerini kısarak ona baktı. "Partnerinin ölümünden kısa bir süre sonra benimle seks yaptığın için hala suçluluk duyuyor musun? Mesele bu mu?"

"Senin bahsettiğin 'bu'nun ne olduğunu bilmiyorum," diye cevapladı kadın, sesinde suçluluk duygusunun ekşi bir tonu vardı. "Ve mikroskop altındaki bir böcek gibi... bir... psikolojik deney gibi bakılmaktan hoşlanmıyorum." Ve bir yalancı. Konuyu ne kadar uzun süre ele almazsa, o kadar büyüyen bir yalana sığınmaktan dolayı kendini çok kötü hissediyordu.

Artık çok geçti.

"Bu yüzden gözlerime bakamıyorsun, değil mi?"

O zaman gözlerine baktı, yeşil gözleri ateş saçıyordu ve ona meydan okuyan bir bakış attı. "Bu seninle tartışmak istediğim bir konu değil. İnsanlar... Ben suçlu hissetmiyorum, Draco. Ben..." Durdu ve düşündü, "Ölesiye korkuyorum, çünkü seninle seks yapıp sana aşık olmayabileceğim yanılması beni hasta ediyor, özellikle de hiç aşık olmadığım için.

Bir an için, bu sözleri yüksek sesle söylerse onun ne yapacağını merak etti. O, kadının motivasyonlarını gerçekten bilmek isteyebilirdi, çünkü hiçbir kadının kendisine hayır diyebileceğine inanamıyordu.

Ama bunu yaparsam pişman olur, diye düşündü acımasızca.

"Yani benimle seks yapacaksın, ama birkaç yüz metre yürüyüp benimle birlikte kokteyl partisine girmeyeceksin."

"Sanırım özetle böyle," dedi, kasıtlı olarak neşeli bir ses tonuyla konuşmasının onu daha da huysuz gösterdiğini fark ederek, güzel insanlar ve zarif vahşi kedilerin huysuz görüldüğü gibi. "Ve sesini alçaltır mısın? Mattie yeni uykuya daldı. Bugün biraz huysuzdu."

Draco, kollarındaki bebeğe bakan, endişeyle kaşlarını çatmış halini izledi ve göğsünde bir şey değişti. Bu sık sık oluyordu.

Kabul etmek zorundaydı, o mükemmel bir anne idi.

İç sesinin "Bir anne, ama senin bebeklerinin değil" dediği sırada, masochist bir dürtü onu açık yaraya tuz basmaya itti.

Ona göre sorun yoktu. Bebek istemiyordu.

Ne zaman, şüpheli genlerini küçük kardeşine bırakmaya karar vermişti?

Bu fikir değişikliğinin, çocuklarının annesi olacağını hayal ettiği tek kadının onu düğün töreninde terk etmesiyle bir ilgisi olabilir miydi?

Kafasındaki alaycı sesi görmezden gelerek, sinirli bir şekilde "Bu saçmalık" dedi.

"Neyin saçma olduğunu?"

"Sen saçmalıyorsun. Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Bu sözleri ağzından çıkar çıkmaz, Draco aynı soruyu kendisine de sorabileceğini fark etti.

Neden bu konuya bu kadar takılmıştı? Bir ilişki *istediği* de yoktu. Yoksa onu rahatsız eden, onun açıkça istememesi miydi?

Onunla mı, yoksa kendi tepkileriyle mi tartışıyordu?

Başını çevirip sinirli bir bakış atan Jane, Draco'nun yüzündeki anlaşılabilir bir ifade yakaladı, ama uykulu bebeği arabasına yatırdığı sırada bu ifade kaybolmuştu.

Draco, onun bir sandalyeye oturup, küçük ayağını çanta için tasarlanmış metal dayanağa koyup, otomatik pilotta, bebeği uyutmak için metronom düzeninde ileri geri itmeye başladığını izledi.

Kadın yorgun görünüyordu.

Onun yüzünü, yeşil gözlerinin altındaki gölgeleri, burnu ve yanaklarında çillerin belirginleşmesine neden olan solgunluğunu incelerken, sıkı sıkı tuttuğu duygular göğsünde patlamak üzereydi.

Dün gece bebeği yatağa geri getirip onu kovduğunda da yorgun görünüyordu, o kadar ki, bebeği arabayla gezmeye götürmeyi teklif ettiğini duydu.

Bebeği arabayla gezmeye götürmeyi teklif ettiğini duydu. Bazı ağlayan bebekler için bunun yararlı olduğunu duymuştu, ama nerede duyduğunu hatırlayamıyordu.

Ona gerçekten tuhaf bir şekilde bakmış ve teşekkür etmiş, ama hayır, teşekkürler, o... onlar iyiydi, sanki onun asla içeri girmesine izin vermeyeceği bir iç çemberin etrafına kesin bir çizgi çiziyormuş gibi.

Tabii ki girmek istediği için değil.

"Evet."

Kafasını salladı.

"Evet, bir şey anlatmaya çalışıyorum. Bu kokteyl partisine tek başıma gidiyorum, bir tür kol süsü olarak değil. Kimse beni senin son kız arkadaşın olarak görürse beni ciddiye almaz."

Sanki bu, dünyadaki en kötü kadermiş gibi konuşuyordu! öfkelerini ve ona "o kadar şanslı olsa ne iyi olurdu" gibi çocukça bir cevap verme dürtüsünü kontrol ederek, onun gözünde tam bir ezik gibi görünmesini engelledi ve ayağa kalktı. Ani hareketi bebeği uykusunda uyandırdı ve Jane'in kirpiklerinin altından ona sitem dolu bir bakış attı.

Bu tuhaftı, sanki alternatif bir gerçekliğe girmiş gibiydi. Günlerini kendisine atlayan kadınları savuşturarak geçiriyordu, fiziksel ihtiyaçlarını gidermek isterse asla hayır cevabı almıyordu, ama Jane onu uzak tutuyordu.

Genelde uzak durmak istediği bir durumdu, bu yüzden bu durum onu memnun etmeliydi.

İki eliyle saçlarını taradı ve pencereye doğru yürüdü, sonra geri döndü.

"Öyleyse adını hatırlamama izin var mı?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Yoksa başka birini getirmeli miyim?"

Draco'nun başka bir kadına sarılma düşüncesi onu fiziksel olarak hasta etti. Çenesini kaldırdı. "Ne istersen yapabilirsin," dedi kayıtsız bir omuz silkmeye.

Koridorda ilerlerken, onun kendisini bir seks objesi gibi gördüğünü fark edince aniden durdu... Peki neden bu kadar sinirlenmişti?

* * *

Son görüşmelerini düşününce, Jane kokteyl partisinde Draco'nun kendisine nasıl davranacağını bilemiyordu. Tek başına giriş yapmaktan hoşnut değildi ve ipek şalını vestiyere verirken Joe ve Luciana'ya rastladığı için mutluydu.

"Vay canına, muhteşem görünüyorsun!" diye haykırdı Luciana. "Bu elbiseye bayıldım. "Bunun o vintage dükkandan aldığın elbise olduğuna inanamıyorum."

Jane biraz utangaç bir şekilde başını salladı. "Teşekkürler, birkaç düzeltme gerekiyordu." Elbisenin temel özelliklerini koruyarak, yakadaki abartılı firfırları ve gösterişli kuşağı çıkararak, altındaki sade mavi

mavi ipek kumaşın sadeliğini ortaya çıkarmak için elbiseyi en basit haline getirmiş, vücudu saran korsajı ve baldırlarının etrafında dalgalanan ve hışırdayan eğik kesim eteği ortaya çıkarmıştı.

"Ayakkabılar yeni," dedi, inceleme için ince ayak bileğini uzattı. "Onları neden paketlediğimi hiç bilmiyorum," itiraf etti, satışta ucuz bir fiyata aldığı sivri uçlu topuklu ayakkabalara bakarak... kullanışsız ama güzeldi. "Seni görene kadar kendimi uzun hissediyordum, Luciana."

Uzun boylu genç İtalyan kız gülümsedi. "Joe'nun beni bir yere götüreceğini düşündüm. Bu yüzden bunu giydim." İtalyan kız güldü ve bir dönüş yaptı, mini eteğinin boncuklu kenarı bu sırada tıkırdadı.

Onun İngiliz erkek arkadaşı, ondan bir ayak daha kısa ve en iyi kot pantolonunun üzerine tüvit yelek giymişti, Liverpool aksanıyla yüksek sesle "*Bella!*" diye cevap verdi ve onu öpmek için kendine çekti.

Onların gençlik dolu ve kaygısız şakalarını izlemek Jane'e yüz yaşında gibi hissettirdi. O kadar spontaneydiler ki, hiçbir karmaşıklıkla uğraşmıyorlardı —çok aşıktilar!

"Çok güzel. Senin bacaklarına sahip olsaydım," dedi Jane, kıskançlıkla kızın ince, sonsuz bacaklarını hayranlıkla seyrederek, "her gün giyerdim. Beni cüce gibi hissettiriyorsun."

Oldukça rahatsız edici, yapay bir ses olan kahkaha, hepsinin dönmesine neden oldu.

"Sen uzun değilsin, değil mi?" Bu söz, kürk şalını çıkaran bir yabancının ağzından çıktı.

Topuklu ayakkabıları Jane'inkileri düz ayakkabı gibi gösteriyordu ve vücuduna yapışmış gibi görünen gümüş rengi elbisesi, dolgun ve şehvetli vücudunun her kıvrımını ortaya koyuyordu.

"Merhaba," dedi Jane biraz garip bir şekilde, çünkü normalde sıcak ve misafirperver olan Luciana, erkek arkadaşının kolunu sıkıca tutarak uyarıda bulunmaktan başka hiçbir tepki vermemişti.

Sert bakışlı sarışın kadın Jane'i baştan aşağı süzdü. Yüzündeki ifade, Jane'e isteksizce beş buçuk puan verdiğini gösteriyordu ve Jane bu kadında tuhaf *bir* şey olmasaydı, bu durumdan eğlenebilirdi.

Görünüşe göre yargıladığı için kendini suçlayan Jane, zorla bir gülümseme takındı. "Siz de bu *yeşil* şeyin bir parçası mısınız?" diye sordu sarışın kadın, yine yapay bir kahkaha attı.

Jane başını salladı.

"Demek o berbat odalardan birinde kalıyorsunuz?" O, banyolu odaları sanki kulübe gibi göstermeye çalışıyordu, ama Luciana'nın odasını görmüş olan Jane, bunların tam tersi olduğunu biliyordu.

Normalde herkese karşı dostça davranan Luciana, dudaklarını sıkı tutarak ayağa kalktı, ancak diğer kadının kaballığı karşısında nazik davranmak için açıkça çaba göstererek araya girdi.

"Joe ve ben öyleyiz, ama Jane konuk olarak sarayda kalıyor. Oğlu da onunla birlikte."

Kadının küçümseyen gülümsemesi kayboldu ve kalemle çizilmiş kaşlarından biri yükseldi ve kindar, spekülâtif bakışları Jane'e yöneldi. İlgisi kötü niyetli bir türdü, o ağır makyajlı gözlerdeki bir şey Jane'i tedirgin ediyordu.

"Sarayda, ne kadar güzel," diye karşılık verdi, ama sesi hiç de hoş gelmiyordu. "Artık oraya girmeme izin verilmiyor." Ağır yüzüklerle süslenmiş elini kalbinin üzerine koydu ve Viktorya dönemi melodramlarındaki kahramanlar gibi, titrek bir sesle, "Ama bir zamanlar orası benim evimdi," dedi.

Jane, Luciana'nın kendi ana dilinde bir şeyler mırıldandığını duydu. Bu, pek de övgü dolu bir şey gibi gelmedi.

Ev mi?

Kadının yüz kasları artık hareket edemese de, Jane onun kendisine dikkatini geri çevirirken kaşlarını çatıldığını hissetti.

"Daha önce tanışmış mıydık?"

"Sanmıyorum."

"Oh, bence tanıştık ve ben yüzleri asla unutmam..." Kadın başının yan tarafına dokundu. "Aklıma gelecektir."

Bu bir tehdit gibi geliyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Jane, sarışın kadın önlerinde kıvrımlı bir şekilde ilerlerken, bir kapı açıldı ve kadın, dışarıya sızan sohbet ve kahkaha sesleriyle birlikte ortadan kayboldu.

"*Evet*, sonra açıklayacağım," dedi Luciana, eliyle ağzını kapatarak gizli bir şekilde fısıldadı. Şık siyah pantolonlar ve beyaz gömlekler giymiş iki garson, minik ama güzel, yenilebilir sanat eserlerinden oluşan tepsilerle yanlarından geçiyordu. "Onu takma kafana. O tam bir cadaloğ ve neden bu gece burada olduğunu hiç anlamıyorum burada olduğunu bilmiyorum, sorun çıkarmak için değilse tabii."

Bu alışılmadık kin dolu sözlerle şaşkınlık duyan Jane, bu kadının kim olduğunu ve sarayla ne ilgisi olduğunu merak etti. Orada mı yaşamıştı?

Draco'nun eski sevgilisi olabilir miydi? Draco'nun, bir gece arkadaşını yanına taşınması kadar, yırtıcı bir yaşlı kadın tarafından baştan çıkarılmasını hayal etmek de zordu.

Jane bu olasılığı hemen reddetti. Kadının yüzü cansız görünebilir, ama gözleri genç değildi. Genç çift açık kapıdan içeri girerken, o da onların adımlarına uydu.

Jane gözlerini kırptı. Bir gecede yaşanan dönüşüm dramatikti! İkili Dört toplantı odasını birbirine bağlayan kapılar açılmıştı ve mekan etkileyiciydi.

Odanın bir ucunda bir yaylı dörtlüsü müzik çalıyordu ve servis personeli, güzel giyimli konukların arasında gümüş tepsilerle dolaşıyordu. Her zamanki şüphelilerden birkaç kişi kot pantolon ve kazak giymişti, ama onlar bile film yıldızları, politikacılar ve aristokratlarla kaynaşırken her zamankinden daha az buruşuk görünüyordular.

Jane, bu ortama nasıl uyum sağlayacağını merak ederken, kendisine uzatılan bardağı alırken muhtemelen uyum sağlayamayacağını fark etti. Birkaç yudum içtikten sonra paniği biraz azaldı.

"Jane...?"

Jane, mavi kadife smokin giymiş uzun boylu, ince ve yakışıklı genç adamı hatırlamaya çalıştı ve sonra anladı.

"Jamie?"

Draco'nun üvey kardeşi, artık sıksa bir çocuk olmayan Jamie, gülümsedi ve ona sarıldı. "Tanrım, burada ne işin var?"

"Ben de kendime aynı soruyu sorup duruyorum," diye itiraf etti Jane. "Draco ile tekrar bir araya mı geldiniz?"

Jane kalbinin sıkıştığını hissetti. "Hayır, öyle bir şey yok. Biz... bir çift değiliz." Asla bir çift olamayacaklardı, bu iç karartıcı düşünce birdenbire aklına geldi. Aslında hiç bir çift olmamışlardı. Onun evlilik teklifine evet dediğinde,

onu tanııyormuş... Onu sevmiş miydi? Ona kesinlikle aşık olmuştu, ama o zamanki duyguları, ne kadar güçlü olsalar da, şu anda hissettiklerinin gölgesinde kalıyordu. Şu anda hissettikleri daha derindi, daha güçlüydü ve onu Mattie ile gördüğünde, bir gün ne kadar inanılmaz bir baba olacağını anladı.

Onun duyguları da değişmiş miydi?

Bu soruyu kafasından uzaklaştırdı, çünkü kendini dileklerini düşünmeye izin verdiği anda, veda etme zamanı geldiğinde durumun gerçekliğiyle yüzleşmenin daha da zor olacağını biliyordu. O anı yaşamalı ve o anın Draco için olduğundan çok daha farklı bir anlam ifade ettiğini kabul etmeliydi.

Titrek eli şarabını biraz döktü ve tam da ihtiyacı olduğu anda, bardağın içinde kalanları içti.

"İyi misin?" diye sordu Jamie, bardağı parmaklarından alıp yan masaya koydu.

"İyiyim. Draco benim burada olduğumu söylemedi mi?"

"Konuşma fırsatımız pek olmadı. O olaydan sonra görmeyi en son beklediğim kişi sendin..."

ONUNCU BÖLÜM

JAMIE'NİN GÖZLERİ BÜYÜDÜ ve yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, öyle demek istemedim."

"Önemli değil. Ne demek istediğini anlıyorum."

"Hiç değişmemişsin," diye hayretle dedi.

"Öyle," dedi Jane, bir adım geri çekilerek ona baktı. "Beni tanımadığın için gururum okşandı," diye şaka yaptı. "Ve..."

"Jamie, benim sevgili oğlum!"

Jane, genç adamın enerjisinin neredeyse emildiğini hissedebiliyordu. Bir zamanlar olduğu gibi, sesin geldiği yöne doğru yavaşça dönerek donakaldığı anda, onun bir zamanlar olduğu gibi sırık gibi bir çocuk olduğunu görebiliyordu.

Daha önce gördüğü sarışın kadının Jamie'nin yüzünün bir iki adım ötesinde havayı öptüğünü izlerken, kafasında bağlantılar kurulmaya başladı.

Bu, Draco'nun üvey annesi, onun annesiydi. Jane'in kalbi onun için sızladı. "Ah, canım, hala gözlük takıyorsun, görüyorum." Sarışın başını salladı. "Seni çok inek gösteriyorlar. Söyle ona," dedi Jane'e dönerek. "Kontakt lens ya da daha iyisi, lazer ameliyatı ve..." Görünmez bir şeyi silkeledi.

Oğlunun tertemiz yakasındaki kırıntıyı silkelerken, dudakları tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Sen hep dağınık bir çocuk oldun..." Gözleri kurnazca Jane'e doğru çevirdi. "Beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın? Ben Jamie'nin annesiyim. Biliyorum, sen söylemeden önce, çok genç göründüğümü."

Böyle bir şey söylemeye niyeti olmayan Jane, derin bir nefes aldı. "Sizinle tekrar tanışmak ne güzel," dedi sakın bir şekilde, samimiyetsizliğini gizlemeye bile tenezzül etmeden. "Çok üzgünüm, ama Jamie bu dansı bana söz verdi."

Jamie, Jane başını dans pistinin ortasındaki boş alana doğru eğdiğinde ona göz kırptı, gözleri bir mesaj veriyordu.

"Kimse dans etmiyor," dedi kadın huysuzca.

Jane, Jamie'nin elini tutup beline koydu ve Jamie, kısa bir duraksamadan sonra diğer elini Jane'in beline koydu.

"Şimdi dans ediyorlar!" diye bağırды, ikisi dönerken.

"Teşekkür ederim," dedi Jamie sessizce, gözlerine bakarak, gözlerinde minnettarlık parıltıyordu.

Jane, üst dudağında ter damlacıkları gördü ve anne-oğul ilişkisinin bu kadar zehirli olmasının ne kadar korkunç olduğunu düşünerek ona acımaya başladı.

"Oh, tanrım, dans edebildiğin için şükürler olsun!" dedi birkaç saniye sonra ve genç adamın sert gerginliğinin müzikle birlikte gevşediğini hissedince memnun oldu.

"Senden çok daha iyiyim," diye karşılık verdi Jamie. "Üç kez ayağıma bastın." Güldü ve eğilerek ciddi bir ifadeyle, "Gerçekten, bunun için teşekkür ederim," dedi.

"Ne zaman istersen," dedi, içtenlikle. "Sanırım dans ederek bir kuralı çiğnedim," dedi, yarı hüznü, yarı gülerek.

"En kötü ne olabilir ki?" dedi Jamie.

Jane gözlerini indirdi ve düşündü: "Zaten oldu."

Kontrolün kendisinde olduğu, kuralları ve sınırları kendisinin belirlediği yanılsaması arkasına saklanıyordu, bu da güvende olduğu anlamına geliyordu, ama tüm bu aldatmacalara rağmen, bu kendini kandırmaktı. Güvende değildi.

Draco'ya aşıktı ve kalbi kırılmak kaçınılmazdı, ama bu arada, kendine sertçe söyledi, bunun her değerli anının tadını çıkaracaktı.

"Vay canına!" Başında dönüşümlü olarak umutsuzluk ve kararlılığın oluşturduğu baş döndürücü döngü, başka bir çiftin etrafından manevra yaparak kafa kafaya çarpışmayı önlediğinde bozuldu.

Dans pisti artık oldukça kalabalıktı. Farklı yeteneklere sahip birkaç çift onlara katılmıştı ve dörtlü, yavaş, rüya gibi bir vals parçasına sorunsuzca geçerek tepki vermişti.

"Vay canına, bu konuda çok iyisin," dedi Jane içtenlikle.

"Futbol takımına giremediğimde, Draco bana iyi olduğum bir şey bulmamı tavsiye etti. Meğer kadınlar sporculardan çok dansçıları seviyorlarmış, ya da belki de sadece ben öyleyimdir," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Jane güldü. "Oh, Draco'ya çok benziyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğimi sanmıyorum, Jamie. Araya girmemin sakıncası var mı?"

Jamie gülümseyerek Jane'i bıraktı ve Draco eğilip kulağına bir şey söylemek için eğildiğinde başını salladı, Jane'e gülümsedi ve teşekkür ettiğini söyledi, sonra dansçıların arasından geçerek uzaklaştı.

"Bu dansı benimle yapar mısın, *cara*?"

Jane başını salladı ve aniden inanılmaz derecede utangaç hissetti. "Seni uyarmalıyım, ben pek iyi bir dansçı değilim."

"Bence bunu söylemek bana düşer."

Onu hemen kollarına almadı. Bunun yerine dirseklerinden tutup biraz uzaklaştırdı, başını eğdi ve parıldayan karanlık bakışları onun vücudunu tararken başını eğdi.

Jane, tüm vücudu cinsel farkındalığın sıcak dalgasıyla kaplanana kadar derinlerde bir titreme hissetti... O anda, ondan zevk alıp sonra da çekip gidebileceğine kendini ikna etmiş olması ona çılgınca geldi.

"Çok güzelsin."

Onu çevreleyen insanların olduğunu ve normal davranması gerektiğini biliyordu, ama normalin ne olduğunu unutmuştu!

"Ben pek iyi bir dansçı değilim," dedi, onun eli belinin alt kısmına geldiğinde. İpeksi kumaşın içinden, onun açılmış parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Öyle demiştin."

"Öyle mi dedim?" dedi belirsiz bir şekilde. Adam, kadının yanlarında gevşekçe duran, yumrukları beyazlaşmış ellerini aldı, omuzlarına koydu ve bir elini kadının sırtına, omuz bıçaklarının arasına, diğer elini ise beline koydu.

"Beni takip et."

Sıkıca kenetlenmiş dişlerinin arasından boğuk bir sesle kahkaha patladı, çünkü onu bir uçurumun kenarına kadar takip edeceğini fark etti.

Hayır, takip etmezsin, dedi kafasındaki sert ses. Çünkü a) o istemez, b) sen bir annesin, bu yüzden ilk sorumluluğun Mattie'ye karşı ve c) yükseklik korkun olduğu için uçurumun kenarında durmazsın.

Bu mantık, en azından nefes alma yeteneğini geri kazandırdı, ancak sadece yüzeysel olarak, çünkü o hareket etmeye başladı, hayır, onlar tek bir bütün olarak hareket etmeye başladılar. Draco, Jamie'nin gösterişli adımlarına sahip değildi, ya da sahipse de kullanmıyordu, sadece ipeksi pürüzsüz bir uyum ve hipnotik bir sallanma vardı, yakınlık yoğun ama çelişkili bir şekilde baştan çıkarıcı bir şekilde yatıştırıcıydı.

Jane, onun sıcak erkek kokusunu içine çekerek burun deliklerini genişletti, sert vücudunun kıvrımlı gücünün tadını çıkardı. Kollarının arasında, ondan başka her şeyden kopmuş hissetti — o her şeydi.

Nefesi önce saçlarına, sonra boynuna değdi. "Ne yaptığını gördüm."

"Dans etmek istedim ve kardeşin çok iyi bir dansçı." "Benden daha mı iyi...?"

"Çok daha iyi."

Göğsü kakhaha ile kabardı. "Gerçekten, *cara*, onu kurtarman çok iyiydi. O... annesi, Christina." Dudaklarında bu isim bir lanet gibi yankılandı. "O kindar bir cadalog, tamamen bencil, ama daha da önemlisi, acımasız ve diyelim ki, anne içgüdüsü dağıtılırken o sıranın en arkasında değildi. Tamamen kaçırdı.

"O, Jamie çocukken onu travmatize etti. Sesi onu titretirdi. Fiziksel istismar değildi, bu..." Derin bir nefes aldı. "Jamie için yaptığı en iyi şey onu terk etmekte."

"Onu neden davet ettin?"

"Davet mi?" diye patladı, öfkelenmiş görünüyordu, sonra, kadının genişlemiş gözlerine karşılık olarak, sesini alçaltarak açıkladı. "Görünüşe göre bir artı bir olarak geldi ve helikopter iner inmez eşini terk etti. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama sanırım bizim ruh sağlığımız için endişelendiği için değil!

"Bak, şu anda onun hakkında konuşmayalım..." dedi ve onu kendine doğru çekti.

Jane bu öneriye itiraz etmedi.

Başını kaldırdı ve elini onun göğsüne koydu. "Draco, müzik durdu."

Draco hareketsiz durdu ve Jane, insanların dans pistinden ayrıldığını ve diğerlerinin onların yerini almak için dans pistine çıktığını gördüğünde, Draco'nun yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Müzik caz tınları çalmaya başladığında. Tabii, bir yaylı dörtlüsünün çalabileceği kadar caz tınları.

Jane, onun daha önce dalgın olan ifadesinin, odayı tecrübeli gözleriyle tararken netleştiğini gördü. "Konuşmam gereken insanlar var."

Onun zayıf yüzünde gizli bir hayal kırıklığı izi mi gördü acaba?

"Sonra konuşuruz," dedi ve geri çekilirken, ayrılırken elini kadının omurgasının dibinde bıraktı. Bu hareket sahiplenici bir tavır gibi geldi ve kadın, diğer insanların da bunu öyle görüp görmediğini merak etti.

"Belki de dikkatli olmalıyız. İnsanlar bağlantıyı kurabilir, iki ile ikiyi birleştirip..." Kafasıyla bir işaret yaptı. Boynundaki Yunan tarzı buklelerden birkaç tanesi çoktan kaçmıştı.

"Bence insanlar bakıyor."

O, doğaçlama dans pisti haline gelmiş alanın kenarına geldiklerinde durdu ve onu kendine doğru çevirdi. "Tabii ki bakıyorlar, sen çok... Bu ikinci el elbise mi?"

Onun sıcak bakışlarının vücudunda dolaştığını hissetti. "Vintage," diye düzeltti, yeşil gözleri ona gülerek baktı. "Yerel mağazalardan alışveriş yapmak da çok daha çevreci, bunu bilmen gerekir," diye alaycı bir şekilde azarladı.

"Çok doğru, ve işte bu konuda bilgilendirmek isteyebileceğin biri... Tabitha Greenwood, Jane Smith... Tabitha bir..."

"Bayan Greenwood'un kim olduğunu biliyorum!" Jane itiraz etti, uluslararası üne sahip moda tasarımcısına gülümseyerek kızardı. Tasarımcı, saç rengini simsiyahdan platin sarıya değiştirmiş olsa da, bir bakışta tanınırdı. "Merhaba," dedi, büyük pembe tasarımcı gözlüklerinin arkasından onu açık bir merakla inceleyen kadına.

"Jane bana modadaki israf hakkında ders veriyordu. O, ikinci el mağazalarındaki indirimli ürünlerin büyük bir hayranı."

"Aslında, öyleyim." Draco'ya bir bakış attı. "O benim ağzıma laf sokuyor, ama ben kendim için konuşabilirim."

"Eh, bu sana bir şey anlatıyor!" diye bağırdı diğer kadın, bu konuşmadan eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Aslında benim elbisem..."

"Vintage," diye araya girdi tasarımcı, mavi ipek elbiseye uzman gözüyle bakarak. "Çok güzel ve sanırım biraz güncellenmiş?" Jane'e merakla baktı, Jane de başını salladı.

"Fırfırlı kıyafetler bana yakışmıyor." Gülümsedi ve ayağına doğru anlamlı bir hareket yaptı. "Boyum çok kısa."

175 cm boyunda, sağlam yapılı diğer kadın da gülümsedi. "Ama mükemmel bir vücuda sahipsin, öyle değil mi Draco?"

Draco ona alaycı bir gülümseme attı ve hiçbir şey söylemedi.

"Görüşürüz, iyi eğlenceler..." Durdu ve geri döndü. "Kanepeden daha doyurucu bir şey yedin mi?"

Henüz kanepede yememiş olan Jane, tasarımcının kuş gibi bakışlarındaki spekülatif parıltının çok farkındaydı ve sinirlenerek başını salladı.

"Telaşlanma." Haklı olduğunu kanıtlamak için tepsiden bir avuç kanepede aldı ve tek tek ağzına attı. Sonuncusu oldukça lezzetliydi. "Şimdi mutlu musun?" diye meydan okudu.

Seni izlediğim zaman kadar mutlu olamam.

Olağanüstü bir farkındalık birdenbire kafasında belirdi.

Cevap veren bir gülümseme olmadığı için, kendi gülümsemesi de kayboldu. Onun ifadesi, kurşun geçirmez çelik panjurlar kadar açıklayıcıydı. Bu, ona bir süredir o kapalı bakışı görmediğini ve onu hiç özlemediğini fark ettirdi!

Uzun boylu figürün uzaklaşmasını izleyen iki kadın, birbirlerine bakiştılar. "O da neydi?" diye merak etti yaşlı kadın.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Jane, gergin ve zoraki bir gülümsemeyle.

"Araştırma amacıyla buradayım ve tabii ki şampanya için," diye ekledi Tabitha, geçen bir garsondan yeni bir kadeh alarak. "Bu günlerde ya evre dostu olursun ya da içinden olursun. Ya sen?"

"Burada bir kursum var." "Evet, ama Draco'yu zaten tanıyorusun." "Neden böyle söylüyorsun?"

Yaşlı kadının başını geriye atıp güldü. "Bu çok açık, canım. Palazzo'da kalıyorsun diye duydum. Evet," diye ekledi

Jane'in ifadesine yanıt olarak ekledi, "Ben meraklı yaşlı bir kadınıam, ama sadece diğerk insanların o danstan sonra düşündüklerini söylüyorum."

Jane ona dehşetle baktı. "Palazzoda kalıyorum çünkü bebeğim var ve Draco bize daha sessiz olduğı için orada kalmamızı sağladı."

"Bebek...?"

Jane, arkların döndüğünü görebiliyordu ve "Beni ışınl!" diye düşündü. "Mattie, bebeğın ailesi," dedi sessizce, "öldüler. Ben onun

vasisiyim." Yanlış kişiye itiraf etmiş olsa da, içini rahatlatmış oldu.

Diğerk kadının gözlerindeki alaycı bakış kayboldu ve yerini Jane'in gözlerini yaşartan şefkat aldı. "Ah, canım, ne trajik." Jane'in omzunu sıktı. "Ben hiç anne olmadım, öyle bir şey olmadı, ama bence sen çok iyi bir anne olacaksın. Hadi, seninle tanışmak isteyeceğini bildiğim bir arkadaşım var. O da vintage'e çok meraklı."

Draco el sıkışıp gülümserken, odadaki herkesten daha fazla eğleniyor gibi görünen, çeşitli insanlardan oluşan bir grubun ortasında Jane'i fark etti.

Jane'in parıldadığını, doğıal sıcaklığıyla insanları kendine çektiğini izlerken, hak etmediğini bildiğı bir hayranlık ve sahiplenici bir gurur duydu.

Bu fenomeni tamamen anlıyordu.

Bugün Jane'in kendini rahat hissetmeyeceğinden endişelenmesi tuhaf görünüyordu. rahatsız hissedeceğinden endişelenmiş olması tuhaf geliyordu. Endişesi yersizdi. Dört yıl önce öyle olmazdı. O zamanlar biraz empati göstermiş olsaydı,

gerçekten stres belirtilerini fark etmiş olsaydı... ve bunun hakkında konuşmuş olsaydı... düğün gerçekleşebilirdi.

İşaretleri fark etmiş olmasına rağmen, bunları rahatsız edici bulup görmezden geldiği için kendinden tiksindi. Çünkü güzel ve çekici Jane her zaman yanında olacak, ona gülümseyecek ve yatağında ateşli olacak.

* * *

Jane'in hayal ettiğinden daha zor oldu ama sonunda kaçmayı başardı.

"Balodan kaçıyor musun?"

O koşmada iyiydi, diye hatırlattı kendine, eski yarasını sarmalarken, ona yaklaştığını hissettiğinde, Mattie ile oynarken *aileyi* düşündüğünü fark ettiğinde, eski öfkesini ve kızgınlığını bir bariyer olarak kullanıyordu.

Son zamanlarda eski yaraların közleri yeniden alevlenmek için daha zordu. Mantık, onun yakında ayrılmasının muhtemelen iyi bir şey olduğunu söylüyordu, ama mantık, aralarında yanan tutkunun kurbanı olduğu için, henüz sönmemiş olan bu tutku nedeniyle, o pek heyecanlanamıyordu.

* * *

Jane, onun derin sesini duyunca nefesini tuttu. Kalbinin çarpışını görmezden gelerek döndü ve yüzeyde bile olmayan bir sakinlik sergiledi.

Draco'nun yanında olmak, onu bir şekilde daha canlı hissettiriyordu. Onun varlığı, Jane'in algılarını keskinleştiriyordu. Bir an önce, saraya giden yolu çevreleyen ağaçların etrafına sarılmış binlerce beyaz peri ışığının palazzo'ya giden yolu çevreleyen ağaçların etrafına sarılmış binlerce beyaz peri ışığının romantik parıltısını, yumuşak deniz esintisinde esen biberiye ve çam kokusunu ya da mavi ışıklar saçan ayı fark etmemiştir.

Draco'nun koyu saçları, yüzünün mükemmel hatlarını ve düzlemlerini vurgulamıştı.

Koyu renkli ceketi açık duruyordu, gömleğinin beyazı göz kamaştırıcıydı ve altında ipeksi kahverengi teni ve hafif tüyleri vardı, birleşerek kaybolan yönlü çizgi... Nefes aldı ve düşündü, Kendine gel kadın, odaklan!

Ona değil, diye düşündü ve gözleri biraz daha aşağıya indi.

Yanakları kızaran kadın, gözlerini onun yüzüne çevirdi. "Şey, ben koşmuyordum."

Yani nefes nefese kalması için bir mazereti yoktu.

Ağır ipek eteğini kaldırarak baldırlarını ortaya çıkardı ve ayaklarına, bakmak için gerçekten güvenli bir yere, alaycı bir gülümseme attı. "Bunlarla değil, ve bu resmi olarak bir parti olarak belirlenmişti, balo değil, ayrıca bildiğim kadarıyla Cinders ile hiçbir ilgisi yoktu." biliyorum, Cinders ile hiçbir ilgisi yok."

"Bu çok kapsamlı bir analiz. Gerçekleri doğrulamak için her zaman sana geleceğim. Yeniden ifade edeyim — partiden uzaklaşmak."

Gülümsemeye çalıştı ama gülümseme yüzüne yansımadi. "Mattie'yi kontrol etmek için geri dönmek istiyorum. Evet, Val'in başa çıkabileceğini biliyorum," diye ekledi hızla, onun cevabını tahmin ederek, "ama bugün kendinde değil."

"Anne içgüdü mü?" Onun irkildiğini gördü ve bir adım yaklaştı, endişeli bir ifadeyle kaşlarını çattı.

Kız başını salladı. "Hayır, sadece gözlem," dedi, suçluluk duygusunu görmezden gelerek konuyu değiştirdi. "Bu gece senin için başarılı geçti. Mutlu olmalısın."

* * *

Öyle miydi?

Draco bunu hiç düşünmemişti ve bu projenin başarısı onun ana odak noktası olmalıydı - bu gece de bunun bir parçasıydı. Yine de bütün akşam boyunca bir rol oynuyormuş, doğru şeyleri söylüyormuş gibi hissetmişti ve Bazen yanlış şeyler yaparken, gözleri sürekli ateşli bir kızıl saçlıyı arıyordu.

Jane'i buraya, onun kendisine verdiği acıyı ona da tattırmak gibi belirsiz bir fikirle getirmişti. Bir noktada plan ivmesini kaybetmiş ve raydan çıkmıştı... ve ironik bir şekilde, Draco'ya göre acı çeken tek kişi kendisiydi.

Acı, onu sahiplenme konusundaki bastırılmış ilkel dürtüsünden kaynaklanıyordu. Sevgili olmak bu sorunu çözmüş olmalıydı, böylece açlığı söndüğünde çekip gidebilirdi. Açlık hala şiddetliydi ve şimdi aşırıya kaçmıştı... Buna duygusal yük demek istemiyordu, ama başka ne denebilirdi ki?

O, ona baktığında, o kadar küçük, o kadar savunmasız, o kadar inatçı ve dik başlı ki, onu korumak için yabancı bir dürtü hissetmeye devam etti.

Böyle olmamalıydı.

Seks böyle olmamalıydı. Karmaşık olmamalıydı. Hayattaki en karmaşık olmayan şeylerden biriydi, kontrol edebildiğini gururla söylediği bir ihtiyaçtı. Asla daha önemli şeylerin önüne geçmezdi.

"Senin için başarılıydı," diye karşılık verdi sonunda.
"Eğlendim," dedi kız, alçak sesinde hüzünlü bir tonla.
Benimle değil!

* * *

"Eve döndüğümde hatırlaması güzel olacak," dedi neşeli bir gülümsemeyle. Bunun ne kadar acı verici olduğunu ona söylemektense ölmeyi tercih ederdi. "Ve iletişimde kalacağım bazı arkadaşlar edindim, genç Val yarın bana kardeşinin arı kovanını gösterecek. Arıcılık ve bunun sadece kırsal ekonomi için değil, temelde dünyanın geleceği için de ne kadar önemli olduğu konusunda hızlandırılmış bir kurs aldım." Gülümsedi.

"Evet, o çok girişimci. Londra'daki büyük bir mağazadan sipariş aldı," o anda arılarla ilgilenmeyen Draco ona söyledi. "Geri gelebilir misin?"

Bu öneri onu da en az onu kadar şaşırtmış gibiydi. "Arkadaşlarını görmek için, Luciana ve erkek arkadaşını..."

"Joe mu? O da gelecek hafta eve dönmeyecek mi?"

"O ve Luciana, yaratıcı merkezdeki stüdyolardan birini kiraladılar."

Bu Jane için yeni bir haberdi. "Jamie beni burada görünce şok olmuş gibiydi." "Kaçacağını düşünmemiştim. Satranç turnuvası oynuyordu

turnuvası oynuyordu, ama iptal edildi."

Adrenalin sayesinde bastırılmış olan yorgunluk, Jane'in birkaç adım atarak, muhteşem deniz manzarasını en iyi şekilde görebileceği şekilde yerleştirilmiş oyma ahşap bir bankın üzerine oturduğunda kendini gösterdi. Geceleri okyanus, uzaktan sadece başka bir karanlık tonuydu ve ışık ve sihir, dalların arasına dizilmiş peri ışıklarından yayılıyordu.

"Hala üniversitede mi?" diye sordu, gencin yaşını tahmin etmeye çalışarak.

"Okulun son yılında. Mezun olduktan sonra profesyonel olmayı düşünüyor."

"Profesyonel mi?"

"Satranç. Gerçekten çok iyi."

Jane merakla onun yüzünü inceledi. "Sakıncası var mı? Planın yok mu —?"

"Üniversiteye gitmesini tercih ederim," diye itiraf etti Draco. "Ama bu muhtemelen benim kaçırdığım bir fırsat olduğu için. Jamie'nin özgürlüğe sahip olmasını, istediği şeyi yapma ve ihtiyacı olursa fikrini değiştirme fırsatına sahip olmasını istiyorum."

"Neden kaçırdın?"

"Babam pek şefkatli bir ebeveyn değildi."

Jane, Draco'nun kafatasındaki yara izini düşündü ve Jamie'nin aynı acıyı yaşamaması için onun yanında kaldığını fark etti. "Annesi...?" Durdu ve başını salladı. "Üzgünüm, burnumu sokmak istemem."

"Christina onu bir aksesuar gibi kullandı," diye yanıtladı Draco, sesi demir talaşı kadar sert ve acımasızdı. "Ve o çok sevimli bir bebekken, dadısı onu fotoğraf çekimleri ve hayır etkinlikleri için dışarı çıkarırdı, ama Jamie'nin gözlerinde sorunlar vardı. Düzeltici ameliyat olması gerekiyordu ve kalın gözlükler takıyordu..." Dudakları tiksinti ile inceldi. "Görünüşe göre o kadar da sevimli değildi," diye küçümseyerek bitirdi. "Ondan ve buradan ayrıldı ve babamız ona hiç ilgi göstermedi."

Jane, gözlükleriyle ilgili yorumun Jamie'yi nasıl felç ettiğini hatırladı ve kalbi onun için parçalandı. "Zavallı Jamie." Ya da belki de şanslı Jamie, çünkü onu korumak için Draco vardı.

"Babamız köle gibi bir adamdı, o kadar zayıftı ki... o babam için bir uyuşturucu gibiydi. Gururu yoktu, buraya karşı hiçbir sorumluluk duygusu yoktu." Spot ışığı altındaki sarayı işaret etti. "Satabileceği her şeyi sattı, arazileri sattı, nesillerdir burada yaşayan aileleri buradan kovdu ve ben hiçbir şey yapamadım."

Jane, onun kasvetli, neredeyse hayalet gibi ifadesinde hatırladığı acı ve hayal kırıklığının yankısını gördü ve bir zamanlar olduğu çocuk ve genç adam için kalbi sıkıştı.

"Ama şimdi yapabilirsin ve yaptın da," dedi nazikçe.

Gözleri buluştu ve o, çelik bariyerlerin yerine oturmasını izledi, ta ki onun yüzü okunamaz bir boşluk haline gelene kadar.

İçinde bir hayal kırıklığı oluştu. Tam açılmaya başlamış gibi görüldüğü anda, onu yine dışlamıştı.

"Geri dönüp bu işi bitirmeliyim," dedi Draco, arkasına bakarak arkalarındaki binanın ışıklarına bakarak. "Christina buraya sebepsiz yere gelmedi." Para yüzünden olmalıydı. Nadiren ortaya çıktığı zamanlarda hep para yüzündendi ve Jamie'yi takip etmeseydi, onu eli boş gönderecekti.

"Ve sen hala Jamie'yi koruyorsun."

"Burayı seviyor musun?"

Konunun aniden değişmesi ve atmosferdeki gerginlik karşısında şaşkına dönen Christina başını salladı. "Tabii ki, sevmeyecek ne var ki?" dedi, kalbi hızla atıyordu.

"Gerçekten sona ermesi gerekiyor mu?"

Jane, kafasındaki kaosu bastırmak için gözlerini kapatırken düşünceleri hızla akıyordu... Derin bir nefes aldı ve onun çok kararlı karanlık gözlerine baktı.

"Ne diyorsun, Draco?" Kalbindeki ses, "Düşündüğün şey değil" dedi, ama o ne düşündüğünü bilmiyordu. Umudu öldüremezsin.

Belki de yüzünde bir şey gördü, çünkü hemen, "Tabii ki evlenme teklif etmiyorum," dedi.

Onun hayallerinden şüphelendiği düşüncesi tamamen aşağılayıcıydı.

"Elbette," dedi, her heceyi özenle telaffuz ederken içinde kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

"İkimiz de biliyoruz, sen benden önce fark etmiş olabilirsin, ki biz asla bir çift olarak yürümezdi, ama geçmişimizi bir kenara bırakırsak, aramızda... bir şey... olduğu şüphe götürmez, değil mi?"

"Seks," diye araya girdi kadın açıkça.

"Kişisel ilişkimizi bir kenara bırakırsak, bu topluluğa olan hevesinle, seni memnuniyetle kabul ederler."

"Beni geçici bir testosteron dengesizliğinin çaresi olarak gördüğünü biliyorum!" diye bağırdı ve ayağa fırladı. "Ama bunu hayatımın işi olarak görmüyorum. Benim zaten bir hayatım var ve seninkinde geçici bir rol oynamak istemiyorum. Benim geleceğimde sen yok, Draco. Mattie'yi kökünden söküp, hiç arkadaşımın olmadığı başka bir ülkeye taşınacağımı mı düşünüyorsun...?" diye haykırdı, öfkeyle nefessiz kalarak. "Tanrım, sen evrendeki en bencil, en kibirli adamsın!"

Dişlerini gıcırdatarak, "Neden bu durumu iki mantıklı yetişkin gibi tartışamıyoruz?" dedi.

"Çünkü böyle bir durum yok ve aramızda sadece birimiz mantıklı bir yetişkin. Teklifin için teşekkürler Draco, ama ben zaten birine söz verdim. Hayatım İngiltere'de."

Söylenen sözler, Jane'in

"Ben buradayım." "Bazen kibirin, Draco, şey gibi... Kendini büyük bir satış noktası

? Eğer öyle düşünüyorsan, bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü

duygularının açıkça belli olduğu düşünülürse, bu pek de şaşırtıcı değildi. "Gerçekten gitmem gerek. Mattie'ye dönmem lazım."

"Onu bahane olarak kullanıyorsun. Seni burada tutmak için duymak istediklerinizi söylemeyeceğim."

Bu suçlama, pürüzsüz yanaklarına telaşlı ve öfkeli bir kızarıklık getirdi. Muhtemelen, onun kendisini sevdiğini söylemesini istediğini düşünmüştü ve haklıydı, diye fark etti, bir hayale tutunarak kendini hor gördü. "Ben kimseyi kullanmam, Draco. Bunu sana bırakıyorum! Ve sen benim ne duymak istediğimi bilmiyorsun."

Gözyaşları dökülmeye başlamadan önce, o gözyaşlarını görmeden, ona kullanılmak istediğini söylemeden önce, kız arkasını döndü.

Kullanılmak için yalvarmıştı.

* * *

Draco, sırtı dik, çenesi yüksek, patikada yürüyen kadını izledi. Onun tavrına karşı haklı öfkesine rağmen, ipek elbisenin altındaki çekici kalçaları ve sallanan kalçaları dikkatini büyük ölçüde dağıttı.

O izlerken, kız tökezledi ve sivri topuklu ayakkabılarından düştü ve ona yardım etme içgüdüğü onu ileriye doğru fırlattı, ama sonra kendine ne ne halt ettiğini sordu.

Geri dönmeden, eğildi, ayakkabılarını çıkardı ve bir elinin parmaklarında sallanırken, yokuş yukarı yürümeye devam etti.

Parti hala tüm hızıyla devam ediyordu ve onun konuşması gereken birkaç kişi, bağışçı ve destekçisi vardı.

Görevini yerine getirebilmek için kendini toplamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Birkaç dakika önce görevine olan bağlılığın neredeydi, Draco? diye sordu kendine. Kendine katı kurallar koymuştu, bu kurallar yüzünden aynaya baktığında kendi babasını asla göremeyecekti.

Kuralları mı istiyorsun, yoksa istediğin kadını mı? Kafasında oluşmadan önce, söylemek istemediği kelimelerle, hissetmek istemediği duygularla mücadele ederken, sıkı sıkı yumrukladığı yumruğu beyazladı.

Jane'e ihtiyacı yoktu. Hiçbir kadına ihtiyacı yoktu.

Ama onu istiyordu, onu ne kadar çok istiyordu.

"Onu takip edecek misin?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Her zaman içgüdüsel bir tiksinti uyandıran ses, onun binaya doğru değil, binadan uzaklaşarak saraya doğru yürüdüğünü fark etmesini sağladı.

"Burada ne yapıyorsun, Christina?" Ameliyata rağmen, ya da belki de ameliyat yüzünden, yıllar ona iyi davranmamıştı, ya da belki de bu, onun mükemmel özelliklerinin arkasında gördüğü saf kötülüktü, şimdi babasıyla evlendiği zamankinden daha mükemmeldi.

Sarışının aşırı dolgun dudakları somurtmuştu. "Davetimi unuttun."

"Senden alacağın tek davet cehenneme gitmek olacak," dedi Draco aldatıcı bir şekilde yumuşak bir sesle.

"Oh, peki, madem öyle davranacaksın... ama ben hoşgörülü olacağım, Draco. Biri sana hayır dedi, bu yüzden biraz..."

"Kulak misafiri oldun!"

"Sen sormadan önce, yeterince duydum." Kötü niyetli kahkahalar onun üzerinde yankılandı. "Zavallı Draco geri püskürtüldü. Biliyor musun, bir an için bana babanı hatırlattın."

Yüzünün renginin solduğunu izledi ve gözlerini taş gibi sertleştiren, kendini beğenmiş bir kedi gibi gülümsedi.

"Andreas erkekleri için yalvarmak kolaydır." İlk tepkisi inkâr oldu.

İkincisi öfkeydi ve sonra, hafızasını tarayarak onun yanıldığını kanıtlamak için aradıktan sonra, rahatlama geldi.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

O babası gibi değildi. O kendine özgü bir aptaldı.

Sarışının yüzünde bir anlık anlamsızlık ifadesi belirdi. "Ne için?" dedi ihtiyatla.

"Bana babam gibi olmadığımı fark ettirdiği için." Babası birçok şeydi, aldanmış da dahil, ama korkak değildi, diye düşündü kendinden tiksinierek. Oysa o, istediğini itiraf edecek cesareti olmadığı için kendini birçok olasılıktan mahrum eden kör bir korkaktı.

Ne hissettiğini itiraf etmek.

Jane, ona duymak istediklerini söylemediği için uzaklaşmamıştı, çünkü o, olanı olduğu gibi söylemekten gurur duyuyordu... onu güzelleştirmeden.

O, Jane'den bildiği her şeyi geride bırakmasını istemiş ve karşılığında ona hiçbir şey sunmamıştı.

O, onun duymak istediği şeyi söylemeye cesaret edemediği için uzaklaşmıştı. O, ona olan duygularını itiraf etmeye cesaret edememişti.

Onu sevdiğini.

Karşısındaki kadının kindar yüzüne baktı, yüzünde artık sabırsızlık vardı, öfke değil... Bu maskaralığın bitmesini istiyordu. Üvey annesinin ifadesinin biraz bozulduğunu gördü, ama o kendini topladı ve bir an sonra geri döndü, yüzünde kötü niyetli sırıtışı vardı.

"Bu kızın ağzı oldukça bozuk. Onun böyle bir tarafı olduğunu hiç düşünmezdim, ama insan asla bilemez, değil mi? O tatlı ve masum, tereyağı bile eritemeyecek gibi görünen görünüşünden."

Hareket etmedi ve yumuşak bir sesle, "Jane hakkında konuşmayacaksın. Anlaşıldı mı?" dedi.

Yaşlı kadın, onun gözlerindeki karanlık ve amansız bakışlardan etkilenerek, istemeden bir adım geri attı.

Draco kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne istiyorsun?"

"Oh, ona da geleceğim sevgilim, ama önce küçük oyun arkadaşına onu nerede gördüğümü hatırladığımı söyle... Ben yüzleri asla unutmam."

"Jane'i bu işe karıştırma. Ona yaklaşmayacaksın. Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

"Oh, bunu duymak isteyeceksin. Duyduğuma göre bir bebeği varmış..."

"Christina..." dedi, sesinde bir uyarı vardı, gerginliği artarken zayıf yanaklarında gerginlik vardı.

"Sana hiç bahsetmiş miydim...? Muhtemelen hayır. Ama neydi... dört yıl önce mi? Unuttum, ama küçük bir kaza geçirdim. Spiros hala erkek olduğunu bilmekten oldukça memnun oldu sanırım, ama Tanrıya şükür ikimiz de aynı fikirdeydik.

"Londra'daki bir kliniğe gittim. Tabii, NHS hastalarını kabul etmeye başladıklarını bilseydim," dedi, biraz tiksinti ile dudaklarını bükerek, "başka bir yere giderdim, ama yine de sorun çözüldü."

"Halloldu" derkenki küçümseyici tavrı onu rahatsız etti, özellikle de birçok kadın için bunun bir karar olduğunu düşündüğünde.

hafife almadılar, bunun için ağladılar. "Sen kürtaj oldun." "Az önce öyle dedim," diye sıkılmış bir iç çekişle cevap verdi. "Ben genç bir kadını, Draco."

"Bunun beni neden ilgilendireceğini düşünüyorsun?"

"Ah, evet, ameliyathaneye götürülürken, oradan çıkan başka birini gördüm... kızıl saçlı, beyaz tenli."

Onun anlamını kavradığında, zayıf yüzü dondu, keskin elmacık kemikleri üzerinde cildi gerildi. "Yalancı!"

"Bana inanmıyorsan ona kendin sor."

"Sormayacağım, gerek yok," dedi, ikisi de soracağını bilmelerine rağmen. Peki sorduğunda ne olacaktı?

* * *

Kötü niyetli bombasını patlattıktan sonra, sevgili üvey annesi ortadan kayboldu ve geride sadece boğucu parfümünün kokusu kaldı. Nereye gittiği ve kiminle olduğu ise açıkçası umurunda bile değildi!

Draco, zehirli oklarının verimli bir toprak bulduğunu bilmenin zevkini ona yaşatmadı. Kendini topladı ve partiye geri döndü ya da —iç sesinin dediği gibi— bir Draco Andreas yaptı.

Bir sonraki anda, kendinden üçüncü şahıs olarak bahsedeceğini biliyordu.

İki saat sonra nihayet oradan ayrıldı ve bahçeden geçerek saraya doğru yola çıktı.

Dört yıl... dört yıl... noktaları birleştirmeye çalışmadı ama koridora girdiğinde, bunlar kesin bir yön çizgisi haline gelmişti.

Onun pürüzsüz karnındaki küçük izleri ve o izleri önemsemediğini, o izlerden bahsettiğinde gözlerine bakmadığını hatırladı. Bunlar... ile bağlantılı olabilir miydi?

Bebeği kucağında tuttuğu bir görüntü aklına geldi. Başka bir adamın çocuğuna mükemmel bir anne olmuştu.

Onun çocuğunu kürtaj mı yaptırmıştı?

Kadınların kendi bedenleri hakkında verdikleri kararları yargılamamaktan gurur duyuyordu, ama bu kişisel bir mesele değildi, bu son derece kişisel bir meseleydi — onun çocuğu. Kaybettiği şeyin acısı sanki karnında bir yumruk gibi sıkıştı. Elleri yanlarında sıkıştı. Bu, soğukkanlılıkla değerlendirebileceği bir şey değildi.

Bunu bilmek zorundaydı.

Ona bir açıklama borçluydu.

Onun yatağa girmesini mi bekliyordu? Kafasına gelen, onun sıcak, yumuşak, tatlı kokulu vücudunun, uykulu bir gülümsemeyle ona uzandığı görüntüsünü kafasından uzaklaştırdı.

Çocuk odası koridoruna girerken biraz yavaşladı, kaşları çatıldı. Evi temizleyen kadın, sabahlığıyla, ekibinden biriyle orada durmuş, derin bir sohbete dalmışlardı.

"Livia... Ne oluyor?"

Onların yüzlerindeki ifadeler ve normalde soğukkanlı ve sakin olan hizmetçinin yüzündeki gözyaşları, beklenti içinde midesini kaskatı yaptı. İyi haberler duymayacağını anlamak için dahi olmak gerekmiyordu.

Haber iyi değildi ve kadına sorması gerekse de, sonunda hikayeyi öğrendi.

Mattie hastaydı, doktor çağırılmıştı ama ne zaman geleceği belli değildi, çünkü telefonun diğer ucundaki form dolduran kişi, doktorun geleceğini onaylamadan önce çok fazla soru soruyordu.

Draco içeri girdi ve durumu bir bakışta kavradı.

Bebek beşiğinde ağlıyordu, genç Val beşiğin yanında durmuş, yüzünden gözyaşları akıyordu, Jane ise hâlâ mavi ipek elbisesini giymiş, elinde telefonla duruyordu. Yüzü bembeyaz, hayalet gibi görünüyordu ve gözle görülür şekilde titriyordu, ama konuşurken sesinde kesin bir kararlılık vardı.

Onu koruyan duygusal izolasyon duvarlarını ayakta tutan öfke eridi. İçindeki her şey onun için acıyordu. Onun korkusunu ve çaresizliğini hissetti.

"Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Hayır, ben bebeğin biyolojik babası değilim..." "Ver onu bana."

"Draco!" diye bağırdı, o, onun gevşek elinden telefonu aldığı anda sesinde rahatlama vardı.

Bir adım geri çekildi, kollarını koruyucu bir şekilde kendine doladı, bir yandan onun varlığının her şeyi düzeltemeyeceğini biliyordu ama, ah, yalnız olmamak bile ona büyük bir rahatlık veriyordu.

O İtalyanca konuşuyordu ama, onun aksine, konuşmayı kontrol edenin o olduğunu anlayabilirdi.

O yalvarmıyordu, talep ediyordu ve bu her şeyi değiştiriyor gibiydi. Ara sıra duraklayıp, ahizeyi kapatarak ona İngilizce bir soru sorduktan sonra İtalyanca cevap verdi.

Sonunda ahizeyi indirdi.

"Marco..." diye başladı, ama kız başını sallayınca durakladı. "O, pediatrik yoğun bakım ünitesinin başı. Halihazırda havada olan hava ambulansıyla gelecek ve bu arada biz Mattie'yi serinletmeli, pencereleri açmalı ve pijamalarını çıkarmalıyız."

"Teşekkür ederim... oh, teşekkür ederim! Bu... sadece teşekkür ederim, Draco," dedi, parlayan gözlerle ona bakarak.

Draco başını salladı ve beşiğin yanına yürüdü.

Göründüğü kadar soğukkanlı ve sakin olmaya çalışan Jane, beşiğin yanına gitti. Mattie ağlamayı kesmişti ve sessizlik, o korkunç ağlama sesinden daha da kötüydü.

Sanki bez bebek giydiriliyormuş gibiydi ve çok sıcaktı.

"Hâlâ çok ateşli ve çok gevşek." Sesi kırıldı, arkasını döndü ve başını, ihtiyacı olduğunda hemen orada olan Draco'nun sıcak ve sağlam göğsüne yasladı.

Birkaç dakika öyle kalmaya izin verdi, sonra kendini toparlayıp geri çekildi.

"Val vantilatör almaya gitti."

O anda genç kadın elinde yelpaze olmadan, ama hoş bir haberle geldi. "Helikopter geldi. Oh, çok, çok üzgünüm..."

"Hayır, bu senin hatan değil," dedi Jane, genç kadının elini sıkıca tutarak.

Draco, kendi korkusu içinde bile genç kadını sakinleştirmek için zaman ayırmasını izledi. genç kadını sakinleştirmeye çalıştığını izledi. Küçük bir hıçkırık sesi, onu orada yatan bebeğe bakmaya yönlendirdi. Terli yüzü süt kadar solgundu ve Draco içinde bir şeyler değiştiğini hissetti. "O..."

Kapı açıldı ve Draco'nun yaşlarında genç bir adam ortaya çıktı.

Jane, onların el sıkışmalarını izledi ama nezaket sözlerine zaman harcamadı. "Bayan..."

"Bayan Smith, Jane," dedi.

"Peki, bu genç adama bir bakalım, olur mu? Siz de bana ne olduğunu anlatın."

Muayene nazik ama kapsamlıydı.

"Bunun ateşli konvülsiyon olduğunu sanıyorum.

Şu anda ateşi yüksek, nakilden önce ona ateş düşürücü vereceğim ve ayrıca sıvı vermek için damar yolu açacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Jane, aklındaki en önemli soruyu sormaya yarı korkarak. "İyi olacak mı?"

"Korkutucu görüldüğünü biliyorum ama küçük çocuklar insanların düşündüğünden çok daha dayanıklıdır. Altta yatan bir enfeksiyon olduğunu düşünüyorum."

"Gerekli tüm testleri yapacaksınız."

"*Evet*, Draco," dedi Jane'e dönerek. "Endişelenmemeye çalış. O en iyi ellerde." Sakin güveni sihirli bir etki yarattı.

"Ah, hemşire geldi."

Her iki kolunda birer tıbbi çanta taşıyan genç bir adam ortaya çıktı.

"Onu nakil için hazırlayacağız. Sanırım siz de bizimle geleceksiniz."

Jane başını salladı, iki adam karyolaya eğilince Mattie'yi göremez hale geldi.

"Teşekkür ederim," dedi Draco'ya sessizce ve içtenlikle. "Bunu sen sağladın... Sana çok minnettarım. Seninle iletişimde kalacağım..."

"Ben de sizinle geliyorum."

"Hayır, sorun değil, demeliyim, ama demem," diye itiraf etti Jane, gözleri yaşlarla doldu. "Sana çok kötü davrandım." Titreyerek, kirpiklerinin ucunda titreyen tuzlu gözyaşlarını gözlerini kırıştırarak sildi.

"Bu artık önemli değil."

Boğazı düğümlenmiş ve midesini hala buz gibi bir korku sarmış halde, başını salladı. "Ona bakacağıma söz verdim."

Kime söz verdin? Ölmüş babasına, diye düşündü. "Ve sözünü tuttun, sen inanılmaz bir annesin."

Başını eğdi, burnunu çekti, gergin, zayıf yüz hatlarında beliren acı ifadesini kaçırdı.

Helikopter yolculuğu nispeten kısaydı, personel gerçekten rahatlatıcıydı, Jane bunu takdir etti ve Draco'nun varlığı, konuşmalar İtalyanca'ya kaydığında konuşmaları takip etmek konusunda endişelenmesine gerek kalmadığını anlamına geliyordu. Hastaneye nakil sorunsuz gerçekleşti ve sağlık görevlisinin bariz yetkinliği güven vericiydi.

Tıbbi ekip Mattie'nin etrafında toplanırken o kenara çekildi, ama kendisine sunulan koltuğa oturmadı. Yerinde duramıyordu.

"O en iyi ellerde," dedi Draco, onu izleyerek. Jane başını salladı. "Biliyorum, sadece..."

Tıbbi ekip, bir hemşireyi yatağın başında bırakarak karyoladan uzaklaştı. Başhekim gülümseyerek onlara doğru yürüdü.

"Evet, tahmin ettiğim gibi, viral bir enfeksiyon var, basit bir üst solunum yolu enfeksiyonu. Ateşli konvülsiyon geçirdi, korkutucu, ama başka bir şeye işaret etmiyor. Şimdi ateşi düştü ve sıvı takviyesi yapılıyor, çok çabuk normale dönecektir. Onu bir gece gözlem altında tutacağız ve her şey yolunda giderse, ki eminim öyle olacak, yarın eve gidebilir."

Jane gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini açtı ve doktorun elini iki eliyle sıktı. "Oh, teşekkür ederim, çok teşekkür ederim." Sonra utangaç bir şekilde "Özür dilerim" diyerek elini bıraktı.

"İyi haberler vermek işimin en güzel yanlarından biri."

Draco'nun doktorla birlikte kapıya doğru yürüdüğünü izledi, doktorun sık sık vermek zorunda kaldığı kötü haberleri düşününce gülümsemesi soldu, ama bugün ve onlara değil.

"Kalmak isterseniz buraya bir yatak koyacaklar, ama benim kalacağım bir dairem var burada."

"Hayır... hayır, burada kalacağım, teşekkür ederim." Ona baktı ve ilk kez ağzının etrafında belirginleşen gerginlik çizgilerini fark etti. "Çok üzgünüm. Eminim bu, senin istediğin son şeydi..."

"Şimdi bunun sırası değil."

Aptalca titremeyi durdurmak için dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. En azından kaba davranmasına izin vardı.

"Özel numaramı biliyor musun?"

"Telefonum yok." Aslında hiçbir şeyi olmadığını fark etti.

O, sanki onun aklını okumuş gibiydi. "Senin için bazı şeyler ayarlayıp gönderteceğim."

"Saat sabahın yarısı, Draco."

O, onu sık sık öfkeliendiren, bazen de gülümseten kibirli ve küstah bakışıyla ona baktı. O anda bu bakış, ona sadece güven hissi verdi.

"Bunun ne önemi var?"

"Ne aptalım," dedi titrek bir gülümsemeyle.

Draco ayrıldıktan bir saat sonra, tuvalet malzemeleri, gecelikler ve yedek iç çamaşırlarından oluşan küçük bir çanta geldi. Ayrıca, Draco'nun kalın, eğimli el yazısıyla yazılmış "Numaramı içine koydum" notu da vardı.

Jane uyuyabileceğini sanmıyordu, ama hemşireler bütün gece Mattie'yi kontrol etmek için odaya girip çıkmasına rağmen, iki uzun süre dinlenmeyi başardı ve yıkandıktan ve temiz giysiler giydikten sonra neredeyse insan gibi hissetti.

Doktor ve Draco ortaya çıktığında, ikinci fincan kahvesini içiyordu.

Gözleri Draco'nun üzerinde dolaştı, ondan yayılan gerginliği ve inanılmaz gözlerinin altındaki koyu gölgeleri fark etti, ama sonuçta herkes hastaneleri sevmezdi. Aslında kimse hastaneleri sevmezdi, ama bazı insanlar, genellikle hayatlarında bir gün bile hasta olmamış insanlar, tıbbi ortamı, insanın kırılğanlığını hatırlatan ortamı, kabullenmekte zorlanırdı.

"Günaydın," dedi doktora, doktor da selamını karşıladıktan sonra yatağın yanına gidip tabletine baktı.

"Tüm sonuçlar normal, altta yatan bir sorun yok. Taburcu edilebilir." Jane dudağını ısırıldı. "Bu sabah biraz huysuz görünüyor?"

"Soğuk algınlığı var, bu yüzden bu normal. Ateşi yükselirse ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz, değil mi?"

Kız başını salladı. "Yapamayacağı şeyler var mı?"

"Şey, bir süreliğine uçmaktan kaçınmalısınız. Üst solunum yolu enfeksiyonu, küçük kulak zarlarına çok fazla baskı uygulayabilir ve bir bebeğe bu baskıyı nasıl azaltacağını anlatmak zordur." Draco'ya döndü.

"Saraya nasıl dönmeyi düşünüyorsunuz?"

"Bir gün kadar şehirde kalması daha mı iyi olur?" "Bu genç adam için ideal çözüm bu olur." "Ben araba sürebilir miyim?"

"Uçmaktan daha iyi olur," diye onayladı doktor. "Ama araba yolculuğu... Ne, Draco?"

"Bu bir seçenek değil," dedi Draco düz bir sesle.

Jane, şüphesiz kaba ve nankörce gelecek bir cevap vermekten kendini alıkoydu. Acil bir durumda onun devreye girip yolu düzeltmesinden memnun olmuştu, ama şimdi bu durum geçmişti ve onun devam edebileceğini düşünmesini gerçekten istemiyordu.

Bir ara bunu ona açıkça söylemesi gerekecekti.

"Bir otelde kalabilirim."

Draco ona sabırsız bir bakış attı. "Saçmalama. Dairede gayet rahat edeceksin. Hastayı ziyarete geçeceksin, Marco."

"Gideceğim."

Jane, onun konumundaki doktorların ev ziyaretleri yapmadığından oldukça emindi, ama itiraz etmeyecekti.

"Sıkıntı vermek istemem."

"O zaman saçma sapan konuşmayı kes," dedi Draco kısaca.

Doktor orada olmasaydı daha fazlasını söyleyeceği izlenimine kapıldı.

Mattie'yi kucağında taşıırken biri ona oturması için tekerlekli sandalye getirdiğinde, doktorun varlığı sayesinde "Hasta olan ben değilim" demekten öteye geçemedi.

Cerrah tekerlekli sandalyeyi kendisi itti ve ultra modern binanın ana lobisine doğru ilerlerken birkaç kişi şaşkın bakışlar attı.

"Artık yürüyebilir miyim?"

Draco, bir süre durakladıktan sonra, Mattie'yi kollarından almaya yöneldi.

Draco'nun kucağında, bebek çok küçük görünüyordu ve büyük adam-küçük bebek görüntüsü, özellikle de adam Draco olduğunda, Jane'in boğazı duygudan düğümlendi. Ama son yirmi dört saatin ardından, tüm duyguları inanılmaz derecede yüzeye çıkmıştı ve kontrolü, her ne kadar Travmatik olaylar, onu son derece kırılgan hale getirmişti. En ufak bir şeyde ağlamaya, gülmeye ya da bağırmaya başlayabilirdi — çoğu zaman duygularının onu nereye götüreceğini bilmiyordu!

Bebekten kurtulduktan sonra ayağa kalkıp doktorla el sıkıştı. Doktor gülümsedi ve "Aile doktorunuzdan notlarınızı aldım ve tıbbi geçmişinizde şu anda veya gelecekte endişe edilecek önemli bir şey yok" dedi.

Jane rahatlamış bir şekilde başını salladı.

Önceki gece, ailesinde dikkat etmesi gereken herhangi bir tıbbi geçmiş olup olmadığı sorulduğunda bir an paniklemişti. Mattie'nin biyolojik annesi olmadığını açıklamak zorunda kalmıştı. O

Grace'in adını verdi, aile doktorları olan ve aynı zamanda Mattie'nin vaftiz annesi olan genel pratisyen hekimin tıbbi geçmişini bildiğinden oldukça emindi.

"Bu tür şeyleri bilmem gerekir. Aklıma gelmedi..." diye itiraf etti ve dudaklarını ısırarak kendini suçladı.

Yakışıklı doktor başını salladı ve onu teselli etmek için koluna elini koydu. "Ebeveynlik bir denge oyunudur. En önemli şey bu deneyimin tadını çıkarmaktır, çünkü çocuklar çok çabuk büyürler. Harika bir iş çıkarıyorsunuz," diye ekledi sıcak bir şekilde ve yanlarından ayrıldı.

Jane bu iltifattan dolayı mutlulukla kızardı.

Ne söylendiğini duyamayacak kadar uzakta duran Draco, aralarındaki sıcaklığı ve kalp şeklindeki yüzünü aydınlatan hoş kızarıklığı görebiliyordu.

Jane, Mattie'yi, çocuklara uygun olmayan, alçak ve güçlü bir arabanın arka koltuğuna sabitlenmiş araba koltuğuna oturtdu. Bu araba, daha önce böyle bir ekipman görmemişti. Şimdi, eğer bir kürk şal veya bir kadın iç çamaşırından bahsediyorsanız...

kadın iç çamaşırı gibi bir şeyden bahsediyorsanız...?"

O eşyaların getirdiği görüntülerle kendini işkence eden kız, onun yanına oturdu ve o yapışkan bir gülümseme attığında kızın gülümsemesi genişledi.

"Öne otur. Arkada yer yok."

"Benim için var," dedi inatla. Dizlerini sürücü koltuğuna dayamak, Draco'nun yanına oturmaktan çok daha iyiydi.

"O neydi öyle?" diye sordu Draco, arka aynadan ona bakarak.

Kız şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Marco evli ve çocukları var."

Jane gözlerini kırptı. "Mattie'nin doktoruyla flört ettiğimi mi düşünüyorsun!" Bu saçma öneri ona kahkahalar attırdı ve yanındaki bebek de ona eşlik etti.

* * *

Gözlerindeki şokun parıltısını göremeyen Jane, sadece ön taraftan gelen ve bir araba kornasının sesiyle kesintiye uğrayan sessizliği duyabiliyordu.

Draco, ana dilinde kibar olmayan bir şey mırıldandı ve park yerinden çıktı. Otoyola çıkarken, asla kıskanç olmadığını söylediği anı aklına gelerek onunla alay etti.

Hastane şehrin dış mahallelerinde yer alıyor gibi görünüyordu, ama Jane ara sıra Floransa'nın kulelerini ve altın rengi binalarını görebiliyordu.

Her şey çok güzeldi ama garip bir şekilde, Jane aniden evini ve tanıdık her şeyi özlemeye başladı ve bu özlemle birlikte aklına kulübesi değil, sıcak öğleden sonra güneşinin arkasında duran saray görüntüsü geldi.

Bu içgüdü onu şok etti. Bu kadar kısa bir sürede bir yere bu kadar bağlanmak iyi bir şey olamazdı. Ya da belki de yer değil, orada yaşayan insanlar, orada yaşayan kişi.

Eh, çok çabuk bağlanmayı bırakmalısın, diye sertçe kendine söyledi, Draco'nun ensesine bakarken, koyu renkli saçlarını kısa tutmasına rağmen kıvrılmaya başlamıştı.

Draco'nun dairesine giderken yol boyunca hiç konuşulmaması onu oldukça memnun etmişti. Jane, gördüğü farklı yerleri isimlendirmeye çalışıyor ve bir rehber kitabı olmasını diliyordu ki, önlerindeki yüksek demir kapılar açıldı ve Draco arabayı bir avluya sürdü.

Trafik sesi, ağaçlar, çeşmeler ve parke taşlı alanı çevreleyen yemyeşil bitki örtüsü tarafından bastırılmıştı.

"Burası çok güzel!" dedi Jane, üç katlı binanın en üst katındaki ferforje balkonları görmek için boynunu uzatarak.

"Sadece bir daire. Zemin katta ofislerimiz var, bu yüzden buradayken işe gidip gelmem gerekmiyor."

"Ofisler mi?" diye haykırdı, "Bizim bildiğimiz gibi değil." diye düşündü. "Arabalar nerede?"

"Bu hafta sonu burada resmi tatil ve ofisin ana girişi binanın diğer tarafında. Çok fazla personel yok. Sadece küçük bir merkez...' Durdu ve teknik terimleri kullanmaktan kaçındı, sonra basitçe ekledi, 'Burada ve benim ofisimde çoğunlukla IT ile ilgili işler yapılıyor. Bodrumdaki havuz ve spor salonu personele açık, ama sen de kullanabilirsin.'

"Gerçekten zamanım olacağını sanmıyorum." Ya da isteğim. Derin bir nefes aldı. "Burada uzun süre kalacağımı sanmıyorum. Mattie iyileşir iyileşmez, biz..." Sonra, onu "biz"in içine dahil ettiğini düşünebileceği için, hemen ekledi: "Ben ve Mattie?" Sesindeki soru işaretini duyunca, kızardı ve onun algılayıcı değerlendirmesini görünce, bu sözleri söylememiş olmayı diledi.

Onun ciddi bir şekilde kalma teklifini asla ciddiye almayacaktı, ki bu da iyi olmuştu çünkü onun ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, bu teklifi bir daha yapmayacaktı.

Muhtemelen şanslı bir kaçış yaptığını düşünüyordu. Dün gece, Mattie ile kendisinin bir paket anlaşması olduğunu ve Mattie ile ne kadar iyi anlaşsa da, bebek onun sorumluluğu olmadığını anlamış olmalıydı.

Bir gün kendi çocukları olacaktı.

"Mattie ve ben. Sanırım buradan direkt eve gideceğiz. Kursun bir kısmını kaçırdım ve artık anlamsız geliyor..."

Koyu bakışları bebekten ona kayarken, güçlü çenesi titredi. "Bunu sonra konuşuruz." Durum, Jane ile yüzleşmeyi geciktirmek zorunda bırakmıştı, ama cevap talep etme ihtiyacı azalmamıştı. Üvey annesinin kindar sözleri kafasında bir kırıcı gibi yankılanırken uykusuz bir gece geçirmişti.

Sözlerini dikkatlice seçmesi, sesindeki alt ton, kadının başını ona doğru çevirmesine neden oldu. Kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırpı. ondan dalgalar halinde yayılan patlayıcı bir gerginlik vardı ve elindeki işe geri döndü.

"Bırak ben yapayım," diye araya girdi, onun alışık olmadığı bebek sandalyesinin sabitleme kayışlarıyla uğraşmasını izleyerek. Uykuya dalmış olan Mattie, uyumaya devam etti.

Jane, aile dostu özelliklerinden çok görünüş ve hız için tasarlanmış arabada kafasını çarpmamaya dikkat ederek koltuğundan kalktı.

Draco kafasını çarpmadı ve araba koltuğu iki ustaca tıklama ve çıtlamayla yerinden çıktı.

Binanın geniş giriş holüne girerken, geniş mermer merdivenleri görmezden geldi ve onu doğrudan yukarı çıkan asansöre götürdü.

Dairenin içi, eski taş ve ahşap panellerin önünde sergilenen antik ve modern, eklektik çağdaş parçaların aynı karışımını yansıtıyordu.

"Mattie'nin bu gece seninle yatmasını isteyeceğini düşündüm."

Jane, onun odasını paylaşıp paylaşmayacağını sormak istedi, ama sormadı. Daha önce hissettiği gerginlik, şimdi onda daha da güçlüydü.

Draco daha fazla bekleyemedi. "Biliyorum."

Gözlerini kırpı, obsidiyen havuzlar gibi parıldayan sert, koyu renkli gözlerine baktı ve anladı. Marco ile yaptığı konuşmayı duymuştu, doktora çocuk sahibi olamayacağını söylediği konuşmayı.

"Oh, sana söylemem gerektiğini biliyorum ama nasıl tepki vereceğini biliyordum."

Duyduklarına inanamıyordu. "Yani nasıl tepki vereceğimi biliyordun."

"Bazı erkekler bunu umursamayabilir, ama ben senin bir aile kurmayı ne kadar çok istediğini biliyordum, Draco, ve düğünde sana bunu yapamayacağımı anladım."

Öfke onu bir bıçak gibi delip geçerken, duyusal olarak şekillendirilmiş dudaklarının etrafındaki soluk beyaz çizgi daha belirgin hale geldi. Onun Onu kucaklamak, kontrolünü kaybetmek, asla aşamayacağı bir acıyı kabul etmek anlamına gelirdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Düğünde hamile olduğunu biliyordun." Sesi çok sakın, çok medeni, çok dikkatliydi. Sadece hissettiklerini mantıklı bir şekilde değerlendirebileceği yanılsamasını korumak için dikkatliydi.

Adam soğuk bir bakışla ona baktığında, kadın tamamen kafası karışmış hissetti.

"H-hamile mi?" diye kekeledi. "Neden bahsediyorsun...?" Aniden, korkuyla, birbirlerini yanlış anladıklarını fark etti. "Hayır, bu doğru değil..." Sessizce yalvarırcasına ellerini kaldırdı, ama sözlerinin ona hiçbir etkisi olmadığını gördü. "Öyle değildi, Draco, sakın ol... otur ve beni dinle. Açıklayabilirim. Sırrını saklamak istediğini açıklayabilirsin. Onu korumak için yaptığını kendine inandırmıştı ama öfkesi haklı mıydı?

Öfkesi haklı mıydı? Kendini koruyordu, yaralı bir hayvan gibi yaralarını yalamak için sakın bir köşe arıyordu.

"Şimdi yalan söylemek için biraz geç. Üvey annem seninle aynı kürtaj kliniğindeydi. Seni çok iyi hatırlıyor. O yüzden inkar etmeye çalışma!"

Bir yüzü asla unutma.

Kadının sözleri Jane'in aklına geldi.

Bir kasayı kırmak gibi, kafasındaki tıklamalar, onun ne düşündüğü, onun hakkında ne düşündüğü gerçeği ortaya çıkana kadar devam etti.

Onun hayal ettiği gerçeğin ironisi, dehşet verici çaresizliğinin bir anda öfkeye dönüşmesiyle ona da açıkça anlaşıldı.

"Bunu inkar etmeye çalışmayacağım," dedi ona, soğuk bir küçümseme ve ateşli bakışlarla.

"Yani kabul ediyorsun?" diye kınadı, artık esir almayı bırakmıştı. Son yirmi dört saat boyunca, onun bunu inkar edeceğini ve birlikte güleceklerini hayal etmişti, çünkü tanıdığı kadın, çocuğu için her şeyi feda etmeye hazırken, bunu nasıl yapabilirdi ki? Ama hayır, öyle olmadı. Bu, onun kabul etmesi gereken gerçektir.

"Biliyor musun? Bence sen benim hakkımda en kötüsünü düşünmek istiyorsun." "Konuyu saptırmaya çalışma."

"Evet, o klinikteydim. Acil olarak yatırıldım."

Öfkesi bir an için azaldı, ama sonra düğünde bunu bildiğini ve gerçeği ondan sakladığını söylediğini hatırladı.

"Düşük mü yaptın?" Yalnız, incinmiş, korkmuş. Derin bir nefes aldı.
"Konuş benimle. Dinleyeceğim."

Onu gerçekten etkileyen, kendisinin büyük adam olduğunu düşünmesiydi.
"Vay canına, ne kadar da iyisin," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Sadece nedenini bilmek istiyorum," diye bağırdı, kadının öfkesi ve saldırganlığını tuhaf buluyordu. "Buna hakkım yok mu sence? O benim çocuğumdu."

"Hayır, Draco, o senin çocuğun değildi. Çocuk yoktu," dedi ona kasvetli bir sesle. "Düşük yapmadım. Düşük yapmam mümkün değildi çünkü çocuk sahibi olamıyorum."

"Sen ne diyorsun...?"

"Düğünümüzden iki gün önce doktora gittim. Bana şiddetli endometriozis olduğumu söyledi. Araştır," diye ekledi, onun boş bakışına yanıt olarak. "Bu," diye itiraf etti, hafif histerik bir kahkaha atarak, "bir rahatlamaydı. Zayıflatıcı ağrı ve semptomların bir adı vardı. Rahatlama uzun sürmedi," diye ekledi, hayalet gibi yeşil gözlerini onun yüzüne çevirerek. "Sonra

çifte üçlü darbeyi vurdu: Muhtemelen hiç çocuk sahibi olamayacağımı söyledi." "Ama Mattie var."

Parıldayan gülümsemesi şimdi hüznle doluydu. "Evet, Mattie var," dedi çenesini kaldırarak. "Ama sadece onun anne babası öldüğü için. Carrie'yi hatırlıyor musun? Mattie onun oğlu."

"Neden en başından beri söylemedin? Beni düşünmeye zorladın..."

"Köydeki herkes biliyor. Sanırım sen de öğreneceksin diye düşündüm ve öyleymiş gibi davranmak hoştu... Hayır!" diye kendini düzeltti ve başını şiddetle salladı.

"Mattie benim oğlum."

Cevaplar istiyordu ve cevapları alıyordu, ama beklediği cevaplar değildi. "O zaman o klinikte ne yapıyordun?" diye homurdandı, kafasındaki parçalar artık yerine oturmadığı için kafası karışmıştı.

"Endometriozisim iç organlarda sorunlara ve kanamaya neden olduğu için oradaydım." Hayati tehlike olduğunu söylemeye cesaret edemedi, ama durum öyleydi. "Ve acil müdahaleye ihtiyacım vardı."

"Ameliyat mı...? Yara izleri...?"

Kadın başını salladı. "Laparoskopiden." Boğazını temizledi ve tek istediği ağlamakken düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Büyük bir kesikten kurtuldum."

O çok sessizce, hiçbir vurgu yapmadan konuştu, ama sözleri ona öneri kadar acımasızca, bir bıçak gibi saplandı.

"Ameliyat başarılı geçmiş, öyle söylediler." O anda hissettiğinden daha minnettar olması gerektiğini biliyordu. "Ve bunun hayatımı değiştirdiğini söylemeliyim, ağrı, sadece aylık değil... ama senin ilgilenmediğini biliyorum."

Sözlerinde kınama yoktu, sadece kasvetli bir kabullenme vardı ve bu da onun kafasına suçluluk duygusu doldu.

"Üvey annen bir kaltak, ben sadece aktarıyorum," diye acı bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi. "Ama senin bu kadar hor gördüğün, hayır, nefret ettiğin bu kişi zehirini döktüğünde, ona inanmaktan çok mutlu oldun.

"Biliyor musun Draco, bence sen benim en kötü yanımı görmek istedin ve evet, düğünden önce sana söyleyecek kadar cesur olmam gerektiğini biliyorum, ama inkâr ediyordum." Parmaklarını buklelerine geçirdi ve bukleler solgun yüzüne ateş gibi döküldü. "Ve biliyorsun, senin beni istediğinden çok bir aile istediğini hep biliyordum. Ben sadece... Ne diyorlar ona? Sessiz ortak olacaktım ve seni o kadar çok seviyordum ki bu önemli değildi.

"Ama ben artık o kişi değilim ve bu önemli. Senin benim öyle olduğuma inanman önemli..." Gözyaşları gözlerini bulanıklaştırırken, çaresizce gözlerini kırıştırarak başını salladı. "Sessiz bir ortak olmaktan mutlu olurdum ama artık değil. Bir ortaktan, hatta bir sevgiliden en azından beklediğim şey, bana inanmasıdır.

O korkunç düğün fiyaskosu hakkında sana gerçeği söylemediğim için özür dilerim. Daha cesur olmalıydım, ama sevdiğin adama istediği tek şeyi veremediğini bilmek zor."

"Yapma, Jane!" Draco, sanki onun sözlerini fiziksel olarak savuşturmak istercesine ellerini kaldırarak nefes nefese konuştu.

"Ne? Seni sevdiğimi söylememem mi? Sana en çok istediğin şeyi vermek istediğimi söylememem mi?"

Onun çarpık, işkence görmüş ifadesini gördü ve acı bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Oh, beni sevmediğini biliyordum, o zaman bile biliyordum ve ben... kendimi yetersiz hissettim... hissettim ki..." Elini yüzüne sürdü ve burnunu çekti, hissettiğinden milyonlarca mil uzakta olduğu sert bir ifade takındı. "Bir kadından daha az."

Jane duygularına o kadar kapılmıştı ki, onun yüzündeki üzgün ifadeyi neredeyse fark etmedi.

"Seni sevdim ve istedim..." Nefes aldı, göğsü yükseldi. "Ama inanıyorum, biliyorum ki, senin bana verebileceğinden veya vermek istediğinden daha fazlasını hak ediyorum. Ama bunların hepsi önemsiz. Sana bebek veremem Draco, güzel bebekler veremem, varis veremem. O yüzden iyi geceler diyelim, çünkü bu çok, çok yorucu oluyor."

Mükemmel bir zamanlamayla, bebeğin kederli ağlamaları odayı doldurdu.

Jane, sevdiği ve her zaman seveceği adamın muhteşem yüz hatlarını bir kez daha izleyerek Draco'ya baktı ve arkasını döndü. Kalp her zaman istediğini elde edemezdi. Bazen gerçeklik buna engel olurdu.

Mattie'yi sakinleştirmek yarım saatini aldı ve kitaplarla dolu oturma odasına geri döndüğünde, seslenmeden de yalnız olduğunu anladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Yani seyahat etmemizde bir sakınca yok."

Taburcu olduktan sonra her gün uğrayan Marco, onaylayarak başını salladı. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Bu tıbbi bir görüş mü?" Belki Draco'nun yokluğunda bazı şeyler okumuştı yokluğunu yorumlamıştı ya da Draco durumu onunla konuşmuştu. Ne demişti? diye acı bir şekilde düşündü. Garip mi?

"Hayır, hiç de değil, bu bir arkadaşımın görüşü. Ve bir arkadaş olarak, bu haberi tek başına taşımamalısın diyorum. Ona söylemelisin."

"Kime söyleyeyim?" diye sordu, bilmiyormuş gibi davranarak.

Adam kaşlarını kaldırdı ve sessizce, "Düğündeydim," dedi.

"Oh!" Yutkundu. "Bilmiyordum, ama kendimi bu kadar yalnız hissetmeyeceğim bir yerde olmam gerekiyor." Son bir haftadır kaldıkları lüks mekanı etrafına bakındı.

Anonim bir otel olsaydı daha kolay olurdu ama...

Her yerde Draco'nun işgalinin izlerini görüyordu: okuduğu kitabın işaretli sayfası, masanın üzerinde onun kalın el yazısıyla yazılmış bir not, kullandığı erkek parfümünün belirsiz kokusu, gardıropta asılı duran ve onun hızla kapattığı yeni yıkanmış gömlekler.

Burada kalamazdı. Saraya geri dönemezdi. Tek seçenek eve gitmekti.

"Gerçekten düşünmem lazım. Kafamda netleştirmem lazım. Gitmeden önce ona söyleyeceğim," diye söz verdi, ellerini göğsünde kavuşturarak. "Tanrım, ben bile inanamıyorum. Bu gerçek mi?"

"Gerçek ve sen harika bir iş çıkaracaksın. Hamileliğinin sorunsuz geçmemesi için tıbbi bir neden yok. Ve şimdi bir doktor olarak konuşuyorum."

* * *

Draco'nun halkla ilişkiler ekibi, büyük bir finans dergisinde yayınlanan ve bilginin yeşil devrim için bir iş modeline dönüştürülmesinde oynadığı rolü öven bir makaleye çılgınca sevindi.

ve bu makale dünya çapında birçok medya kuruluşu tarafından alıntılanmıştı.

Onun coşkusuzluğundan şaşkınlık duymuşlardı, ancak ironiyi fark etmemişlerdi. Draco çılgınca mutlu değildi. Hiç mutlu değildi.

Draco'nun iki günlük kendi kendini sürgüne gönderme kararı, kendi mutsuzluğunun mimarının kendisi olduğunu fark etmesini sağlamıştı.

Çocukluğundan beri kalbini korumuştu, çünkü bu akıllıca ya da zekice bir davranış değildi ve kesinlikle bilgece de değildi, ama çünkü o bir korkaktı!

İnsanlar onu her şeye sahip bir adam olarak tanımlıyordu — hayallerini yaşıyordu. Ama o, hayallerinin olduğunu itiraf edecek kadar bile cesur değildi.

Güzel ve zeki bir kadın onunla birlikte olmak istemişti, ama onun için tek kullanımının bebek inkübatörü olduğunu düşünerek kaçmıştı. Utanç duygusu çok yoğundu.

Kadının kaçmak için gösterdiği cesaret, onun şimdiye kadar gösterdiği cesarettten çok daha fazlaydı.

Jane'in verecek çok sevgisi vardı ve o bunu Jane'in yüzüne çarpmıştı.

Jane kaçmamıştı. Hayatı boyunca sahip olmaktan korktuğu duygulardan kaçan oydu.

Jane olmadan hiçbir şeyi yoktu.

Onu dinler miydi? Hiçbir fikri yoktu ama deneyecekti ve denemekten asla vazgemeyecekti.

* * *

O sabah, Marco ayrıldıktan sonra Jane internete girip uçak bileti rezervasyonu yaptı. Rezervasyonu tamamladıktan sonra Draco'yu aramak için cesaretini toplamaya çalışırken bir ses duydu.

Bu ses onu duraklattı, çünkü geldiğinden beri, her gün gelip ihtiyaçlarını soran resmi görevliyi saymazsak, binada yalnız olmadığını neredeyse hiç fark etmemişti.

Kısa bir anlık hevesle, kendi iradesine sahip olmayan salar ya da yanlış zamanda yanlış şeyleri söylemeyen bir yetenek istemeyi düşünmüştü... ya da belki de bu doğru şeydi.

Ama sonunda en büyük dileği yerine getirilmışti.

Gerçek hala kafasına yerleşmemişti. Sabah uyandığında hatırladı. İşaretlere rağmen, Marco'nun Mattie'yi kontrol etmek için yaptığı günlük ziyaretlerden biri

gerçekten kötü, "olmadığını iddia edemeyeceğim" mide bulantısı olaylarından biriyle çakışmamış olsaydı - hiç hoş bir durum değildi - yine de şüphelenmezdi.

Marco ona hamilelik testi yaptırmasını önerdiğinde, bu onu güldürmüştü — ağlamaktansa iyiydi. Ona tıbbi geçmişini hatırlattıktan sonra, şaşırtıcı bir şekilde Marco hala bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüş ve çantasından bir test çıkarmıştı.

Jane hala sevinç ve inanamama arasında gidip geliyordu, ama seyahat planlarını değiştirmede. Ayrılmak onun için tek seçenektir. Mattie'nin ebeveynlerinin kim olduğu konusunda Draco'ya gerçeği söylemediği için suçluluk duyuyordu, ama Draco'nun onun kürtaj yaptırdığını düşündüğü için hissettiği incinme bu suçluluk duygusundan daha ağır basıyordu.

Ona, bilmesi gereken şeyi, yani baba olacağını söylemek için oturup onu aramaya hazırlandığında, ne söyleyeceği konusunda hala bir fikri yoktu. Ancak bu sefer açık ve dürüst olmayı planlıyordu. Zaten çok fazla sır vardı.

* * *

Draco her zaman kim olduğunu ve ne olduğunu bildiğine inanmıştı.

Odaya girdiğinde, içsel kesinliği yok olmuştu. Gerçek şu ki, özgüveni hiçbir zaman kim olduğunu bilmekten gelmemişti.

her zaman dünyaya ve kendisine kim olmadığını kanıtlamaktan ibaretti.

Babası! Zayıf, bencil, acınası babası, ve o da zehirli bir aşk yüzünden öyle bir adam olmuştu.

Denklem basitti: aşktan kaçınmak. Aşkın geldiğini görünce karşıya geçmek. Hiç karşıya geçmesi gerekmemişti, ama sonra Jane ortaya çıktı.

Onun özgüveni, kimseye aşık olamayacağına olan inancından geliyordu. Aşk bencil ve yıkıcıydı, çocukluktan sonra masallara inanan insanlar için bir zevkti. Soğuk, sert mantık ve akıl kullanarak, bu argümanı kelimesi kelimesine mükemmel hale getirmişti.

Şimdi bu inanç yalan olduğu kanıtlanmıştı. Jane'i seviyordu. Hayatını üzerine inşa ettiği temeller çökmüştü ve kendini kaybolmuş ve başıboş hissetmek yerine, özgürleşmiş hissediyordu.

* * *

"Girebilir miyim?"

"Zaten içerdeyim," dedi Jane, ayağa kalkıp açık dizüstü bilgisayarından uzaklaşarak. "Ve misafir olan benim." Fazla kalmış mıydı? Hoş geldin mi? Bu yüzden mi buradaydı? "Tam da seni aramak üzereydim, Draco." "Ve şimdi buradayım."

"Eve dönüş uçuşlarımızı ayırttım, ama önce özür dilemek istedim." Yutkundu ve derin bir nefes aldı. "Seni aldattığım için özür dilerim. Seni mihrapta bırakmamalıydım. Neden bunu yapmak zorunda olduğumu sana söyleyecek kadar cesur değildim. Kolay yolu seçip kaçtım." Derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. "O kadar çok yalan söyledim ki. Mattie'nin annesi olduğumu düşünmeni sağladım."

Draco'nun gözleri, onun bakışının yöneldiği bebeği takip etti.

"Sen her açıdan onun annesisin. Mattie seyahat etmeye uygun mu?"

Canlı renkli bir oyun matının üzerinde yatan, ağzına bir oyuncak tıkmış, mutlu bir şekilde tekmeleyen bebeği işaret etti. "Gördüğün gibi."

"Marco aradı mı?"

"Her gün. Ona sen mi sordun?" Kendini uzaklaştırıyordu. Onun için bu durumu başka türlü yorumlamanın bir yolu yoktu.

Draco başını salladı ve elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Bana hiçbir şey söylemiyor mu?" diye sordu, sesi hayal kırıklığıyla titriyordu. "Sadece tıbbi bilgileri açıklayamayacağını ve bilmek istiyorsam kendim sormam gerektiğini söylüyor."

"Ve sen geldin. Bu çok iyi bir davranıştı, ama gördüğün gibi Mattie iyi."

"Bana cehenneme gitmemi söyleyeceğini tahmin ediyorum, ama aslında ben zaten oradayım! Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum," dedi ağır bir sesle. "O zehirli kadının yalanlarına inanmak affedilemez bir şeydi!"

"İncindim," dedi sesi titreyerek. "Ve bunu senden duymak benim için çok önemli." Belki de senin tahmin edebileceğinden çok daha önemli, diye düşündü. "Ama Draco... sana söylemem gereken bir şey var. Her şeyi değiştiren, ama hiçbir şeyi değiştirmeyen bir şey," diye ekledi kasvetli bir sesle.

Draco onu asla sevmeyecekti.

O, aceleyle bir adım öne çıktı ve ışık yüzüne vurduğunda Jane, onun ellerini tutarken ne kadar bitkin görüldüğünü görünce şok oldu.

"Hayır, bırak da konuşayım. Sana sorayım..." Onu bıraktı ve iki eliyle başını tuttu. "Oh, Jane, ne kadar aptalmışım!" diye, onun zar zor tanıdığı acı dolu bir sesle haykırdı. "Seni seviyorum. Dünyanın en aptal, en korkak insanıydım," diye, sesinde kendini hor gören bir acı ile söyledi.

Şoktan olduğu yere çivilenmiş, ona sadece bakakaldı. Bu bir rüya mıydı?
"Lütfen Jane, bana çok geç olmadığını söyle... Mattie var. Bebeğe
ihtiyacımız yok."

Bana tek ihtiyacım olan sensin. Tek ihtiyacım olan hep sendin, ama
hayallerimi itiraf etmekten korkuyordum, senin benim sıcak, güzel, cesur bir
beden haline gelmiş gizli hayalim olduğunu itiraf etmekten korkuyordum.

Bu bir mazeret değil, ama babamın bir kadın tarafından mahvolduğunu
gördüm, ama sensiz olmak - *benim* kadını - beni mahveder. Sensiz ben tam
bir insan değilim. Beni affedebilir misin? Benimle evlenir misin? Ve bu sefer
farklı olacak çünkü ben farklıyım. Seni sevdiğimi söylemekten korkmuyorum.
seni sevdiğimi söylemekten korkmuyorum."

Gözlerinde yaşlar birikti, yüzündeki ıstırabı, gözlerindeki umut ve korkuyu
gördü.

Ona baktı, yüzünde kalbi parlıyordu. "Seni seviyorum, Draco," dedi
basitçe, ona doğru adım attı, kalbini onun kalbine dayadı ve kollarının onu
sıkıca sardığını hissetti.

"Çok sıkı değil..."

Kolları düştü ve endişeyle ona baktı. "Canını mı yaktım?" Bu düşünce onu
dehşete düşürdü.

"Sadece biraz mide bulantısı hissediyorum, hepsi bu. Normalde sabunun
kokusunu çok severim ama..."

"Sen hastasın." Yüzü bembeyaz oldu. "Arayacağım..."

Kadın başını salladı. Duyguların yoğunluğu artık gözyaşlarını tutamayacak
kadar güçlüydü. "Sorun yok. Bak, ben hasta değilim. Bebeğimizi, mucizemizi
bekliyorum."

Çok uzun süre ihmal edilen Mattie, yüksek sesle gürledi.

"Senin için bir erkek kardeş ya da kız kardeş, küçük olan, bir oyun
arkadaşı." Draco, düz karnına sıcak, koruyucu bir elini koydu. "Senin için
güvenli mi? Değilse..." Başını salladı. "Çocuğumuzu seveceğim, ama seni
asla tehlikeye atmayacağım, Jane," dedi kasvetli bir sesle. "Umarım bunun
farkındasıdır."

Sevgiyle elini onun yüzüne kaydırdı, sesindeki samimiyet gözlerini
yaşarttı. "Marco tehlike olmadığını söylüyor, ama sezaryen gerekebilir."

Ağlamaya başlamıştı ve kalbi o kadar doluydu ki, bunların sevinç
gözyaşları olduğunu ona söyleyemedi.

"Ağlama, korkma, yalnız değilsin," dedi Draco, yüzünü okşayarak ve daha
fazla gözyaşı döktüren şefkat ve tutkuyla karışık bir öpücük kondurarak.

bu da daha fazla gözyaşı akmasına neden oldu.

"Korkmuyorum. Bir daha asla yalnız kalmayacağım için mutluyum," diye hıçkırdı, sesi ham duygularla boğulmuştu.

"Ağlamayı kesmezsen seni öpmek zorunda kalacağım."

Jane gülümsedi ve gözyaşlarının akmasına izin verdi, "Hadi bakalım!" diye düşündü.

* * * * *

His Wedding Day Revenge'den doyamadıysanız, Kim Lawrence'ın diğer dramatik hikayelerine de mutlaka göz atın!

Sicilyalı'nın Sarayında Masum
Yunan Patronu Tarafından Talep
Edilen

Prensin Yasaklı Sindirellası
Yunanistan'da Yasaklı Uyanışı
Düşmanın Sarayında Uyanış

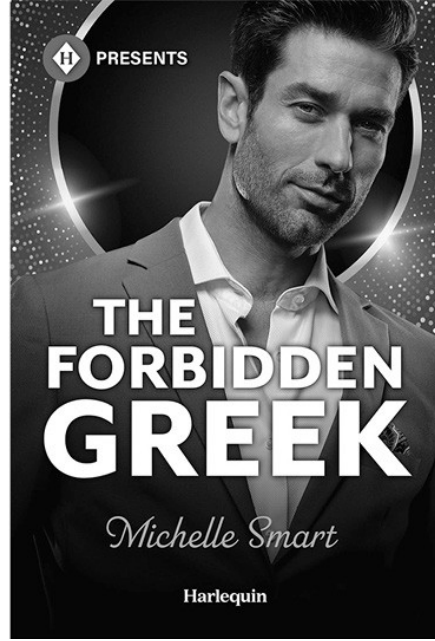
Şimdi satışta!

Pippa Roscoe'nun Forbidden Until Midnight kitabından bir alıntı okumaya devam edin.

Tutkunun sınır tanımadığı egzotik yerlere kaçın.

Tutkunun sınır tanımadığı kraliyet ailelerinin ve milyarderlerin göz alıcı yaşamlarına hoş geldiniz. Lüks, zenginlik ve egzotik yerlerin dünyasına kendinizi kaptırın.

Her ay sekiz yeni kitap!

Forbidden Until Midnight

Pippa Roscoe

BİRİNCİ BÖLÜM

Dokuz yıl önce, Münih'te yılbaşı gecesi

SANTO SABATINI etrafına o kadar açık bir küçümseme ve zar zor bastırıldığı bir öfkeyle bakıyordu ki, Albrechts'lerin partisine katılan konuklar ona en az bir metre mesafe bırakıyorlardı. Yine somurtarak, hiç sevmediği siyah smokin ceketini omuzlarına geçirdi. Sözde paranın simgesi olan bu resmi kıyafeti, Santo sadece, midesini bulandıran kasıtlı cehalet ve tembelliği gizleyen alaycı bir üstünlükle ilişkilendiriyordu.

Tek bir nedenden dolayı, bu üzücü olaya sırtını dönmemişti. Altı yıl önce, kırılmaz bir söz, bir yemin etmişti ve hiçbir şey, hiç kimse onu bu sözünü tutmaktan alıkoyamazdı.

Pietro, ona kanını, genlerini ve her gün aynada Santo'ya bakan gözlerini veren piç kurusundan çok, bir baba gibiydi. Babasının ölümünden sonra ondan miras kalan tek şey Sabatini Grubu'ydü.

"Onu istemiyorum."

"Seçme şansın yok, mio figlio," demişti annesi, babasının yumruğundan hala morarmış yanağından gözyaşları akarken.

"Dikkatli ol," diye kedimsi bir ses arkasında uyardı. "O kadar sıkı tuttuğun kadeh kırılabilir."

Ve Santo, anılarının şampanya kadehinin ince sapını sıkıca kavradığı beyaz parmaklarını bir anda bıraktı. Varışında kendisine verilen alkol artık çekici olmayan oda sıcaklığına gelmişti, geçen bir garsonu durdurdu ve şampanyayı viskiyle değiştirdi. Yüzündeki düşüncelerinin izlerini silerek, Marie-Laure'nin Münih Residenz'in Antik Eserler Salonu'nun etkileyici Rönesans mimarisini hayranlıkla izlediğini görmek için geri döndü.

"Albrechts bu yıl kendilerini aştılar," dedi Marie-Laure, sesindeki şehvetli açgözlülüğü gizleyemedi.

Santo, beş yıl önce, Wall Street'in ve FTSE'nin bile duymadığı, finans yılının en seçkin etkinliğine kabul edildiği yıl, onu ilk kez gördüğünden beri yaşanan değişiklikleri gözlemledi. O yıl, on sekiz yaşındaki Marie-Laure, Dubrovnik'teki barok tarzı bir banyoda onu baştan çıkarmıştı. Neredeyse unutmak istediği unutulmaz bir olaydı. *Neredeyse*.

Boyalı kızıl saçları daha kırılğan bir görünüm kazanmıştı, ancak nasıl davranırsa davransın, Marie-Laure Gerber'in hem silah hem de kalkan gibi sensualitesini kullanan, şaşırtıcı derecede güzel bir kadın olduğu inkar edilemezdi. Ve bu onun ilk cinsel deneyimi olmasa da, ironik bir şekilde en dürüst deneyimi olmuştu. Ertesi yıl onu acımasızca görmezden gelmesiyle bu durum mükemmel bir şekilde kanıtlanmıştı.

Ancak Marie-Laure'yi sadece İsviçre'nin en zengin finansörlerinden birinin yalnız dul eşi olarak görmek yanlış olurdu. düşkün bir dul olarak görmek yanlış olurdu. Bu beceriksiz, şişman adamın ölümünden önce böylesine baş döndürücü bir yüksekliğe ulaşmasının bir nedeni vardı; karısı keskin çelikten daha keskin ve aynı derecede tehlikeliydi.

"Söylesene, *tesorina*, bu akşam bu kadar erken saatte neden pençelerini çıkardın?" diye sordu Santo.

Onun sevimli kahkahası, onun sevgi dolu sözleri kadar sahteydi.

"Edward Carson'ın değerli prenses kızının ilk kez ortaya çıkacağı söylentileri var."

Santo'nun içgüdüsel olarak midesi sıkıştı, ama yüzünde sadece kayıtsız bir ifade vardı. "Öyle mi?"

Marie-Laure ona yan gözle baktı, kaşını kaldırdı. "Onun kesinlikle çok zarif olduğunu söylüyorlar."

Santo omuzlarını silkti. "Benim tipim değil," diye reddetti.

"Herkes öyle der. *İlk başta*." Marie-Laure'nin sesi elmas kadar sert bir ton aldı, sonra salona doğru dönüp baktı. "Çocuklar bütün akşam başka bir şey konuşmadılar."

Santo, on iki ailenin çocuklarının toplandığı yere baktı. toplanan çocuklara baktı. Daha doğrusu, on bir ailenin çocuklarına. O, Sabatini ailesinin son ve tek varisiydi. Ve böyle kalacağını da yemin etmişti.

Yirmili yaşlarındaki bu gençler, elit kesimin mirasçılarıydı. Büyüdüklerinde Avrupa'nın zenginleri, milyonların karar vericileri olacaklardı. Ve her biri, çalışkanlığın ne olduğunu hiç bilmeyen şımarık veletlerdi.

"Söylediklerine en ufak bir ilgi gösterdiğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi, tamamen Santo'ya dönerek. "Sen sevmezsin. Bu yüzden seni çok seviyorum."

"Sen sadece soğuk, keskin, parlak şeyleri seversin," diye reddetti.

"Aynen öyle," dedi, kalbi hemen üstündeki göğsünü okşayarak ve onu, fısıldaşıp dedikodu yapan genç erkek ve kadın grubuna bakarken bıraktı. Bazıları ara sıra ona cesurca bir bakış atıyordu.

Neredeyse gizleyemediği bir küçümsemeyle, büyük salonun her santimetresini kaplayan, altın yaldızlı Rönesans mimarisi ve sanat eserleri sergisine geri döndü. Gösterişli, etkileyici, geleneksel anlamıyla muhteşemdi ve her bir parçasını sevmese de, tarihine saygı duyuyordu, *tarihe* saygı duyuyordu. Tekrarlamamak için bunu yapmak zorundaydı.

Münih, bir önceki yıl Helsinki ve ondan önceki yıl Stockholm kadar güzeldi. Her yılbaşı kutlaması, farklı bir Avrupa şehrinde, farklı bir aile tarafından düzenleniyordu. Ama Marie-Laure haklıydı; Albrecht ailesi bu yıl kendilerini aştılar.

On iki ailenin dışında kimse burada olanları bilmiyordu, hatta duymamıştı bile. Bunun nedeni, nesiller boyu miras kalan servetle örtülü, gizli el sıkışmaları veya kült benzeri bağlılıkların ardında saklı bir çılgın eğlence olması değildi. Her ne kadar Santo, bu etkinliğe ilk kez katıldığında içten içe bunu bekliyor olsa da.

Hayır, her yıl 31 Aralık'ta, farklı bir Avrupa şehrinde, farklı bir ailenin ev sahipliğinde gerçekleşen olay şuydu: *daha fazla* para kazanmak için para alışverişi ve yatırımı.

Esasen bu bir finansal komploydu ve Santo buradaki herkesten nefret ediyordu. Çünkü kendi finansal güvenliklerini korumak için her şeyi yaparlardı, şiddet ve istismara göz yummak da dahil. Bu grubun seçkinliği, Ve Pietro'nun tanıdığı en iyi adamlardan biri olmasına rağmen, eski bir mafya infazcısının oğlu olarak bu kutsal salonlara asla giremeyeceğini, buradaki insanlar muhtemelen daha da büyük suçlular olsalar bile. Hayır, bu insanlar için banka hesabındaki sıfırların neredeyse kadar önemli olan şey genetikti.

Ve bu iki şey, buradaki neredeyse herkesin patolojik derecede bencil olmasına neden oldu. Santo Sabatini, bunun ne kadar tehlikeli olabileceğini ilk elden biliyordu.

Fısıltıların sesi giderek yükselirken, bir yudum viski içti.

"O *burada*," diye duyabildi.

Sonunda onu görmek, Edward Carson'ın varisi olarak yerini aldığını görmek için duyduğu arzuya boyun eğmeyi reddeden Santo, bunun yerine mentorunun kendisine söylediği sözleri hatırladı.

"*Senden istediğim şey kolay değil. Bu, oynayacağın en uzun oyun olacak,*" diye uyarmıştı Pietro. "*Yıllar bile sürebilir. Senden istediğim şey, ömür boyu sürecektir bir taahhüt, bu yüzden kabul etmeden önce iyice düşün.*"

Santo'nun zamana ihtiyacı yoktu. Yaşlı adamın söylediklerinden şüphe duymuyordu. Kendisinden ne istendiğini anlıyordu. Bunun herkesten saklanması gereken bir sır olduğunu anlıyordu. Çünkü bu, genç bir kadının hayatını dramatik bir şekilde

genç bir kadının hayatının gidişatını önemli ölçüde değiştirebileceğini anlıyordu. Ama yine de cevap kolaydı. Pietro'nun annesi ve *kendisi* için yaptığı her şeyden sonra, Santo istenen her şeyi yapmaya hazırды. Bu, bu iğrenç insanlarla olan bağlantısını sürdürmek anlamına gelse bile.

Şimdi, Eleanor Carson on sekizinci doğum gününün ertesi günü, yılbaşı gecesi nihayet Münih Residenz'in Antik Eserler Salonu'na girdiğinde, Santo Sabatini bu sözünü yerine getirmeye hazırды.

"*Ona iyi bak, Santo. Onu koru.*"

"*Koruyacağım.*"

* * *

Eleanor Carson, büyük salona girdiğinde nefesini tuttu. Hayatında *hiç* bu kadar güzel bir şey görmemişti. Kalbi o kadar güçlü atıyordu ki, göğsünü altın rengi elbisesinin dar göğüs kısmına bastırıyordu.

Bu anı yıllardır bekliyordu. *Yıllardır.*

Ve şimdi mutluluktan patlayacak gibi hissediyordu. Eleanor babasına baktı, gözlerindeki ışıltıyı, sevgili yüzündeki neşeyi gördü ve onun da kendisi kadar mutlu olduğunu anladı. Elini uzattı ve sıkıca tuttu, babası da arkadaşlarının yanına gitmesi için başını salladı. Dün yaşadığı tüm o güzel ve muhteşem kutlamalar arasında, asıl doğum günü hediyesi buydu. Annelerine bir bakış attı, bakışlarında Eleanor'u biraz garip hissettiren bir şey vardı, ama sonra bir gülümsemeyle maskelendi.

"Git hadi," dedi annesi nazik bir gülümsemeye ve Eleanor'un tanıdık yüzlerin arasından Dilly'yi aramaya başlaması için tek ihtiyacı olan izin buydu. Ailenin arkadaşları, birkaç yıl önceki okul arkadaşları , çevresi oldukça sıkıydı ama artık on sekiz yaşındaydı ve sonunda onlara *burada* katılabilirdi.

Bu ana kadar, Yılbaşı gecesi partileri Eleanor'a sadece söylentiler ve fısıltılarla biliniyordu. Kimse burada olanlardan bahsetmeye cesaret edemiyordu, ancak belirsiz detaylar ve ipuçları onun merakını doruk noktasına çıkardı. Onun zihninde bu, bir prenses için uygun bir masal balosuna dönüşmüştü ve Antik Eserler Salonu'na bakınca, bu onun en çılgın hayallerinin bile ötesindeydi.

Altın, soluk mavi, koyu pembe ve alabaster renkleri görüş alanının çevresini dolduruyordu, canlı orkestranın güzel melodileri üzerine konuşmaların yumuşak uğultusu ekleniyordu mutluluk titremeleri cildinde dalgalandı ve göğsü, sanki sadece burada olmak için sonsuza kadar nefesini tutmuş gibi doluydu.

"Lee!" Dilly'nin odanın diğer ucundan bağırdığını duydu ve Eleanor'dan bir yıl önce, geçen Temmuz ayında mezun olduğundan beri görmediği arkadaşına gülmeden edemedi.

"Seni gördüğüme *çok* sevindim," dedi Eleanor ve Dilly'nin sıcak kucaklamasına kendini bıraktı.

"Ben de! Sen yokken burası çok *sıkıcıydı*," dedi Dilly içtenlikle. "Çok güzel görünüyorsun, tüm erkekler *çıldırıyor*."

Eleanor arkadaşının koluna vurdu. "Saçmalama."

"Değilim!" diye bağırdı Dilly, elini Eleanor'un koluna takmadan önce. "Gel, sana etrafı gezdireyim," dedi Eleanor'u salonun diğer ucuna doğru çekerek. "Bu yıl Albrechts ev sahipliği yapıyor. Gelecek yıl ise Viyana'daki Pichlers ev sahipliği yapacak, bu da *en az* bu kadar etkileyici olacak," diye fısıldadı Dilly.

Eleanor bundan daha iyisi olabileceğini düşünmüyordu, ama bunu kendine sakladı.

"Aileniz nasıl? Anneniz ve babanız?"

"İyiler," dedi Eleanor gülümseyerek ve yatma vaktinden önce onu otelde bıraktıklarında küçük kardeşinin somurtkan yüzünü hatırladı.

"*Ama ben de sizinle gelmek istiyorum.*"

"*Ellie gibi on sekiz yaşına gelene kadar olmaz,*" demişti babası.

"Tabii ki. Baban Müller'lerle muhteşem bir anlaşma yaptı, çok mutlu olmalı," diye haykırdı Dilly.

"Dün gece boyunca kutlama yaptılar," Eleanor, gizli bir gururla onayladı. Haftalarca babasının anlaşmayı müzakere etmesini dinlemişti. O anlaşmayı önerdiği için tırnaklarını neredeyse köküne kadar ısırmıştı. Naif değildi, babasının istemediği hiçbir şeyi yapmayacağını biliyordu, ama yine de önermişti. Ve babası bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Gizlice, bunun babasının, üniversitede gerçekten işletme okumak istediğini anlamasına yardımcı olacağını umuyordu. Bir gün onun izinden gitmek istediğini. . Oh, iş Freddie'ye devredilecekti, bunu biliyordu. Ama... o da bu işin bir parçası olabilirdi.

İnanılmaz salonun en ucuna geldiler ve döndüler, böylece tüm oda gözlerinin önüne serildi.

"Tamam," dedi Dilly. "Bildiğiniz gibi, aileler dışından kimse giremez. Bu, herkesin sadece siyasi düşmanlar veya mali sonuçlar hakkında endişelenmeden kendileri olabilmek.

Eleanor başını salladı. Yılbaşı gecesi toplantılarını çevreleyen imkansız ayrıcalık ve gizlilik, her zaman onun bu toplantılara katılmak istemesinin nedeni olmuştu.

"Şimdi, masaların orada, tanıdık yüzler görebilirsin."

Eleanor'un bakışları, zengin sarı saçların ve gülümsemeye kıvrılmış dudakların altında, onunla buluşturan bir çift koyu kahverengi gözle buluştu. Antony Fairchild'ı tanıyan kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı.

"Tabii ki Tony'yi zaten tanıyorsun."

"Onu *tanıdığımı* söyleyemem," diye itiraf etti Eleanor.

"Ama o seni tanıyor gibi görünüyor," dedi Dilly, omzuna hafifçe dokunarak alaycı bir şekilde.

Eleanor, büyük çocuğun dikkatli bakışları altında yanaklarının kızardığını hissetti. O, Sandrilling'de, Londra'nın eteklerinde bulunan ve burada toplanan ailelerin çocuklarının çoğunun gittiği yatılı okulda, ondan birkaç yaş büyüktü. Onun adını bildiğini bile düşünmemişti, ama ona bakışları kalbini hızla çarptırıyordu.

Gülümsemesini engelleyemeyen Eleanor, Dilly'nin gözlerini devirerek dikkatini geri çekmesine izin verdi.

"Şimdiden vuruldu mu?" diye sordu Dilly.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye cevapladı, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle.

Eleanor salonu gözden geçirdi ve görkemli salonda toplanan yaklaşık iki yüz kişi arasından, Fairchild'larla konuşan anne babasını gördü. Annesi biraz dalgın görünüyordu. Eleanor'un içini bir tedirginlik kapladı. Annesi bu gece gelmesini istememişti, ama Eleanor nedenini bilmiyordu. Yıllardır Eleanor'un tek istediği bu olayın bir parçası olmaktı. Ailesinin ondan sakladığı dünyanın bir parçası olmak. Büyü, ayrıcalık, *gizlilik*... Burada olmak, onun bu konuda güvenilir olduğunu ve on sekizinci yaş gününde olduğu kadar yetişkinliğin bir göstergesi olduğunu anlamına geliyordu. Artık hayatı *gerçekten* başlayabilirdi.

Dilly, Eleanor'un omzunun üzerinden bir şeye dikkatini verdi. "Bana iki saniye izin verir misin? Hemen dönerim."

Eleanor hiç aldırmadı. Aslında, her şeyi sindirmek için kendine biraz zaman ayırmak istiyordu. Beklediğinden çok daha *fazlasıydı*. Yaklaşık iki yüz kişilik kalabalığın çıkardığı gürültü oldukça fazlaydı. misafirler. Bir çift onun önünden geçti, bu da onu bir adım geri çekilmeye ve sert bir şeye çarpmaya zorladı.

Birine.

"Çok özür dilerim," dedi, kime çarptığını görmek için dönerek.

Koyu saçlı bir adamın beyaz gömleğine sinen kehribar rengi lekeyi izlediğini görünce dehşete kapıldı.

"Oh, hayır, çok özür dilerim!" diye bağırdı, yanlarındaki sehpa da bulunan peçeteleri hızla alıp, hasarı sınırlamak umuduyla dökülen alkole bastırdı.

Eli adamın göğsüne değdiği anda, adam sanki onunla herhangi bir temastan kaçınmak istercesine geri çekildi ve kollarını kaldırdı. Ancak mesafe ne olursa olsun, adamın bakışlarındaki kaynayan öfke hissedilebilirdi.

Dudaklarını ısırdı ve gözlerini adamın göğsünden yüzüne kaldırdı, sonra durdu. Her şey durdu. Adamın

ona, sonra tekrar gömleğine attığı kısa bakış, onu hareketsiz bırakmaya yetti.

Zengin, koyu, gösterişli kıvrıkcık saçlar, artık mahvolmuş gömleğine bakmak için eğilmiş başını örtüyordu. Ama o anda bile, topuklu ayakkabılarla bile ondan neredeyse 30 santim daha uzun olduğunu anlayabilirdi. Keskin elmacık kemikleri ve aristokrat burnu, bakışlarını neredeyse acımasızca şehvetli dudaklarına yönlendirdi ve bu, omurgasında bir titreme yarattı. Lezzetli bir titreme.

Ama onu en çok etkileyen, gözlerinin parlak akuamarin rengiydi. Akdeniz kökenli mirasının belirgin izlerine karşın, bu renk beklenmedikti. Yunanistan olabilir, İtalya daha olası. O başını kaldırıp bakışlarını ona diktiğinde, çoğu kişinin başka yere bakacağı bir anda, o bakışlarını ondan ayırmadan yakalandı. Bakışlarını başka yere çevirmeliydi. Öyle yapardı, ama o anda
, ama sonra adam
Elinden düşen peçetelerle, onun mahvolmuş gömleğini etkisiz bir şekilde silmeye çalıştı.

"Gerçekten..."

"Üzgünüm, evet. İlk seferinde de duydum. İkinci seferinde de."

Utanç ve mahcubiyet, yanaklarını sıcak bir pembeye boyadı. Bu adamın yanında kendini beceriksiz, aptal ve biraz çocukça hissetti.

Ama bu, kötü davranışları için bir mazeret değildi. Kendini toparlayarak, en güzel gülümsemesini takındı ve elini uzattı.

"Eleanor Carson," diye kendini tanıttı.

* * *

Santo aslında onunla konuşmak niyetinde değildi. Belki de naif bir şekilde, onu uzaktan gözetleyebileceğini düşünmüştü. Bu yüzden bu garip konuşma kesinlikle planlarının bir parçası değildi.

O, ona bakarken, yüzünde garip bir kararlılık vardı, o da bir an durup 'mükemmel' Eleanor Carson'ı süzdü. Oh, genç neslin neden bu kadar heyecanlandığını anlayabilirdi. Eleanor Carson büyüdüğünde çok güzel bir genç kadın olacağına emindi. Koyu renk saçları, süt gibi beyaz teninden şık bir şekilde geriye doğru taranmıştı. Derin kahverengi gözleri, neredeyse sinir bozucu derecede masumdu. Onun hiç sahip olamadığı bir masumiyet.

Elbisesinin de bu masumiyeti en iyi şekilde ortaya çıkardığı açıktı. Kadın modasına pek ilgi duymayan biri olarak, seçtiği eşinin kıyafetlerini çıkardığı zamanlar hariç, elbisenin ona yakıştığını düşündü. Omuzlarını kapatan küçük kabarık kollu... Gözleri, basit bir yaka ve korseli üst kısmı... sonra geniş eteklere doğru genişleyen, tamamı altın rengi bir kumaştan yapılmış, ona uzun zamandır unutulmuş masalları hatırlatan bir elbise.

Ama o çok uzun süre bakmıştı ve elini uzattığı anda, kızın eli kayboldu. Dişlerini sıkarak, tüm bu karşılaşmanın garip havasından yoğun bir şekilde hoşnutsuzluk duydu ve bekledi. Geç de olsa kendine gelen kız, parmaklarıyla onun elini tuttu

parmaklarıyla karşıladı, bu da ona Carson kızının hayal kırıklığı yaratan bir şekilde sıkıcı olduğunu düşündürdü.

"İnanılmaz, değil mi?" diye sordu, tamamen yersiz bir coşkuyla.

O, ona boş boş baktı, onun gözlemi sadece ona karşı bir kanıt daha oldu.

"Buraya ilk kez geliyorum," diye itiraf etti, onun bu konuşmayı sürdürmek istemediğini açıkça belli etmesine rağmen ısrar etti.

konuşmayı sürdürmek istemediğini açıkça belli etmesine rağmen devam etti.

Kızın başka ne tür saçma sapan yorumlar yapabileceğini merak etti ve kız onun bakışları altında kızardığında gözlerini kaçırdı.

"Asla bilemezdim," diye fısıldadı, geçen bir garsondan yeni bir bardak viski alırken, gecenin geri kalanını bir içki fabrikası gibi kokarak geçireceği için oldukça sinirliydi.

Garson ortadan kaybolamadan önce Eleanor onu yanına çağırdı ve genç adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Muhtemelen kendisiyle aynı yaşta olan çocuğun hevesi neredeyse acınacak durumdaydı. Başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

Muhtemelen alkolün rahatsız edici tadını gizleyen köpüklü bir kokteyl sipariş etmişti.

Eleanor, ayrılmak için bir bahane uydurmak üzere ağzını açtı, ama Eleanor kararlı bir şekilde devam etti.

"Daha önce Münih'e hiç gitmedim. Yarın öbür gün ayrılmadan önce biraz zamanımız olur da şehri gezebiliriz diye umuyorum. Sen gittin mi? Önerdiğin herhangi bir turistik yer var mı?"

O, ona tam olarak dönerek, kaşlarını kaldırdı ve onun gerçekten kendisine turistik yerler önerisi isteyeceğine inanmadığını belli etti.

Bir kez daha, kendini mazur göstermeye çalıştı.

"Çünkü, dürüst olmak gerekirse," diye ısrar etti kadın, ona fırsat vermeden, "sessiz saatlerde şehirleri gezmeyi çok seviyorum. Sanki başka kimsenin görmediği bir şeyi görüyormuşsun gibi. Ve yarın, çoğu insan hala yatakta olacak ya da akşamdan kalma halini atlatmaya çalışıyor olacak, bu yüzden..."

Santo, Eleanor'un gün doğmadan önce ıssız sokaklarda dolaştığı görüntüyü kafasında canlandırmaya çalışırken, kız bir şey fark etti ve sözünü yarım bıraktı.

"Oh, teşekkürler," dedi geri dönen ve ona bir çanta verip ayrılan garsona.

Eleanor Santo'ya döndü. "Bu senin için. Sana uyacaktır. Tabii ki benim mahvettiğim kadar güzel olmayacak, ama en azından lekeleri ve kokusu olmayacak," diye ekledi, neredeyse keyifli bir gülümsemeyle. Başını salladı, ona iyi akşamlar diledi ve ortadan kayboldu. Santo, selofanla sarılmış beyaz bir gömlek içeren çantayı elinde tutarken, az önce ne olduğunu tam olarak anlayamadan kaldı.

"Bekle," diye seslendi, kendini durduramadan.

Kadın, onun durduğu yerden sadece birkaç adım ötede, yüzünde küçük bir gülümsemeyle geri döndü. Mona Lisa'nın gülümsemesi gibiydi; sahte ya da zoraki değil, sanki onu şaşırttığını biliyor gibiydi. Çünkü adam, kadının sadece gömleğine verdiği zararı telafi etmekle kalmayıp, bunu incelikli ve kusursuz bir şekilde yapabilecek kadar farkında olduğunu düşünmemiştir. Buradaki başka herhangi biri bunu umursamadan onu kendi haline bırakırdı.

"Santo Sabatini," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Sabatini," dedi kadın, yüzünde geniş, neredeyse güzel bir gülümseme yayıldı, sonra kalabalığın içinde kayboldu Santo'nun rahat hissetmesinden çok daha uzun süre kalacak bir his bırakarak.

* * *

Eleanor, Dilly ve birlikte olduğu gruba geri dönerken, damarlarında heyecan dalgalarının dolaştığını hissediyordu. Omzunun üzerinden, İtalyan olduğu kesin olan Santo Sabatini'nin *hâlâ* ona baktığı yere hızlıca bir bakış attı. Kalbi biraz hızlandı. Önemli bir şey değildi, ama onu şaşırtmış olması onu memnun etmişti.

Bir kez daha bakmaya cesaret etti, ama bu sefer adam gitmişti ve o zevk biraz azaldı. Dilly onu gruba geri kabul etti ve Tony Fairchild'ın yanına çekti. Eleanor, Tony ona yer açmak için döndüğünde utangaç bir şekilde gülümsedi.

Tony, gruptaki çocuklardan birinin diğerine yatırım yapıp yapmaması gerektiği konusunda tartışılan konuyu ona anlattı. Eleanor, konuşma durulana kadar konuşmanın akışına kendini bıraktı.

"Dilly, Santo Sabatini hakkında ne biliyorsun?"

Dilly burnunu kırıştırdı. "Ondan uzak durmak en iyisi. Babası yaklaşık altı yıl önce öldü ve Santo'nun *orada* olduğu yönünde çirkin söylentiler var."

Dilly'nin "orada" demesi, daha çok *dahil olduğunu* ima ediyor gibiydi. Eleanor bu düşünceye kaşlarını çatarak kendini buldu. Bu kadar yanılmış mıydı? Santo Sabatini gerçekten tehlikeli miydi? Onun tehlikeli olduğunu düşünmemişti.

"Ama o, İtalya'nın en büyük özel şirketi olan Sabatini Group'u sadece on sekiz yaşında miras aldı ve bazı aileler bir araya gelip onu satın almaya çalışsa da, o reddetti."

"O kendini beğenmiş bir ahmaktır," diye ekledi Tony. Eleanor, onun konuşmalarını dinlediğini fark etmediği için biraz irkildi. Ama Tony, Eleanor'un bakışını yakaladı ve şakacı bir şekilde gözlerini devirdi, okuldan hatırladığı yakışıklı, çekici çapkın haline dönüştü. Aralarındaki mesafeyi kapatarak, "Ama ona aldırma. Genelde bizi çok rahatsız etmez," dedi.

Eleanor, o kolunu tutup yanına çektiğinde hevesle başını salladı ve ona gülümsediğinde, içinde bir heyecan hissetti ve burada en şanslı kızın kendisi olduğunu düşündü.

Ve saat gece yarısını gösterdiğinde, uzun boylu, düşünceli İtalyan adamla ilgili tüm düşüncelerini unutmuş ve belki de çok sevdiği masallarda olduğu gibi, Antony Fairchild'da kendi beyaz atlı prensini bulduğuna inanmaya başlamıştı. Gözlerinin ona doğru parıldadığı şekliyle, bunun sadece bir fanteziden daha fazlası olduğunu ummaya başladı.

HARLEQUIN ROMANCE'I SEVİYOR MUSUNUZ?

KEŞFEDİN

En sevdiğiniz serinin gelecek ay çıkacak kitaplarını

Harlequin.com/Shop/Pages/Coming-Soon.html

KEŞFEDİN

Harlequin e-bültenine kaydolun ve herhangi bir seriden ücretsiz bir
kitap indirin

TryHarlequin.com

BAĞLAN

Instagram'da @HarlequinBooks'u takip ederek yeni çıkan kitaplar, perde arkası içerikler, yazarlarla söyleşiler ve daha fazlası dahil olmak üzere en son romantik haberleri takip edin!

[Instagram.com/HarlequinBooks](https://www.instagram.com/HarlequinBooks)

Sosyal medya hesaplarımızı @HarlequinBooks takip ederek promosyonlar, haberler ve özel içerikler hakkında ilk siz haberdar olun.

ISBN-13: 9780369754981

Düğün Günü İntikamı Telif Hakkı©

2024 Kim Jones

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazılı izin olmadan hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bize ulaşın.

TM ve ® Harlequin Enterprises ULC'nin ticari markalarıdır.

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 41st Floor
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

